

Giới thiệu Phong Lư Diễm Chủ

Truyện ngôn tình cổ đại, xuyên không Phong Lư Diễm Chủ là một câu chuyện xuyên qua, vượt không gian thời gian đầy những bất ngờ chờ đón. Có đôi lúc trong cuộc sống, trong trí tưởng tượng chưa hề có những điều hoang đường này nhưng không đây là thực, là câu chuyện hoán hồn đổi xác, là câu chuyện quay ngược thời gian, hãy đọc truyện Phong Lư Diễm Chủ để trải nghiệm.

Làm hoàng đế chẳng phải là công việc của người! Hắn không thích làm hoàng đế nhưng lại bị ép phải ngồi lên ngai vàng này. Ngày lẫn đêm đều phải làm việc, hận không thể một ngày kéo dài thêm 12 canh giờ nữa. Nhưng đột nhiên, nửa đêm ấy lại bị một nữ tử áo trắng bắt cóc ra khỏi hoàng cung.

Làm hoàng đế năm năm không phải không biết thích khách là thế nào nhưng nàng lại vô cùng kì lạ. Không giết hắn cũng chẳng cần tiền, mang hắn chạy ngược chạy xuôi khắp nơi. Trên đường đi, không để hắn chết đói nhưng cũng không cho hắn ăn no, còn sai khiến hắn. Nếu hắn không nghe lời thì một cước đá hắn treo ngang cành cây, ăn mày ven đường còn tốt số hơn hắn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lư Diễm Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Công việc của hoàng đế đúng là không phải dành cho người

Từ Hạo than thở số khổ trong lòng đến lần thứ n

Phụ hoàng hắn là vị quân vương uy dũng nhất từ khi lập nước Đại Tề, trong một trận chiến thống nhất Trung Nguyên bị một mũi tên bắn lên mà qua đời. Từ đó nước Tề rơi vào vòng xoáy nội loạn trong suốt 10 năm trời.

Mãi đến 15 năm trước, đương kim Tề tướng Lí Hữu Hợp, đại tướng quân Chu Bằng và tiền vô lâm minh chủ Bộ Kinh Vân quá cố đã tổ chức ra Nghĩa Dũng quân dẹp yên thiên hạ sau đó đưa Tề Tuyên là em gái Tề Hạo lên làm hoàng đế thì nước Tề mới ổn định.

Qua tám năm, Lí Hữu Hợp và Chu Bằng tìm được Tề Hạo. Khi đó, Tề Hạo đang làm chương quỹ một hiệu cầm đồ, ngày ngày chỉ mơ kiếm được thật nhiều tiền để mở cửa hàng của riêng mình. Bởi vậy, khi có người đến đón hắn về kinh thành kể vị hắn suýt thì hoàng mà chết.

Làm hoàng đế sao... nghe qua thật uy phong nhưng hắn không biết làm hoàng đế như thế nào! Muốn tính toán thì hắn vô cùng giỏi nhưng làm chính trị ổn định xã tắc thì hắn không thể nào làm nổi.

Hắn dù biết chữ nghĩa của mình chẳng bằng ai nhưng cũng đọc sách vài năm, cũng hiểu làm vua không dễ nên kiên quyết không nhận.

Nhưng Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng đã tìm được cốt nhục của tiên hoàng lưu lạc trong nhân gian sao có thể bỏ qua, cứng rắn ép hắn vào cung. Ban đầu hắn ở trong phủ thừa tướng, ngày ngày rí tai hắn rằng Tề Tuyên ngu ngốc dễ khiêu khích ý chí chiến đấu trong hắn, ra mặt tranh ngôi với Tề Tuyên.

Tề Hạo tìm mọi cách từ chối. Có lẽ là vì tình máu mủ, Đại Tề lập quốc đã hơn hai trăm năm chưa từng có chuyện con cháu hoàng thất tranh ngôi đoạt vị mà tàn sát nhau. Tề Hạo tuy chỉ gặp Tề Tuyên một lần nhưng cũng không muốn tranh chấp với nàng.

Nhưng nằm mơ cũng không ngờ, tiểu cô nương nọ vừa tròn đôi mươi, vì mối tình đầu mà vứt bỏ đế vị, cùng Bộ Kinh Vân bỏ trốn, sống cuộc sống tiểu ngạo giang hồ. Nhưng không ngờ, hai người đến Quỷ Vực Vân Mộng Sơn, bị quái vật trong núi hại chết.

Tề Hạo đến lúc này không thể chối từ, bị đẩy lên đế vị.

Thời gian qua nhanh, ngôi hoàng đế này hắn ngồi cũng đã gần năm năm, cả ngày lẫn đêm đều làm việc không ngừng nghỉ, hận một ngày không thể có thêm vài canh giờ. Chỉ là mới 25 tuổi mà bận rộn chính sự đến bạc tóc.

Giờ hắn cũng không soi gương nữa. Ai mà muốn nhìn bộ dạng chưa già đã bạc tóc của mình?

- Hoàng thượng, Lí thừa tướng cầu kiến. Thái giám báo lại.

Tề Hạo thở dài một hơi. Giờ đã là giờ tỵ, có chuyện gì không thể chờ đến lúc lâm triều bàn bạc mà nửa đêm phải vào hoàng cung?

- Tuyên vào.

Hắn mệt mỏi vẩy tay, xem ra đêm nay lại không ngủ rồi. Hắn nghi ngờ, một hoàng thượng có tam cung lục viện, 72 phi tần trong sử sách viết là thế nào? Có thể xử lý chính vụ vẹn toàn, cuộc sống lại toàn mỹ nhân vậy quanh là như thế nào? Hắn thật đáng thương, từ khi đăng cơ đến nay còn chẳng có lúc nào rảnh rỗi mà tuyển phi nạp thiếp.

- Thần Lí Hữu Hợp, khẩu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Lí Hữu Hợp vừa vào Ngự thư phòng đã cúi người hành lễ

- Bình thân

Tề Hạo rất ghét những lễ tiết vô vị này, nếu đã cho ban cho Lí Hữu Hợp quyền đi lại trong cấm cung, nửa đêm hẳn tới tìm tất có chuyện quan trọng, nói thẳng ra là được, còn phiền phức thế này làm gì? Nhưng nhìn Lí Hữu Hợp tóc bạc đầy đầu, vì nước vì dân mà làm việc ngày đêm nên cũng không tiện tỏ thái độ, chỉ nói:

- Lý khanh có việc gì cần bẩm báo?

- Khởi bẩm thánh thượng, Hoài Bắc lũ lụt, đề đã vỡ, nước đã ngập phủ Phù Châu, nay đang chuẩn bị quét tới Tân Châu. Trăm vạn nạn dân không thể tiếp tục chống cự, xin Hoàng thượng hạ chỉ phát chẩn.

Đầu Tề Hạo sắp nổ tung:

- Đề lớn không phải vừa tu sửa năm kia, sao lại vỡ?

- Hoàng thượng, Phù Châu mưa lớn suốt ba tháng nay, nước sông còn cao hơn đề, cho nên...

Đây là thiên tai, cũng không có cách nào.

Tề Hạo thật sự nghi ngờ không biết bản thân có bị nguyên rủa hay không, từ khi đăng cơ tới nay, chuyện gì cũng tự mình xử lý, nghiêm túc tìm cách ổn định quốc gia, giúp dân chúng có cuộc sống cơm no áo ấm nhưng đáng tiếc trời không chiều lòng người. Hai năm một trận lụt ba năm một trận hạn, tai ương này dường như vĩnh viễn không buông tha hắn.

Người ta nói cái gì mà Chân long thiên tử sẽ được trời ban phúc, có phải là hắn trời sinh không có mệnh làm hoàng đế mà vừa bước lên ngôi vua, mọi chuyện xui quấy đều thi nhau xuất hiện?

Lí Hữu Hợp thấy hắn ưu sầu thì lại vội quỳ xuống:

- Hoàng thượng nhân từ thương dân như con, mấy năm nay dân chúng đều được sống êm ấm, một chút thiên tai cũng không đáng lo ngại, Hoàng thượng đừng quá sầu lo

Không phải trăm vạn dân chúng đang gặp nạn sao? Như thế coi như là bình thường? Đánh chết hắn cũng không tin.

- Hoàng thượng, vùng sông Hoài (phạm húy naJ) từ xưa đến nay thiên tai không ngừng, chưa bao giờ dứt, đây chắc là ý trời

Lí Hữu Hợp lại dập đầu xuống đất muốn Tề Hạo yên tâm, đừng làm bản thân mệt mỏi.

- Trẫm biết, chuyện cứu nạn do khanh toàn quyền xử lý

Tề Hạo nói:

- Ngoài ra, sau này dân chúng chạy nạn trở về quê hương thì quan phủ phải phát nông cụ cho họ, xem như tạm thời cho dân vay rồi sẽ thu lại sau, thuế cũng miễn đi

- Thần thay mặt dân chúng tạ long ân bệ hạ

Lí Hữu Hợp dập đầu tạ ơn rồi xin lui

Tề Hạo suy nghĩ rồi nói:

- Lý khanh, để tránh quan viên địa phương chậm cứu tế, tuyên bố những người cứu tế có công, giúp dân chạy nạn sẽ được thăng ba cấp, thưởng ngàn lượng bạc.

- Tuân chỉ

Nói rồi Lí Hữu Hợp rời đi. Sự phiền não của Tề Hạo cũng không hết. Từ khi triều đình thi hành chính sách cho dân vay tiền đã hơn ba năm, quốc khố cũng dần được tăng thêm, nghe tấu chương từ các nơi gửi về đều nói dân chúng vô cùng cảm tạ điều này.

Nhưng những đợt thiên tai cứ thế xảy ra, ngân khố nhiều cũng dần trống rỗng, chẳng lẽ lũ lụt thật sự không thể phòng tránh? Hằng năm cho đắp đập be bờ cũng như mức nước bằng rổ trúc, chỉ là công dã tràng?

- Ai...

Hắn day day thái dương, không biết qua chuyện này tóc trắng lại mọc thêm mấy sợi?

- Chỉ mong trời cao thương hại cho mưa ngừng đi

Lại là một tiếng thở dài:

- Trăm...

Còn chưa nói xong, một giọng nói thanh nhã như thu cúc lại có chút cô đơn vang lên

- So với cầu trời không bằng dựa vào chính mình.

Tề Hạo kinh ngạc xoay người, chỉ thấy một bóng trắng... đúng thế, là một bóng trắng, từ đầu đến chân che kín trong vải trắng. Là cái gì đây?

Hắn đang định mở miệng hỏi thì gáy đau đớn, giây sau đã mất ý thức.

Khi Tề Hạo tỉnh lại thì cả người đã bị trói lại bằng một chiếc áo ngủ gấm bọc kín khắp người, chỉ để lộ cái đầu. Cả người rung rung nên hắn biết hắn đang ở trong xe ngựa, xe đi rất nhanh, không biết là đi về đâu?

- Có người không?

Hắn kêu lên, rất muốn biết ai là kẻ có bản lĩnh nửa đêm vào hoàng cung bắt cóc hắn ra ngoài? Vì sao lại làm thế?

Làm Hoàng đế vài năm, hắn cũng từng vài lần gặp thích khách, mục đích cũng chỉ là muốn giết hắn. Nhưng nếu là cướp... khắp nước Tề hắn là lớn nhất, trói hắn lại thì ai chỉ điểm mà đòi cướp?

- Ngươi quả nhiên đúng như mọi người nói, ngu không tưởng

Đúng là giọng nói thanh nhã như cúc:

- Không có người đánh xe thì xe ngựa tự đi được sao?

Tề Hạo ghen tức. Nữ nhân này bắt cóc hắn là để làm hắn tức giận sao

- Ngươi là ai? Vì sao bắt cóc trẫm? Đây là tội tru di cửu tộc

- Thật ngại quá, từ nhỏ cha mẹ ta đã qua đời, chín họ chỉ còn mình ta

Nữ tử nói xong,

- Vội lại muốn giết ta cũng phải xem có bản lĩnh hay không. Người vô dụng tốt nhất là ít nói đi, đỡ bị đánh nát mộng lại trách ta không nhắc trước.

Cách màn xe, Tề Hạo căn bản không thấy nữ tử nhưng giọng nói thanh nhã như thế thì đúng là khó quên, hắn chắc chắn mình chưa từng nghe bao giờ. Nói cách khác, kẻ bắt cóc hắn là người xa lạ nhưng nghe cách nói chuyện của nàng thì dường như nàng biết hắn, hơn nữa ấn tượng cũng rất xấu. Hắn không biết mình đắc tội với nữ tử kì lạ này khi nào?

- Rốt cuộc ngươi là ai?

- Dừng!

Nữ tử đột nhiên kéo xe ngựa lại.

Trong chớp lát, Tề Hạo bị trói như cái bánh chưng sao có thể giữ được thăng bằng, lăn một vòng đập người vào cửa xe.

- Ái!

May mà người được bọc bằng áo ngủ gấm nên không bị thương, có điều đầu thì không có gì chắn nên nháy mắt đầu hắn sưng u to tướng.

Nữ tử kia không chút để ý đến Tề Hạo đang kêu oai oái trong xe, cầm tay nai nhảy xuống xe, đi về phía đầm nước.

Dưới ánh trăng, nàng chậm rãi cởi lớp áo trắng ra, thân thể thanh khiết như ngọc hiện ra, bộ ngực sữa đầy đặn, dáng người mảnh mai vô cùng gợi cảm.

Nàng di chuyển đùi ngọc thon dài, tựa như nữ thần mùa xuân mà cũng như thiên tiên xuống trần, từng bước đi xuống đầm nước.

Thời tiết cuối đêm, gió bắc đã ngừng nhưng ban đêm vẫn rất lạnh

Nữ tử lại như không cảm nhận được, thoải mái tắm rửa, tóc dài cũng xõa ra, cẩn thận kì cọ giống như muốn lột đi một tầng da của mình vậy.

Tắm giặt xong hết chừng nửa canh giờ, cuối cùng nàng cũng chịu rời khỏi đầm nước, lấy một lọ nước thơm trong tay nai thoa lên người rồi lại lấy một bộ

quần áo trắng ra thay.

Lúc này, chân trời phía đông hiện ra ánh sáng hồng, trời cũng sắp sáng.

Nữ tử bước tới mở cửa xe, Tề Hạo lẩn lờ xuống dưới

Hắn vốn tựa vào cửa xe mà giữ thăng bằng, giờ cửa xe vừa mở, hắn không ngã cũng hơi lạ

- Ái!!!

Dù được bọc bằng áo gấm nhưng những viên sỏi sắc bén trên đường vẫn đâm đau hắn. Cũng coi như Tề Hạo vận xui, lăn được hai vòng đã đụng vào gốc cây, đầu lại thêm vài cục u.

Nữ tử thấy hắn cả người toàn bùn đất thì chán ghét bĩu môi:

- Bẩn chết mắt

Nghe vậy, một cổ lửa giận bốc thẳng lên não:

- Là ai biến trấm thành dạng này

Uốn eo người, hắn cố gắng chuyển động, vừa nhìn thấy nữ tử thì thoáng ngẩn người. Chỉ thấy nàng tóc đen nhánh xõa dài bên vai đến tận thắt lưng. Cùng với ánh mặt trời ở phía đông, cây trâm vàng trên tóc sáng lấp lánh, vô cùng động lòng.

Nàng cả người mặc đồ trắng, làn da cũng trắng như tuyết.

Lúc này nàng vẫn chưa che mặt, Tề Hạo nhìn một cái đã biết nàng chính là người đột nhiên xuất hiện trong Ngự thư phòng.

Hắn chăm chú nhìn nàng, hai mắt, một mũi, một miệng, ngũ quan bình thường tổng hợp lại tạo thành khuôn mặt vô cùng bình thường, không nói rõ được là xấu hay đẹp nhưng hắn nhìn một lần lại muốn nhìn mãi, sao lại có cảm giác khuôn mặt này dần dần thành bóng dáng mơ hồ trong đầu hắn.

Đây là loại nữ nhân gì? Có thể bình thường đến mức độ này? Nhưng nàng có thể tự do đi lại trong thâm cung đưa hắn ra ngoài mà không làm kinh động bất kì ai.

- Ngươi là ai?

Hắn chắc chắn chưa từng nghe giọng nàng nhưng khuôn mặt nàng rất bình thường, có lẽ hắn từng gặp cũng chưa biết chừng. Hắn đành thử dò hỏi:

- Chúng ta có quen biết không?

- Ta không xui xẻo đến nỗi đó, quen biết loại hôn quân như ngươi

Nói rồi nàng đeo bao tay, cởi áo ngủ bọc hắn lại:

- Đứng lên, ra đằng kia rửa đi

- Ngươi...

Hắn còn chưa kịp nói xong nàng đã mất kiên nhẫn giơ chân ngọc, một cước đạp hắn xuống đầm nước.

Đầm nước đó lạnh buốt tới tận xương khiến người hắn run run, suýt thì không thở nổi

- Lạnh... lạnh... lạnh quá...

Răng hắn va vào nhau lập cập, học theo dáng chó mà lồm cồm bò lên bờ

- Không rửa sạch không được lên

Nàng tiện tay búng một chiếc lá ra đẩy hắn về đầm nước.

Ọc ọc ọc, Tề Hạo uống ngay hai ngụm nước, suýt thì chết đuối.

Vững vãi hồi lâu, đầu hắn mới nhô được lên khỏi mặt nước:

- Ngươi là đồ nữ nhân điên, rốt cuộc muốn thế nào

Trước đó, hắn là người nhả nhặn, hơn nữa làm hoàng đế vài năm, bị Lễ bộ thượng thư bắt đọc qua lễ chế Đại Tề hơn trăm vạn chữ, không dám nói là người hiểu biết lễ nghĩa nhất Đại Tề nhưng tuyệt đối tuân thủ quy củ.

Nhưng hôm nay bị nữ nhân này bắt cóc rồi đá bay xuống hồ, nhơ nhẫm cũng thành điên.

- Đầu ngươi có vấn đề sao? Trẫm không thù không oán với ngươi. . .

Chưa nói xong thì hắn đã bị nữ tử điểm á huyết cách không, mồm hết há ra lại đóng vào nhưng chẳng có tiếng

- Ta là Tần Khả Tâm, ngươi có thể gọi ta là Tần cô nương hoặc Tần đại phu. Còn dám nói những lời bẩn thỉu thì ta sẽ giết ngươi

Nàng khinh miệt nhìn hắn:

- Dù sao loại phế vật như ngươi, sống cũng chỉ phí cơm phí gạo.

Tề Hạo bị ghen hoi ở ngực, lại bị nước lạnh thấm ướt người thờ không nổi, chìm vào hôn mê

- Không thể nào

Tần Khả Tâm thấy Tề Hạo sắp chìm xuống nước thì sự khinh miệt trong mắt càng sâu:

- Trên đời này sao lại có loại nam nhân vô dụng như thế?

Nhưng lại không thể trở mắt nhìn hắn chết, nàng lắc đầu, vung tay áo ra kéo hắn lên.

Lần thứ 2 Tề Hạo tỉnh lại thì tinh thần mơ hồ, cả người bủn rủn vô lực.

Hắn thậm chí không thể xác định mình là tỉnh hay là mê

- Uống thuốc đi.

Một giọng nói thanh nhã truyền tới, vô cùng quen thuộc, tất cả sự thống hận dâng lên trong lòng, hắn cố gắng nhìn, quả nhiên thấy được bóng người trắng như tuyết đó.

Miệng hắn mở ra nhưng lại phát hiện cổ họng nóng như lửa đốt, không thể nói nên lời. Hắn oán hận trừng mắt nhìn Tần Khả Tâm bung bát thuốc đi tới phía hắn. Dáng người lay động, vốn rất động lòng người nhưng trong mắt hắn chẳng khác gì yêu ma.

Nàng lại đến để tra tấn hắn sao? Đáng chết, hắn tỉnh lại phải chống đối lại nàng mới đúng nhưng hắn yếu ớt đến ngón tay cũng không động đậy được.

Hắn chỉ có thể trừng mắt nhìn nàng, hung hăng nhìn. Quân tử báo thù, mười năm không muộn. Tề Hạo hắn báo thù, ba mươi năm cũng không muộn, Tần Khả Tâm, chờ mà xem.

Hắn bực mình hừ một tiếng, chuẩn bị tinh thần làm hồ xuống đồng bằng bị chó lòn nhưng. . .

Bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết của nàng dán lên trán hắn, độ ấm của tay nàng khiến tim hắn đập loạn, cả người thoải mái.

- Vẫn còn sốt! Thân thể ngươi thật yếu, mới ngâm nước lạnh có một tí đã bị phong hàn

Nàng tắm nửa canh giờ cũng chẳng sao. Buông chén thuốc, nàng dịu dàng đỡ hắn dậy, bón thuốc cho hắn.

Tề Hạo chỉ cảm thấy đầu óc càng hỗn loạn. Tần Khả Tâm này sao mỗi lúc một khác? Ở bên đầm nước thì lãnh khốc vô tình mà lúc này thì lại dịu dàng sợ thuốc làm hắn bỏng mà cẩn thận thổi nguội rồi bón cho hắn.

Chứ không phải đầu óc có bệnh, bị điên chứ?

Uống một ngụm thuốc, hắn lập tức ngậm miệng, không muốn nhận “ý tốt” của nàng nữa. Trời mới biết nàng thật lòng tốt bụng hay giả bộ? Vặn nhất là về sau thì chỉ sợ uống xong bát thuốc này thì nàng lại tra tấn hắn.

Nhìn hắn như thế nàng cũng không tức giận, đôi mày đậm hơi nhíu nhíu

- Thuốc đắng lắm sao?

Nàng khẽ nhấp một ngụm:

- Hình như là hơi đắng.

Nàng buông chén thuốc, đi ra ngoài.

Tề Hạo lại bắt đầu nằm gầy dựa trên giường. Hắn định nhân dịp nàng không có ở đây mà bỏ trốn nhưng đáng tiếc nàng rất nhanh nhẹn, còn hắn lại chẳng có chút sức lực nào. Còn chưa xuống giường nàng đã quay lại.

Hắn thấy nàng bỏ chút bột vào thuốc:

- Được rồi, không còn đáng nữa, người mau uống đi!

Hắn tròn mắt, không thể tin nàng có lòng tốt như vậy, sợ hắn không thích uống thuốc đắng mà cố ý bỏ thêm đồ trong thuốc. Khoan đó, chút bột đó sẽ không có tác dụng tội gì chứ? Tỷ như khiến hắn ngứa ngáy, đi tả...

- Nhanh lên, thuốc nguội sẽ mất tác dụng,

Nàng bung chén thuốc ngồi xuống bên hắn, ôn nhu kéo đầu hắn tựa vào lòng nàng, bón từng thìa từng thìa cho hắn.

Trong phút chốc, đầu hắn quay mòng mòng, cả người chìm trong sự ấm áp và hương thơm của nàng. Chẳng phải hắn chưa từng tiếp xúc với nữ nhân, trong cung không biết bao thị nữ mơ tưởng được Hoàng thượng ân sủng để bay lên ngọn cây làm phượng hoàng nhưng hắn vô cùng chán ghét sự bám dính đó. Mỗi khi có cung nữ khiêu khích, quyến rũ hắn, hắn đều cảm thấy buồn nôn.

Nhưng hiện giờ, dựa vào lòng Tần Khả Tâm, tim hắn lại đập như đánh trống, xương cốt như nhũn ra. Sự nghi ngờ với bát thuốc cũng bị vứt tới chín tầng mây, chỉ cần nàng đưa thìa tới hắn sẽ tự động há mồm, không lâu sau đã uống sạch bát thuốc.

Nàng lấy ra một chiếc khăn thêu trong lòng, nhẹ nhàng lau chút thuốc còn sót lại bên môi hắn.

Khuôn mặt vốn bình thường kia ngay lúc này như tỏa ra một thứ ánh sáng chói mắt. Nhất thời, Tề Hạo nhìn đến ngây người, cả người nhũn lại, không biết là mơ hay thật.

Tần Khả Tâm chăm sóc hắn rồi đỡ hắn nằm xuống giường, đắp chăn cho hắn

- Người ngủ một giấc, người toát mồ hôi rồi thì nhanh khỏi hơn.

Giọng nói vẫn thanh nhã như trước nhưng truyền đến tay hắn lại như tiếng chuông vang, khiến lòng hắn run rẩy.

Ngây người nhìn nàng dọn chén thuốc rồi rời đi, bóng người yếu điệu như dương liễu trong gió, mềm mại đáng yêu khiến hắn càng thêm u mê.

Cũng không biết do tác dụng của thuốc hay vì nàng đã câu mất tâm hồn hắn mà hắn cảm thấy tinh thần dần thoải mái, mê mê mang mang giữa không trung, trong đầu toàn là bóng dáng màu trắng điểm lệt đó bay múa.

Hắn há mồm định kêu nhưng lại không kêu được, vươn tay đi bắt nhưng mỗi khi chạm đến xiêm y nàng thì bóng trắng lại đổi hướng.

Hắn chỉ có thể gọi trong lòng

- Tần cô nương, Tần cô nương...

Đuổi theo nàng thật vất vả nhưng cũng không thấy được bóng giai nhân.

Hắn vừa nóng vừa mệt, không biết đã đuổi theo nàng bao lâu, tựa như đã qua mười năm mà cũng chỉ như trong chớp mắt

Người hắn động nhiên chân động, mở bừng mắt, làm gì thấy bóng dáng Tần Khả Tâm, hắn vẫn đang nằm trên giường, quần áo ướt mồ hôi.

Thì ra chỉ là giấc mộng xuân mà thôi

Nhưng sao lại chân thật đến vậy? Hắn nhếch miệng, cổ họng không còn bóng rât như trước mà ngược lại có chút ngọt ngào.

Hắn không biết mình đã ăn gì nhưng vị ngọt ngào có thể so với bàn đào trên tiên giới

Chẳng lẽ là liên quan đến bát thuốc kia? Hắn nghi hoặc.

Bỗng nhiên, hắn nghe có người đang gọi: “Tần đại phu”. “Tần đại phu” là Tần Khả Tâm sao? Nàng biết y thuật?

Hắn chống tay ngồi dậy, cả người ẩm ướt bị gió thổi, rung mình một cái, vội quần chặt chắn quanh người chỉ để lộ ra cái đầu.

Thật cẩn thận đi xuống giường, hai chân vẫn như nhũn ra nhưng sức lực cũng dần khôi phục. Nếu Tần Khả Tâm thật sự là đại phu, một bát thuốc có thể làm cho bệnh của hắn khỏi đến 7,8 phần thì có thể nói y thuật như thần.

Hắn bọc chăn đi ra cửa phòng, mở cửa ra, nhìn quanh, xác định mình đang ở phòng ngủ ở tầng hai trong một khách điểm, ở dưới là chỗ dùng cơm, lúc này chỉ có một cái bàn, Tần Khả Tâm ngồi đó. Trước mặt nàng là một hàng dài những người chen chúc, hắn nhìn mãi cũng không thấy điểm cuối.

Tần Khả Tâm đang bắt mạch cho mọi người, bắt mạch rồi kê đơn thuốc cho người bệnh bốc thuốc.

Tề Hạo đứng ở cửa nhìn hồi lâu, phát hiện Tần Khả Tâm xem mạch rất nhanh, kê đơn cũng nhanh chóng, chỉ chớp lát đã bắt mạch, kê đơn xong cho

chục người. Nhưng người xếp hàng thật sự rất nhiều, dù nàng nhanh nhẹn nhưng trước mặt vẫn là một hàng dài.

Nhìn suốt, hắn không thấy bất kì ai trả tiền cho nàng. Nàng có lẽ đang chữa bệnh từ thiện.

Nhớ đến việc nàng bắt hắn ra khỏi hoàng cung, trên đường làm nhục hắn, làm hắn mắc bệnh hắn vốn nghĩ nàng là kẻ tâm địa ác độc, đầu óc điên cuồng nhưng không ngờ nàng lại là một thần y lương thiện.

Sự phẫn nộ trong lòng hắn với nàng cũng tiêu tan, chỉ còn lại sự tán thưởng và sự dịu dàng khi nàng bón thuốc cho hắn.

Không biết nàng là thần thánh nơi nào? Sao trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay? Ánh mắt hắn dính chặt trên người nàng, không rời dời mắt. Cũng không biết qua bao lâu, hắn dần dần thấy mệt mỏi. Hắn biết mình bệnh nặng phải nghỉ ngơi nhưng vẫn muốn được nhìn nàng.

Tần Khả Tâm chữa bệnh từ thiện không chỉ hiền lành mà quanh người như có ánh sáng vàng như Quan thế âm Bồ tát vậy. Khuôn mặt bình thường nhưng khí chất như thu cúc, lạnh nhạt, thoát tục mà thanh nhã.

Hắn dựa vào cửa phòng, dần dần ngồi xuống, cũng không rõ là bị phong tư của nàng làm cho mê say hay hết sức mà té xỉu. Hắn chỉ muốn nhìn nàng mà thôi. Nhắm mắt lại trong chốc lát, bên môi hắn vẫn còn đọng lại nụ cười hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Diễm Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Lúc nào cũng vậy, mê lại tỉnh, tỉnh lại mê, đây là chuyện tốt hay chuyện xấu? Nói thật ra, Tề Hạo cũng không biết. Hắn chỉ nhớ rõ lúc cuối cùng tỉnh táo là hắn đang nhìn Tần Khả Tâm chữa bệnh cho người, vừa nhân hậu vừa tự tin khiến tâm hồn hắn mê mẩn, sau đó thì hắn ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại lần nữa, hắn phát hiện mình đã rời khỏi khách điểm, đang nằm trong một chiếc xe ngựa. Chắc Tần Khả Tâm đưa hắn đi. Hắn ngồi dậy, phát hiện ngoài cảm giác hơi đói thì yết hầu cũng không đau, không còn sốt, người đã khỏe lại 8 phần.

Y thuật của Tần Khả Tâm thực sự rất cao. Bình thường ở trong hoàng cung bị nhiễm phong hàn, đến mười thái y thay phiên nhau chăm sóc hắn thì cũng phải 3,5 ngày mới có thể khỏi hắn. Mà chỉ một bát thuốc của nàng là có thể chữa tận gốc bệnh của hắn, so với nàng, đám thái y đương triều hắn là nên tự thấy xấu hổ mà chết đi.

- Tần cô nương.

Hắn ngồi dậy, vươn tay vén rèm xe, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng trắng như tuyết đó, tư thái yểu điệu khiến lòng hắn rung động

- Tần cô nương -- a!

Tay hắn vừa mới chạm vào vai nàng thì nàng đột nhiên vùng tay áo, cả người hắn lại bay ra khỏi xe ngựa, lăn vài vòng trên đất, xương cốt như vỡ vụn.

- Bản muốn chết

Nàng khó chịu nói, ra sức phui chỗ hắn chạm vào.

Tề Hạo nằm thẳng cẳng trên đất, không thể tin được vị Bồ tát từ bi trong trí nhớ lại đột nhiên biến thành nữ nhân hung ác điên cuồng như vậy. Chẳng lẽ khi bón thuốc cho hắn, chữa bệnh cho người ở khách sạn chỉ là cảnh trong mơ? Hoặc là bây giờ hắn đang ở trong mơ? Hắn không hiểu nổi đâu là thật đâu là ảo.

- Con quỷ dờ bần kia, không cho người tùy tiện đụng vào ta

Nàng xoay người, nhảy xuống xe, đứng bên hắn, nhìn từ cao xuống mà miệt thị hắn, vẻ mặt chán ghét như thể hắn là một con bọ.

- Tần Khả Tâm?

Hắn thử hỏi. Trông nàng rất bình thường, bình thường đến nỗi nếu không cẩn thận có lẽ hắn sẽ quên mất khuôn mặt nàng. Lúc trước làm cho hắn luôn tâm niệm là khí chất thiện lương của nàng mà nay Bồ tát thành mẹ kế, coi hắn như cái gai trong mắt. Hắn không khỏi nghi ngờ có phải nàng có một tỷ muội song sinh không nếu không một người sao lại có những tính cách khác nhau đến vậy?

- Làm gì?

Nàng vừa lườm hấn vừa vịn vẹo người như có bọ chó nhảy vào người vậy

- Ngươi đúng là Tần Khả Tâm?

- Vô nghĩa! Ái!

Thật sự không chịu nổi, nàng dậm chân nói:

- Bị con quỷ bản thù nhà ngươi động vào ghê tởm muốn chết. Không được, phải tìm chỗ đi tắm đã

Hấn cảm thấy ngực ứ nghẹn, khó chịu đến muốn gào lớn, muốn mắng người

- Trẫm bản thể nào?

Nàng nhắm mắt lại, cũng không để ý đến hấn, tập trung công lực mà lắng nghe. Một hồi lâu sau, khẽ môi hơi cười. Bên phải cách khoảng 1 dặm có tiếng nước chảy, hẳn là có chỗ nàng có thể tắm.

Nàng mở mắt ra, mắng hấn:

- Bớt cái việc mở miệng đóng miệng xưng “trẫm” đi, cái loại ngu ngốc như ngươi có tư cách gì ngồi trên long ý làm vua một nước?

Hấn tức đến phát điên, chống tay ngồi dậy

- Trẫm không có tư cách làm hoàng đế, chẳng lẽ ngươi có tư cách?

- Ít nhất nếu ta làm Hoàng đế sẽ không để dân chúng ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, bán con bán cái mà sống

Nàng lấy ra một sợi dây dù dài, sau đó lấy túi quần áo trên xe rồi đi đến bên hấn, xoay người buộc cổ hấn lại rồi dắt tựa như dắt chó đi về phía rừng bên phải. Hấn thu hồi ý nghĩ nàng là người lương thiện. Nữ nhân này căn bản là bà điên không phân biệt phải trái.

- Ai nói cho ngươi dân chúng nước Tề không đủ cơm áo? Trẫm đăng cơ gần năm năm, sửa đổi pháp luật, chú ý nông nghiệp, thuế má các nơi nộp đầy đủ, bộ Hộ đều ghi lại, Đại Tề đang thời cường thịnh, ai cho phép ngươi nói vậy?

Nàng nhìn hấn như nhìn kẻ ngu:

- Ngươi bắt nộp sưu cao thuế nặng đương nhiên quốc khố dư dả. Chuyện vô si như thế mà ngươi còn nói đắc ý đến thế.

- Hoàng đường, sông Hoài hàng năm bị lũ lụt, trẫm không chỉ xuất bạc để trị thủy mà còn giảm thuế má, làm gì có chuyện sưu cao thuế nặng

- Đúng, hàng năm ngươi đều xuất bạc sửa đê đáng tiếc sửa rồi đê vẫn chỉ là công trình đầu hũ, mấy trận mưa cũng sẽ vỡ đê khiến trăm vạn nạn dân đều thành kẻ không nhà.

- Mưa to suốt ba tháng mà là mấy trận mưa?

Hấn tức giận đến đầu bốc khói, tay chân gãy dựa, còn định xuống dưới mà tranh luận với nữ nhân này. Nhưng không biết Tần Khả Tâm là môn hạ của ai, võ công rất cao, một tay búng hấn bay vút lên ngọn cây, nhẹ nhàng như một con bướm vậy

- Đúng, mưa phùn nhỏ đúng là suốt ba tháng nhưng mưa to chỉ có ba ngày thôi đê đã vỡ, ngươi căn bản chẳng biết gì thôi.

- Lí Hữu Hợp đã bẩm báo mưa to ba tháng, tấu chương của các quan lại cũng viết như thế, mưa to không ngừng, mực nước còn cao hơn đê nên mới ngập lụt, đây là thiên tai không phải vì con người.

- Người ta nói thì ngươi sẽ tin sao? Nhất là kẻ phản quốc Lí Hữu Hợp kia nói mà ngươi không chút nghi ngờ, không hiểu óc ngươi là cò hay bã đậu?

- Lí thừa tướng rất trung thành và tận tâm...

Hấn còn chưa nói xong, nàng đã điểm huyệt cách không hấn.

- Chờ đó, đợi ta tắm rửa sạch sẽ rồi sẽ nói với kẻ ngu ngốc là ngươi

Nàng phi thân nhìn quanh, xác nhận ngoài hai người bọn họ không có kẻ thứ ba, bắt đầu cởi quần áo chuẩn bị xuống hồ tắm rửa. Nàng chẳng sợ hấn nhìn lên, đừng nói Hoàng đế ngu ngốc trời gả không chặt kia, trong chốn giang hồ người có thể giải được cách điểm huyệt của nàng không quá năm người, chắc chắn Tề Hạo không nằm trong danh sách đó

Cởi quần áo rồi, nàng chậm rãi xuống hồ. Đến giữa trưa, ánh mặt trời mùa xuân rạng rỡ, nước hồ cũng dần ấm lên

Nàng thỏa mãn cười khế, xoa tóc dài, ngâm người trong hồ nước. Thoải mái quá... thật sự là rất thoải mái, Tần Khả Tâm vui vẻ hưởng nước hồ ấm áp, chỉ đáng thương cho Tề Hạo bị phơi nắng trên ngọn cây

Một lần phơi nắng đến nửa canh giờ khiến mặt hần hoa lên, buồn bực vô cùng. Nam nhân nữ nhân thân thể như nhau, sao hần tắm chỉ cùng lắm là một khố mà nàng lại mất nhiều thời gian như thế?

Chẳng lẽ trên người nàng nhiều hơn vài thứ? Cũng không có đâu. Ít nhất trong trí nhớ của hần, thân thể nữ tử cũng chỉ là một cái đầu, mình, hai tay hai chân, muốn tắm sạch thì hai khố cũng đủ để nàng kị cọ từng tắc da thịt rồi.

Hần nào biết rằng Tần Khả Tâm ưa sạch sẽ thành bệnh, ngày nào cũng tắm mà hầu như lần nào cũng mất một canh giờ.

Ngay lúc Tề Hạo nghĩ mình sắp bị mặt trời thiêu đốt thì nàng cũng tắm xong, phi thân lên ngọn cây, vừa thấy mặt hần đỏ bừng như máu thì hoảng hốt:

- Mặt ngươi sao lại..A! Ngươi bị cảm nắng.

Hần không chỉ bị cảm nắng mà còn vì nàng điểm huyết nên khí huyết tuần hoàn không thuận, khó thở, ngực đau đớn.

- Thân thể của ngươi thật yếu đuối.

Vừa nhắc chân nàng đã đá hần xuống hồ, đồng thời giải huyết cho hần:

- Nhưng không sao, ta sẽ chữa cho ngươi. Nhưng lúc chữa ngươi mà dám động chân động tay thì cứ liệu hồn.

Ai động chân động tay với nàng? Hần cũng chỉ là vở vai nàng một cái.

Roi xuống hồ, một ý nghĩ vờ vẫn hiện lên trong đầu hần. Đồng hành với người y thuật giỏi như Tần Khả Tâm, cơ hội chết là không có nhưng muốn sống thoải mái cũng không.

Đây tính là may mắn hay bất hạnh đây? Hần rơi xuống hồ nước ấm rồi hôn mê, không tìm được đáp án. Tề Hạo bị cảm nắng rồi lại ngã xuống nước nên lại bị bệnh, hơn nữa, lại được một lần gặp lại “Tần đại thần y” nhân từ thiện lương.

Khi Tần Khả Tâm bung bát thuốc đi đến bên giường hần, để hần tựa đầu vào ngực nàng, dịu dàng dứt thuốc cho hần thì cả người hần đầy sự tò mò.

- Ngươi là Tần Khả Tâm? Hần hỏi.

Nàng gật đầu, đồng thời thổi thuốc cho nguội rồi dứt cho hần.

- Cũng chính là Tần Khả Tâm ban ngày đá ta xuống hồ? Hần hỏi lại.

Nàng gật đầu, đồng thời thổi thuốc, bón cho hần.

- Đương nhiên.

Tốt rồi, hần chắc chắn nữ tử trước mắt không phải là giả nhưng trong lòng càng nghi hoặc.

- Ban ngày ta chỉ là chạm vào ngươi một chút ngươi chê ta dơ bẩn, giờ ta dựa người vào ngươi ngươi không thấy bẩn?

Nàng nhú mày, lại nhìn hần như nhìn kẻ ngu:

- Giờ phút này ngươi là bệnh nhân, ta là đại phu, cứu ngươi là trách nhiệm của ta, sao lại chê ngươi bẩn?

Hần cảm thấy nàng có vẻ giống ngu ngốc ... không, phải là người điên mới đúng. Lí lẽ quỷ dị gì vậy? Nhưng hần không dám biểu lộ ra.

Qua mấy ngày ở chung hần biết, nàng không phải là nữ tử bình thường. Võ công của nàng vô cùng lợi hại, ít nhất còn giỏi hơn đám Cẩm quân trong hoàng cung, nếu không nàng đã không thể vào cung như vào chỗ không người mà dễ dàng bắt cóc hần đi như vậy.

Nhân lúc tâm tình nàng đang tốt, hần cảm thấy nên giảng giải đạo lý “nước không thể một ngày không có vua”, nếu không thành công thì cũng muốn biết lí do nàng bắt cóc hần.

- Tần cô nương, ta muốn hỏi ngươi một chuyện, là ai muốn ngươi bắt cóc ta? Mục đích là gì? Muốn đưa ta đến đâu?

- Ngươi nhầm rồi, ta cũng không muốn bắt ngươi mà muốn giết chết ngươi hơn, đỡ cho dân chúng nước Tề lại phải chịu khổ.

- Vì sao ngươi luôn nói ta khiến dân chúng khổ cực. Ta tự nhận từ khi đăng cơ đến nay đều chăm chỉ làm việc, chăm lo cho nước cho dân dù không được như khi phụ hoàng còn tại vị có thể mở mang bờ cõi nhưng cũng giúp dân chúng được cơm no áo ấm, thể có gì sai?

- Những lời ngươi nói đều là những lời lẽ ru ngủ của đám quan viên trong triều, ngươi có từng nhìn thấy cuộc sống của dân chúng không?

- Ta lớn lên trong dân gian, sao không biết mong muốn của dân chúng?

- À! Cho nên người nghĩ đương nhiên phải tiến hành cải cách liên tiếp, cái gì mà cho dân mượn tiền làm ruộng, khoán mỗi nhà phải có người làm ruộng, phát triển nông nghiệp, hạn chế buôn bán?

Nàng bòn thuốc cho hấn xong, lấy chiếc khăn thêu ra lau miệng cho hấn rồi tiếp tục:

- Có lẽ mong muốn ban đầu của người là tốt nhưng người đã xem nhẹ một chuyện, cho dù ý tưởng hay đến đâu cũng phải có người làm cho tốt. Người chỉ nghĩ bày ra chính sách nhưng lại hoàn toàn không nghĩ đến những phương diện khác. Người ra lệnh nhưng đến địa phương thực hiện thế nào lại là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Kết quả người càng cải cách thì cuộc sống của dân chúng càng khổ.

Hấn đại khái hiểu ý nàng, trên ra lệnh nhưng dưới làm không tốt, nhưng

- Trẫm ra lệnh cho Lí Thừa tướng hằng năm chọn người đức cao vọng trọng trong triều làm khâm sai đi thị sát khắp nơi, tin báo về chưa từng có sai sót.

- Những kẻ đức cao vọng trọng đó đều chỉ là một sách, Lí Hữu Hợp lại toàn sử dụng những kẻ độc sách, bảo bọn họ đọc sách viết văn thì được chứ tìm ra sai trái trong chốn quan trường thì đừng nằm mơ

Nàng lườm hấn:

- Hơn nữa, những cải cách của người cũng quản được sao? Ta thừa nhận, cho dân vay tiền làm mùa màng là chính sách tốt, cho nông dân khó khăn mượn giống, nông cụ, đợi đến mùa thu hoạch thì thu thuế lại. Nhưng người cần gì bắt quan viên các nơi thi đua xem nơi nào thu được nhiều tiền hơn?

- Nếu không thể đám quan lại địa phương chịu làm việc nghiêm túc sao?

Cách khuyến khích thi đua này là hấn và Lí Hữu Hợp thảo luận ba ngày ba đêm mới nghĩ ra được. Quả nhiên có cạnh tranh có tiến bộ. Đám quan lại địa phương làm việc tích cực hơn nhiều.

- Đúng thế, bọn họ thực sự rất nghiêm túc làm việc, vì để có được thành tích tốt, lấy lòng người mà bọn họ ép những người dân không cần mượn tiền cũng phải đi mượn. Ta hấn là nên chúc mừng người, Tề đại Hoàng đế, bây giờ, dân chúng trong nước Tề có đến tám phần đều nợ bạc của người, nếu tất cả trả nợ thì người phát tài lớn rồi.

Tề Hạo ngây dại.

- Làm sao có thể? Làm sao có thể? Làm sao có thể...

Hấn chỉ có thể nói những lời này

Gần năm năm trời, biết bao tâm huyết, sức lực, ngày đêm vất vả, thiếu niên tóc trắng để đổi lấy kết cục đó sao?

Sớm biết thế sao hấn phải vất vả làm gì?

- Không! Không thể nào! Mỗi ngày trẫm đều xử lý quốc gia đại sự đến mười canh giờ

Hấn hét lớn, giãy dụa, thiếu chút nữa thì ngã xuống giường:

- Trẫm không tin trong đám bách quan không có một người đáng tin, ai cũng lừa trẫm.

Tần Khả Tâm lại điểm huyệt hấn, để hấn nằm trên giường:

- Nếu người không tin ta sẽ dẫn người đi xem, cho người chính mắt thấy được “đức chính” của mình.

Tề Hạo hung hăng lườm nàng, người không thể động, miệng không thể nói.

- Người đúng là không thấy quan tài không nhỏ lệ!

Nàng vung tay, điểm luôn huyệt của hấn.

Kích động không tốt cho bệnh nhân, vẫn nên để hấn ngủ một giấc, mai cho hấn đi xem cuộc sống của dân chúng.

Đây là phủ châu gần nhất kinh thành, cũng là nơi Tề Hạo lớn lên. Tần Khả Tâm đánh xe ngựa, mất mười ngày mới đến nơi.

Mấy ngày nay, hấn không nói không rằng, ăn cũng rất ít, thân thể vốn không khỏe mạnh lại càng thêm gầy yếu.

Thân là người làm y, đương nhiên biết hấn buồn bực nên không muốn ăn, nếu cứ kéo dài như vậy sẽ tổn hại đến tuổi thọ của hấn bởi vậy nàng cũng không kích thích hấn nữa, ngược lại còn chuẩn bị thuốc men, hầu hạ hấn như hầu hạ lão thái gia.

Vừa vào thành, khuôn mặt tái nhợt của Tề Hạo hiện hai vệt ửng hồng của bệnh.

- Dừng xe

- Làm gì?

Nàng muốn tìm khách sạn nấu nước tắm rửa, nàng ghét nhất bồn ba ở ngoài đến nỗi người ngợm bản thiêu.

- Ta muốn đi xem tình hình các nơi

- Gì? Chờ ta rửa mặt chải đầu rồi cùng đi.

Hắn không điên, chờ nàng rửa mặt chải đầu sao? Nàng tắm rửa cũng phải nửa canh giờ, hắn không đủ kiên nhẫn chờ.

- Không cần người đi cùng, nơi này ta rất quen thuộc, ta sẽ tự đi

Nàng dừng xe, vén rèm xem nhìn thần sắc tiêu tụy của hắn, thật sự lo lắng để một bệnh nhân chạy loạn khắp nơi. Trời mới biết hắn có bị té xỉu giữa đường không.

Hắn cũng không để ý, xe vừa dừng thì, lập tức mở cửa xe nhảy xuống.

- Này! Chờ đã! Nàng kêu lên.

Hắn chẳng quay đầu, chạy vào ngõ nhỏ bên phải.

- Sao lại cố chấp như thế

Thật không chịu nổi tính cố chấp này của hắn nhưng nàng thân là đại phu, không thể thấy chết không cứu. Chỉ đành tìm một khách sạn gần đó, cho tiểu nhị chút bạc nhờ hắn trông xe ngựa rồi chạy đi tìm Tề Hạo.

Cũng may hắn bị bệnh, đi lại khó khăn, nàng xử lý xong mấy việc vặt đó thì hắn vẫn còn ở trong ngõ.

Nàng vội vàng theo sau, hắn lại đột nhiên dừng bước

- Sao lại dừng lại? Không phải người muốn đi xung quanh xem xét sao? Ở đây...

Nàng nhìn quanh rồi tiếp:

- Chỉ là đông đồ nát, có gì mà xem

- Tám năm trước, ở đây có hiệu cầm đồ Thông Bảo, là hiệu buôn số một Giang Châu này.

Giọng hắn rất nhẹ, nhẹ đến nỗi có cảm giác chỉ cần gió thổi qua sẽ tiêu tán.

Lưng Tàn Khà Tầm nổi da gà, bộ dạng bây giờ của Tề Hạo vô cùng không bình thường

Nàng để ý ánh mắt hắn trống rỗng nhưng sắc mặt vô cùng đỏ. Có vẻ không ổn, nàng vội nắm tay hắn, truyền nội lực cho hắn, hòa tan cảm xúc của hắn.

- Bình tĩnh. Nàng nghiêm túc nói

Hắn chấn động, ngực thở phập phồng

Mất một lúc sau, hơi thở hắn dần dần vững vàng, vùng khỏi tay nàng, tiếp tục đi về phía trước.

- Này, người định đi đâu?

- Ta đi hỏi xem, hiệu cầm đồ Thông Bảo sao lại trở thành thế này?

Nhưng hắn càng chạy thì lòng càng lạnh. Không chỉ có hiệu cầm đồ bị bỏ hoang, trong trí nhớ hắn, trên đường này vốn là phố xá tấp nập đủ hàng quán. ... nơi này trước kia người đi lại như mắc cửi, là khu phố hoa bạc nhất Giang Châu, giờ trở nên đồ nát, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vất vả lắm, hắn mới tìm được một chướng quầy giả nua ở một cửa hàng trang sức.

Khi hắn bước vào, lão chướng quầy như nhìn thấy bạc từ trời rơi xuống, vui vẻ nói:

- Khách quan muốn gì? Bất luận là châu báu, ngọc ngà, trâm cài, trang sức, cái gì cửa hàng chúng ta cũng có

- Lão trượng, ta muốn hỏi người một chuyện

- À!

Giọng lão chường quày đầy sự mất mát:

- Thì ra không phải đến mua đồ, ai ai... đây là sao vậy, ba ngày chẳng có khách tới cửa, trời có muốn tuyệt đường sống của người không? Chẳng lẽ nhất định phải đi làm ruộng? Nhưng ta còn chẳng biết cày cuốc thế nào...

Vừa cần nhần hấn vừa vân vê tai đến đồ bưng, Động tác quen thuộc đó kích động trí nhớ của Tề Hạo:

- Tam ca nhi?

Hấn không phải là đại thiếu gia của cửa hàng vàng bạc sao? Sao mới mấy năm không gặp lại thành ra thế này. Nhắc đến cửa hàng vàng bạc, đợi đã, bởi vì khu phố này thay đổi quá nhiều nên Tề Hạo không để ý, giờ nhìn cẩn thận xung quanh thấy cửa hàng cũ nát này chính là cửa hàng vàng bạc bậc nhất Giang Châu năm đó.

- Ngươi là ai? Sao biết nữ danh của ta

- Ta là Tề Hạo, chường quày của hiệu cầm đồ Thông Bảo đó.

- Hạo Tử?! Đúng là ngươi?

Khi còn bé quen biết, giờ lại gặp nhau. Tam ca nhi vì cuộc sống khốn khổ mà già đi nhiều, Tề Hạo cũng bị chính vụ quán người mà tóc bạc trắng.

- Mấy năm nay ngươi sống ở đâu vậy? Ngươi biết không, ngươi đi được mấy tháng, vị đại tiểu thư nhà ngươi ngày nào cũng khóc, lúc đó mọi người mới biết nàng thích ngươi, chờ ngươi tích đủ tiền mở cửa hàng thì sẽ lấy ngươi.

- Ta...

Tề Hạo nào dám nói với người khác mình làm Hoàng đế:

- Ta gặp một người thân, đến nhà hấn ở mấy năm, về phần đại tiểu thư, ta nhớ trước kia nàng rất ghét ta mà.

- Đánh là thích, mắng là yêu. Tâm tư của nữ nhân người ta chúng ta sao biết được... nhưng nhìn ngươi...

Tam ca nhi nhìn Tề Hạo từ đầu đến chân nói:

- Vài năm nay ngươi sống chắc cũng không tốt, sắc mặt ngươi tệ quá

- Tam ca nhi...

Tề Hạo nhìn hấn, không biết nên nói cái gì. Tam ca nhi cũng chỉ lớn hơn hấn 10 tuổi, hấn năm nay 25, Tam ca nhi 35 nhưng nhìn như lão già 60 tuổi vậy. Nếu không phải một số thói quen đặc biệt của Tam ca nhi không sửa thì hấn cũng không dám nhận quen biết.

Tam ca nhi cười khổ một tiếng.

- Chẳng riêng gì ngươi, từ khi tân hoàng đăng cơ, vô cùng chèn ép thương nhân, làm gì có thương gia nào có thể sống tốt? Ai cũng thật vất vả, hiệu cầm đồ Thông Bảo trước kia đã bị quan phủ bắt đóng cửa, nói là làm bại hoại phong tục.

- Ông chủ là người cẩn thận, sao có thể gặp phải chuyện lớn như thế? Hơn nữa bại hoại phong tục là tội danh gì?

- Chữ quan có hai chữ khấu. Quan lại nói là tội thì dân chúng chúng ta có thể làm khác? Cửa hàng vàng bạc của ta chẳng phải cũng suy tàn? Những kẻ quan lại đó nói cái gì mà chế tác vàng bạc trang sức là cổ vũ dân chúng theo đuổi cuộc sống xa hoa, an nhàn hưởng lạc mà không chịu làm nông vụ, không có cống hiến cho quốc gia, bắt chúng ta đóng cửa hàng đi làm ruộng. Ai, Hạo Tử à, ngươi biết ta đó, ta là Tam ca nhi chỉ biết khắc ngọc, chạm châu, ai cũng biết ta không phân biệt được đâu là lúa mạch đâu là lúa gạo thì làm ruộng thế nào?

Những lời này như sấm đánh trên đầu Tề Hạo, dù lặng lẽ nhưng khiến hấn run rẩy sợ hãi. Hấn nghĩ đến những đêm hấn cùng Lí Hữu Hợp bàn chuyện trọng nông ức thương ở Ngự thư phòng.

Hấn xuất thân buôn bán, cũng chẳng kì thị gì với thương nhân nhưng Lí Hữu Hợp lại nói, không gian xảo không phải buôn bán, hưởng hồ đầm thương nhân lúc nào cũng dùng thủ xảo, chế tác một số đồ hoa mỹ giả mà bán, thu lợi nhuận lớn, áp bức nông dân, không có đóng góp gì cho nước nhà, triều đình nên cố gắng hạn chế mới đúng. Hưởng hồ sĩ, nông, công, thương, giai cấp rất rõ ràng, mặc kệ là về lễ hay về nghi cũng không thể vượt qua, nếu không là làm trái lời dạy của thánh hiền

Tề Hạo cũng không đồng ý với ý nghĩ này của Lí Hữu Hợp nên từ chối việc cầm mua bán nhưng để nước Tề có thể tự cung tự cấp lương thực, hấn đồng ý trọng nông ức thương, không cho phép con cái thương nhân được tham gia khoa cử.

Hấn nghĩ những chính sách này chỉ hạn chế thương nhân một chút, không đến mức vì lợi nhuận mà làm hại đến nông nghiệp nhưng vì sao đến địa phương, chính sách lại thành ra thế này.

Rốt cuộc là lỗi của ai? Là hấn làm Hoàng đế quá ngu xuẩn hay vì bách quan triều đình hợp sức che mắt hấn? Hấn không hiểu nổi

Hắn cuối cùng không nghe được Tam ca nhi nói gì nữa, thất thần rời khỏi cửa hàng vàng bạc. Đằng sau, Tam ca nhi gọi giật hắn lại.

Hai mắt hắn mờ hồ, đi ở những con phố Giang Châu, mỗi con đường đều rất quen thuộc nhưng cũng vô cùng xa lạ. Trong trí nhớ, đó là những con phố sầm uất, phải chăng là cảnh còn người mất? Mà khiến cho Giang Châu đổ nát đến thế này, kẻ đầu sỏ lại là chính hắn.

Trước kia hắn cả ngày đêm phê duyệt tấu chương, xử lý chính vụ rất cuộc là vì cái gì? Dem phá tan nước Tề sao? Hắn cần môi thật chặt khiến khóe môi chảy máu.

Tần Khả Tâm lặng yên đi theo sau hắn, nhìn bóng dáng hắn lao đảo mà không khỏi thương tiếc. Qua hơn 1 ngày ở chung, nàng cũng thấy hắn không phải là kẻ xấu nhưng lòng tốt lại thành phá hoại. Nhiệt huyết vì nước nhưng lại không rõ thực tế. Nếu hắn cứ tiếp tục chỉ ngồi trên long ý mà vất vả đưa ra những chính sách hắn cho là ích nước lợi dân thì chẳng những dân chúng hận hắn mà hắn cũng sớm mệt mỏi mà chết.

Giờ nàng cho hắn thấy được dân gian, sẽ là dả kích lớn nhưng ít ra hắn sẽ không làm hại mình hại người nữa. Huống hồ có thần y nàng ở đây, hắn muốn chết cũng khó.

Tề Hạo mờ mịt đi mà không biết nên đi về đâu? Nước không thể một ngày không vua, theo lẽ thường, hắn chưa lập thái tử thì không nên tùy tiện chạy loạn, nếu có gì lầm lỡ thì khiến quốc gia lâm vào cảnh nội loạn.

Nhưng nếu để hắn hồi cung tiếp tục làm Hoàng đế, cho dù hắn cố gắng 100 lần nữa cũng chỉ đến kết quả nước mất nhà tan thôi. Thiên hạ rộng lớn nhưng hắn có chỗ nào để đi? Ngẩng đầu nhìn trời, cúi đầu nhìn đất, hắn phát hiện, nhân gian rộng lớn nhưng chẳng có chỗ cho hắn dung thân.

Một tiếng khóc khiến hắn chú ý, hắn đưa mắt nhìn theo, trước mặt là cảnh một đám quan sai đang kéo một nữ tử khóc lóc thảm thiết, phía sau nữ tử là đôi vợ chồng già đau đớn gọi:

- Ngọc Bảo

Đây chẳng phải là tên của đại tiểu thư hiệu cầm đồ Thông Bảo sao? Phùng Ngọc Bảo, hắn vẫn còn nhớ, nữ tử xinh đẹp đó luôn thích gây rối khi hắn làm việc, như cái đuôi nhỏ bám theo hắn, luôn đối nghịch với hắn. Nhưng bây giờ nàng quần áo tả tơi, dung mạo có vài phần giống Phùng Ngọc Bảo còn nhỏ, vậy đôi vợ chồng già kia chính là ông chủ và phu nhân cũ của hắn?

Tam ca nhi nói cho hắn, hiệu cầm đồ Thông Bảo bị dẹp, sao nhà ông chủ lại ở đây? Vì sao quan sai lại muốn bắt Phùng Ngọc Bảo?

Vợ chồng ông chủ quỳ xuống dập đầu, kêu khóc nói nhất định nghĩ cách trả tiền cho quan phủ, xin bọn họ giơ cao đánh khẽ mà tha cho Phùng Ngọc Bảo.

Tề Hạo buồn bực không thôi. Hiện tại mới là mùa xuân, làm sao đã bức người trả tiền vay? Hơn nữa khi hạ lệnh hắn cũng viết rõ, nếu năm đó mất mùa thì quan phủ không được ép dân chúng trả nợ, cho phép hoàn tiền vào vụ mùa sau, hơn nữa không được thu thêm thứ gì khác. Nhưng sao khi thực hiện lại hoàn toàn sai lệch so với mệnh lệnh của hắn.

Hắn vội bước lên, đang muốn bảo lũ quan sai thả Phùng Ngọc Bảo thì đột nhiên Phùng Ngọc Bảo kẻ đang kéo nàng, hắn ta tức giận đá nàng một cái. Phùng Ngọc Bảo bị đá bay ra ngoài, miệng phun máu tươi, ngã xuống đất không dậy nổi. Vợ chồng ông chủ khóc gọi:

- Ngọc Bảo, Ngọc Bảo...

Vội vàng chạy tới đã thấy Phùng Ngọc Bảo nằm đó, hầu như không thở, hai người đau đớn cùng cắn lưỡi, muốn cùng nữ nhi về nơi chín suối.

Khi Tề Hạo đuổi tới chỉ kịp kêu một tiếng:

- Lão gia, phu nhân...

Rồi cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn ba mạng người nhà họ Phùng qua đời.

Một vũng máu, ba thi thể nằm đó, sáu ánh mắt trợn trừng, tất cả như nhìn trời lên án kẻ làm vua thất đức, ngu ngốc Tề Hạo.

Tề Hạo chỉ cảm thấy ngực như bị đánh một chùy lớn, đau đến xương tủy. Hắn không nhìn được ngựa đầu hét lớn một tiếng rồi phun ra một búng máu tươi

Sau đó, bóng tối bao phủ lấy hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Diễm Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Tề Hạo ngã xuống rồi bất tỉnh đến năm ngày khiến Tần Khả Tâm sợ muốn chết. Ban đầu, ấn tượng của nàng với hắn không hề tốt, kéo hắn ra cung, cho hắn ăn không đủ no nhưng sẽ không chết đói, không gọi là chu đáo.

Trên đường đi, hai lần liền hắn làm nàng tức giận thì nàng đều không chút nể nang mà trừng trị hắn, khiến hắn mắc bệnh liên tục. Tuy rằng nàng cũng chữa bệnh cho hắn nhưng đau đầu chữa đầu, đau chân chữa chân, không cố sức mà tìm hiểu thể trạng của hắn.

Mãi cho đến hôm hắn học máu rồi bất tỉnh ở Giang Châu nàng mới cẩn thận kiểm tra cho hắn, phát hiện cơ thể hắn có vấn đề. Hắn sớm bạc đầu không phải vì làm việc quá vất vả mà vì thường xuyên uống “tiên đan” của đám đạo sĩ.

Có rất nhiều người tin rằng những tiên đan của đám đạo sĩ luyện ra sẽ giúp người dùng được trường sinh bất lão, mãi mãi khỏe mạnh thậm chí còn có thể thành tiên.

Nhưng trong mắt những đại phu, tiên đan này chẳng khác gì độc dược.

Cũng không biết trong triều có kẻ nào ngu ngốc đem mấy thứ tiên đan đó vào cung cho Hoàng đế dùng thường xuyên, chẳng phải muốn hại mạng hắn sao

Giờ nàng không chỉ phải điều trị con mọt mối của hắn mà còn phải giải chất độc tích tụ trong lục phủ ngũ tạng hắn.

Nàng hận không thể có thêm tay thêm chân, một lần làm được thật nhiều việc. Cứ quanh quẩn chạy quanh hắn đến ngày thứ 6 thì hắn cũng tỉnh lại, xem như lần này nàng cướp được hắn về từ tay Diêm Vương.

- Người thấy thế nào?

Khi hắn dần thờ đều lại, nàng vội chạy tới bên giường hắn. Hắn thờ gập hồi lâu mới nói, giọng nói như gió thoảng

- Lão gia, phu nhân cùng đại tiểu thư đâu?

- Ta đã chôn cất cho bọn họ, ở ngay phía Đông thành.

Đã nhiều ngày nay, nàng cũng thăm dò cuộc sống còn nhỏ của hắn, biết hắn ba tuổi thì mẫu thân qua đời, là ông chủ hiệu cầm đồ Thông Bảo nhận nuôi hắn. Bản thân hắn cũng không chịu thua kém, dù không chính thức theo học chữ nghĩa nhưng cũng tự học chữ, học tính toán, đến 12 tuổi đã bắt đầu học việc ở tiệm cầm đồ.

Qua hai năm hắn được lên làm tiểu nhị, mọi người khen hắn có máu kinh doanh trời cho. Quả nhiên chưa đến nửa năm, đôi mắt coi đồ của hắn chấn động của Giang Châu. Phàm người vào hiệu cầm đồ cầm cái gì, từ đâu đến, có phải đồ trộm cắp hay đồ giả không hắn chỉ liếc mắt là biết.

Hơn nữa hắn luôn hòa nhã, tướng mạo dễ coi, việc buôn bán càng ngày càng thuận lợi, chưa đến hai năm đã khiến hiệu cầm đồ Thông Bảo thành hiệu cầm đồ nổi tiếng.

Mọi người đều biết hiệu cầm đồ Thông Bảo có tiểu nhị rất giỏi thậm chí mấy cửa hàng đồ cổ, hiệu cầm đồ khác cũng đến lấy lòng hắn. Nhưng Tề Hạo là người biết ân nghĩa, hắn lớn lên nhờ Thông Bảo nên không muốn đi tới chỗ khác đối đầu với ông chủ của mình.

Sau này ông chủ coi trọng hắn nên cho hắn là chương quầy, năm đó hắn mới 17 tuổi. Mọi người ở Giang Châu đều nói, qua mười năm nữa, danh hiệu đệ nhất buôn bán đất Giang Châu chắc chắn là của hắn.

Đáng tiếc thế sự thay đổi, sao được như ý người. Hắn cuối cùng vẫn rời khỏi Thông Bảo, thậm chí trở thành hung thủ gián tiếp hại Thông Bảo.

Nay, vợ chồng ông chủ hắn và đại tiểu thư thậm mền hắn đều đã chết.

Hắn không giết họ nhưng họ vì hắn mà chết, trăm năm sao, hắn còn mặt mũi nào gặp ba người dưới chốn cửu tuyền.

Tần Khả Tâm thấy hắn buồn bã thì cũng khó chịu, đi tới bên hắn, xúc rèm trúc, bưng một bát cháo nóng ấm đến.

Mấy ngày nay hắn bất tỉnh, cứ ba canh giờ nàng lại hầm cháo cho hắn muốn hắn vừa tỉnh đã có cháo nóng ăn nhưng hắn luôn bất tỉnh, lãng phí tâm huyết của nàng

- Đừng nghĩ ngợi nhiều

Nàng tới bên hắn, bưng cháo, chuẩn bị bón cho hắn:

- Người muốn buồn phiền cũng phải khỏe lên mới được

Hắn lắc đầu, từ chối:

- Trước tiên nói cho ta biết là xảy ra chuyện gì?

Nàng thông minh đương nhiên biết hấn muốn hỏi là chuyện nhà ông chủ Phòng phạm lỗi gì mà rơi vào kết cục đó.

Nàng chần chờ. Việc này kể ra rất phức tạp, thật sự không hợp để kể cho bệnh nhân bệnh nặng nghe.

- Người không nói ta tự mình đi hỏi.

Nàng lờm hẩn, nhìn bản lĩnh của hấn thì muốn hấn nửa sống nửa chết còn dễ hơn bóp chết con kiến, hấn muốn nói điều kiện với nàng chẳng phải rất không biết lượng sức sao.

Có câu là

Có câu là, “Bò được một thân quả, có thể đem hoàng đế kéo xuống ngựa.” Hấn hiện tại chính là như vậy tử, bất cứ giá nào.

- Ta nói được làm được

Tần Khả Tâm đảo mắt, xem như ăn đủ sự cố chấp của hấn.

- Bởi vì triều đình cấm buôn bán, quan viên địa phương ra sức chèn ép các tiểu thương, ngoài một số người có quan lại chống lưng, các cửa hàng hầu như đều phải đóng cửa hoặc bị các gia tộc quyền thế xâu xé. Hiệu cầm đồ Thông Bảo làm ăn phát đạt nhất Giang Châu nên ngay từ đầu đã thành tấm bia bị chèn ép. Tri phủ đại nhân không ngại ngần gì gán tội làm bại hoại phong hóa cho họ, tịch biên tài sản nhưng Phùng lão bản là người hiền lành, dù mất gia nghiệp nhưng được lòng người, được người xung quanh giúp đỡ nên cuộc sống cũng tạm ổn. Nhưng không có hiệu cầm đồ họ phải chuyển nghề khác để sống, làm nông phu. Nhưng bọn họ vốn là người buôn bán, bắt bọn họ trồng trọt sao mà làm cho tốt được? Vì thế qua một hai năm mướn thóc, nông cụ của triều đình nhưng không thu hoạch được gì nhiều. Nợ không trả được, quan phủ bắt Phùng tiểu thư đến giáo phường coi như trả nợ. Phùng tiểu thư không chịu, sau đó... người cũng thấy rồi đó.

- Triều đình cấm thương khi nào?

Hạn chế và cấm đoán là hai việc hoàn toàn khác nhau. Nếu không tận mắt nhìn thấy hấn không dám tin rằng lệnh trọng nông ức thương lại bị bóp méo thành dạng này.

- Mặc kệ là cấm hay hạn chết đều rất vớ vẩn. Trời đất luôn thay đổi, những người có của cũng như người bình thường thôi, người có thể tưởng tượng cảnh người hoặc ta đi cày ruộng sao? Cho nên ta nói người quản nhiều việc lắm, một mình chính mình mà chẳng được tác dụng gì, chẳng bằng không làm gì cả, cho ai thích buôn bán thì buôn bán, thích làm ruộng thì làm, thích đọc sách thì đọc... ai chẳng là nhân tài, đều là ích nước lợi dân.

Ai cũng là nhân tài... hấn từng đọc một cuốn sách bàn về trị quốc, trong đó luận điểm chính là “ai cũng là nhân tài”, sĩ, nông, công, thương đều ngang hàng nhau.

Nhưng ý tưởng này bị đám quan lại trong triều Li Hữu Hợp nói là lời yêu dị.

Tất cả các giai cấp chỉ có người đọc sách là cao quý nhất, đó mới hợp với tư tưởng lão phu tử, thánh hiền.

Tề Hạo không biết ý tưởng trong cuốn sách đó là đúng hay sai nhưng hấn cũng không tán thành ý tưởng của đám nho sĩ đó. Hấn cho rằng dân chúng như nước, nước không có hình dạng cố định bởi vậy cần triều đình định hướng cho bọn họ. Nhưng hiển nhiên, hấn không phải là người có đủ tư cách dẫn đường cho nên một đất nước đang an lành bị hấn làm cho loạn thất bát tao.

Hấn thờ dài một hơi, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Tần Khả Tâm chỉ đành bất đắc dĩ nhìn bát cháo dần nguội đi trong tay, xem ra lần này lại phí tâm rồi, lại đành xuống bếp hầm bát cháo mới thôi. Nàng không muốn quấy rầy hấn nghỉ ngơi, lẳng lặng đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

- Tần cô nương.

Đột nhiên hấn mở bừng mắt gọi nàng:

- Ta muốn ăn cái gì đó dưỡng sức, mai đi tế bái nhà Phùng lão bản

- Không được

Nàng kêu lớn. Nàng luôn cảm thấy hấn từ khi đến Giang Châu đã có chút không ổn. Khi mới gặp, thân thể hấn đã có chút yếu đuối, càng ở chung nàng càng phát hiện dưới lớp vỏ hiền lành của hấn là trái tim cứng rắn, kiên định. Mà nay, hấn xé bỏ lớp áo hiền lành bọc ngoài, bộc lộ ra góc cạnh sắc bén của hấn như bảo đao rời khỏi vỏ là sẽ nhuộm máu

- Ta chỉ nói cho người chứ không phải hỏi ý của người. Hấn lạnh nhạt nói.

Nàng thà nghe hấn mắng còn hơn nghe hấn nói những lời lạnh nhạt như thế này.

- Thân thể ngươi lúc này rất yếu, không chịu được mệt mỏi, để ta giúp ngươi điều dưỡng thêm, ba ngày sau ngươi đi tế bái được không?

Lần này nàng không dám tự tiện điểm huyết ngăn cản hắn, chỉ đành nhẹ nhàng nói vậy

- Được.

- A?!

Nàng đã nghĩ hắn sẽ rất kiên quyết, không ngờ hắn lại đồng ý nhanh như vậy khiến nàng bất ngờ

- Mang cháo lại đây đi, ta ở khách điểm tĩnh dưỡng một hai ngày rồi đi

Lúc này, trên người hắn có cảm giác rất quái dị, có khí thế khiến người khác sợ hãi làm cho nàng đành ngoan ngoãn làm theo lời hắn nói.

Nàng nhìn hắn ăn cháo, cử chỉ cao quý, tao nhã mới nhớ lại hắn từng là vua của một nước. Bây giờ dù hắn là hoàng đế tốt hay là vua ngu ngốc thì cũng là thiên tử cao cao tại thượng, lời nói của hắn là thánh chỉ, ai cũng phải nghe theo. Trước kia, hắn không tỏ uy của Hoàng đế với nàng nên nàng thỏa sức coi thường hắn. Nay, hắn động oai hùm, nàng cảm giác toàn thân rét lạnh, trán toát mồ hôi, cuối cùng cũng biết được khí thế giấu dưới lớp bọc tao nhã của hắn.

Ba ngày sau

Tần Khả Tâm ở trong phòng khách điểm, đi qua đi lại, mệt mỏi chết. Nàng vừa nói chỗ mai táng một nhà ba người Phùng lão bản xong, Tề Hạo đã một mình đi tế bái, không cho nàng đi theo.

Thật ra nàng chẳng cần để ý lời hắn nói, dựa vào kinh công của hắn cho dù có lên đi hắn cũng chẳng phát hiện nổi. Nhưng trong lòng nàng như có lời nhắc nhở: “đừng chọc giận hắn, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng”

Gặp quý đi, hắn là kẻ trời gà không chặt thì làm gì được nàng? Chỉ cần búng ngón tay nàng có thể giết chết hắn rồi. Nàng không sợ hắn, nàng cần phải theo sát hắn, không để hắn trở về hoàng cung, nếu không để cho khí thế của hắn cường thịnh lại thì không tốt. Nhưng tim của nàng lại đập thình thịch, hai chân run run, muốn theo dõi hắn mà chân như nhũn ra. Quả là kì lạ, nàng sao phải nghĩ xem Hoàng đế ngu xuẩn này vui hay giận?

- Ai!

Nhưng sự thật là nàng rất lo lắng cho hắn

- Tề Hạo, Tề Hạo, ngươi dù gì cũng đọc sách vài năm, hiểu được đạo lý làm người, đừng có nghĩ không thông a!

Nàng đi đi lại lại trong phòng từ ngày sang đêm, từ khi trăng lên đến khi mặt trời mọc.

Một ngày một đêm trôi qua, hắn còn chưa về, không phải đi tế bái mà nghĩ quần muốn tự tử chứ?

Tự đáy lòng Tần Khả Tâm không hề muốn chống đối hắn nhưng thấy thời gian trôi càng lúc càng nhanh, nàng thật sự không chờ nổi nữa.

Mở cửa sổ ra, cũng chẳng để ý việc thi triển kinh công giữa ban ngày ban mặt sẽ làm bao người kinh hãi, nàng phi thân ra khỏi cửa sổ, như đại bàng giương cánh, lao về phía thành Đông.

Đến chỗ mai táng một nhà ba người Phùng lão bản quả thấy Tề Hạo cầm một bầu rượu ngồi trước mộ, tự rót, tự uống, tự nói chuyện. Nàng không nghe xem hắn nói gì mà chỉ chăm chú nhìn mái tóc hắn.

Năm nay hắn mới 25 tuổi, chính là lúc phong nhã hào hoa nhất nhưng vì ngày đêm làm việc vất vả mà tóc bạc sớm. Nhưng cũng chỉ là lốm đốm mà thôi. Vậy mà chỉ qua một đêm, tóc hắn bạc trắng đầu, gió khẽ thổi qua, tóc trắng bay bay. Đối lập với đó là khuôn mặt bị bệnh của hắn đỏ hồng, thoát trông lại có vẻ vô cùng động lòng người.

Nàng yên lặng nhìn hắn, trái tim giống như bị đánh một quyền, vừa chua xót, vừa đau đớn lại vừa tê dại.

- Nếu đã đến rồi thì tới đây ngồi đi

Hắn thấy nàng, thân nhiên nói

Nàng đứng bất động ở đó, ánh mắt chăm chú nhìn hắn dần mơ hồ, dường như bị nước mắt dâng lên làm nhòe mọi thứ.

- Sao thế? Hắn hỏi, vẫn chỉ với ngữ điệu thân nhiên như trước

Cổ họng nàng khô khô, chỉ vào hắn nhưng không nói được gì.

- Ta có chỗ nào không đúng sao

Hắn cười như mây như khói, rõ ràng ngay trước mắt nhưng không thể với tới. Nàng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi rồi chua xót nói:

- Tóc của người...

- Tóc?

Hắn kéo lọn tóc đằng sau ra nhìn, chỉ thấy trước mắt là màu trắng bạc, không có lấy một sợi tóc đen. Hắn tùy ý nói lỏng tay ra:

- Ta vốn sớm đã bị bạc tóc, nay cũng chỉ bạc nhiều hơn một chút thôi, cũng chẳng có gì

Đó chẳng phải là trắng hơn một chút mà là cả đầu bạc trắng, một đêm đầu bạc. Cảm giác áy náy nặng nề dâng lên trong lòng nàng. Là nàng hại hắn thành thế này sao?

Hắn vẫy tay với nàng:

- Người không phải là người sẽ ngạc nhiên vì mấy sợi tóc bạc chứ. Đừng nghĩ nhiều, lại đây tán ngẫu đôi câu đi

Nàng cắn môi, cái đầu cao ngạo bất giác cúi thấp. Lần đầu tiên gặp hắn nàng coi thường hắn, giờ nàng cảm thấy có lỗi với hắn

- Đừng như thế, ai mà chẳng có tóc bạc, trừ phi là chết yểu

Hắn rót một chén rượu đưa tới trước mặt nàng

- Uống đi, từ từ nói chuyện.

Nàng không nhìn hắn, hồi lâu sau mới khẽ nói:

- Xin lỗi người

- Người từng làm chuyện có lỗi với ta sao? Hắn cười to: - nếu nói cho một người biết cái gì là sự thật là sai lầm, bỏ mặc ta trong mơ hồ, không biết gì mới là đúng đắn?

- Nhưng...

- Đừng nhưng gì cả, một ly rượu này ta tạ ơn người, người đã cho ta nhìn rõ thế giới này

Hắn sống trong hoàng cung, được người bao học, sống trong xa hoa lãng phí, tràn ngập giả dối với người khác có lẽ là hạnh phúc nhưng Tề Hạo không muốn thứ đó. Hắn chỉ muốn sống trong trời đất bao la, tự mình đạt được thứ mình mong muốn

- Tề Hạo

Nàng mím môi, đón lấy chén rượu nói tiếp:

- Ta biết nhà họ Phùng có ý nghĩa rất lớn với người, bọn họ không chỉ là chủ cũ của người mà còn là người thân của người. Bọn họ chết rồi người rất đau lòng nhưng người chết đã chết, người phải cố gắng bảo trọng.

Hắn vuốt mái tóc bạc bị gió thổi, khẽ nhếch miệng.

Lần đầu tiên nàng phát hiện hắn không chỉ có khí chất tao nhã mà còn rất đẹp trai, mày kiếm, mũi thẳng, môi hồng răng trắng, khí khái như tùng trên núi mà thanh nhã như liễu ven sông.

Trái tim non nớt đập loạn, hai mắt nàng không rời được khuôn mặt tuấn tú như ngọc ấy.

- Tần cô nương nói đúng

Hắn giọng bầu rượu lên, từ xa kính nàng một chung:

- Phùng lão bản đối với ta như cha ruột, phu nhân như mẫu thân, đại tiểu thư bình thường luôn gây phiền phức nhưng ngây thơ đáng yêu, ta cũng coi nàng như muội muội của mình. Ta sống 25 năm thì đến một nửa thời gian là sống ở hiệu cầm đồ. Trước đây, khi xem ông chủ buôn bán ta đã nghĩ, có một ngày, ta sẽ thành thương nhân lợi hại như hắn. Sau này làm chương quầy, ông chủ luôn nhắc nhở ta không được thỏa mãn với bản thân, phải biết nhìn xa trông rộng. Ta lại âm thầm thề trong lòng, sẽ tích góp bạc để tự mình mở cửa hàng, hơn nữa còn phải lớn hơn của ông chủ. Ta chưa từng nghĩ tới, thì ra là đại tiểu thư thích ta nên ông chủ mới đổi cách cổ vũ khác để ta nỗ lực phấn đấu.

Rất kì lạ, nàng không thích nghe hắn nói chuyện về Phùng gia, nhất là khi hắn nhắc đến cái tên Phùng Ngọc Bảo, vẻ mặt mong lung khiến nàng có chút khó chịu. Nhưng Phùng gia đều đã chết, nàng có lòng này có vẻ quá ích kỉ.

Cứ như thế, lòng nàng như pha tạp đủ các loại dầu, muối, tương, dấm, trà... đủ mọi mùi vị khiến nàng mất tự nhiên, khó mà nói gì. Mà Tề Hạo như bị trói buộc đã lâu, một khi gặp biến cố cũng như một can dầu gặp lửa, sẽ khiến cả người hắn nổ tung.

Hắn muốn làm loạn, muốn làm những chuyện trước kia không dám làm, dù có vì vậy mà tự hủy diệt chính bản thân mình hắn cũng mặc kệ. Cho nên hắn chống lại Tần Khả Tâm, biết nàng võ nghệ cao cường, chọc giận nàng kết quả sẽ vô cùng thảm nhưng vẫn muốn chọc giận nàng.

- Còn ngươi? Nói chuyện của ngươi đi?

- Ta...

Suy nghĩ trong lòng nàng không bắt kịp lời nói của hắn, sững sờ hồi lâu mới nói:

- Ta chẳng có gì để nói cả. Ta là một cô nhi, được sư phụ thu nhận, dạy y thuật cho ta, dạy võ nghệ cho ta. Trên ta có một sư huynh và một sư tỷ nhưng ta ít khi gặp bọn họ. Phần nửa đều là ở bên ngoài giúp người chữa bệnh

- Sư phụ ngươi bản lĩnh bất phàm mới có thể dạy đồ đệ như ngươi

Nhớ tới mấy lần bị nàng hành hạ mà trong lòng có chút tức giận, ngữ điệu có phần cay cú.

- Ngươi trách ta đá ngươi xuống nước sao?

Nàng nhăn mặt:

- Cái đó cũng không trách ta được, ai bảo ngươi không tắm rửa, người ngòm bẩn thỉu.

- Ta ngày nào cũng tắm, sao lại bẩn?

- Mỗi ngày ở bên ngoài, phơi nắng phơi gió sao có thể không bẩn? Đây này, ngươi ngồi trước mộ phần một ngày một đêm, bùn đất dính vào người không biết bao nhiêu mà kẻ còn dám cãi không bẩn?

Hắn vốn tức giận với nàng nhưng nghe những lời này thì sự tức giận không hiểu sao lại biến mất

- Đi ra ngoài luôn luôn bất tiện, sao có thể lúc nào cũng giữ cho mình sạch sẽ không vương một hạt bụi?

- Cho nên phải tắm nhiều lần. Nói cho ngươi biết, giữ gìn cơ thể sạch sẽ thì mới khỏe mạnh được. Đây là lời khuyên của một đại phu cho ngươi đó

Cái gì cơ? Hắn nghe lời đề nghị cô quái này mà cười lớn:

- Lời đề nghị của nàng ta chưa từng nghe qua, thường nghe người ta nói, một lần tắm là gột sạch đi nguyên khí ba năm nên nam tử hán đại trượng phu tốt nhất là bớt tiếp xúc với nước thì hơn

Nàng ghen hờn nhìn hắn, bộ dạng đáng yêu như con mèo con mới sinh:

- Ngươi đừng đến gần ta, ba năm không tắm thì thành người rắn sao?

- Rắn thì không đến mức nhưng thực ra cũng chỉ là thêm chút ghét mà thôi

- Ghê muốn chết

Nàng cười, khuôn mặt trắng như màu áo, từ đầu đến chân một màu trắng như tuyết, thật sự là yêu sạch sẽ quá độ.

- Như ta nếu gọi là ghê tởm thì ẩn nấp bên đường tính cái gì? Ta thấy lúc ngươi coi bệnh cho bọn họ cũng đâu có vẻ mặt gì khác lạ

Nói đi nói lại đều là nàng quá hà khắc với hắn mà thôi

- Bọn họ bị bệnh mới như thế, sao có thể vợ đũa cả nắm?

Nàng không phải là bò tót, không thể cứu vớt tất cả chúng sinh nhưng tấm lòng của người làm thuốc vẫn phải có

Hắn sợ run, sờ sờ mũi, nghĩ lại chính mình mới là kẻ đi so đo.

Thật ra tính cách của nàng không xấu, tuy rằng khiến hắn bị bệnh mấy lần nhưng cũng đã cứu chữa hắn. Một đường từ kinh thành đến Giang Châu chỉ hết mười ngày đi đường nhưng vì mỗi ngày nàng đều dừng lại chữa bệnh giữa đường nên đến gần một tháng mới đến nơi.

Hắn nhớ tới sự lương thiện của nàng khi chữa bệnh, sự lương thiện xuất phát từ nội tâm, mong muốn người bệnh được khỏe mạnh mà hoàn toàn quên thói quen ưa sạch sẽ của mình. Khi đó nhìn nàng có nửa điểm đáng ghét?

Trên đời này có rất nhiều người biết nói ngon nói ngọt nhưng có thể làm người tốt thực sự thì rất ít, nàng là trường hợp đặc biệt trong số ít đó. lúc này, hắn ngoài bội phục, thường thức nàng, trong lòng cũng chẳng còn chút nào chán ghét nàng như bình thường nữa.

- Ngươi nói đúng, là ta ích kỉ

Lắc lắc đầu, hần luyến tiếc nhìn ba ngôi mộ của Phùng gia rồi lắc lư đứng dậy.

- Cần thận.

Nàng vội đi tới bên đỡ hần

- Ta không sao

Chỉ là ngồi quá lâu nên có chút mệt mỏi. Nhìn vẻ mặt lo lắng của nàng hần không nhận được đùa nàng:

- Giờ ta cả người dính đầy bùn đất đó!

- Giờ ngươi đang mắc bệnh. Nàng lườm hần một cái.

Hần ngửa đầu, cười ha ha:

- Đúng, ta là bệnh nhân, được đặc quyền

Nếu chỉ có bệnh mới được hưởng thụ sự ôn nhu, quan tâm của nàng... hần cũng chẳng ngại yếu đuối một chút, tận hưởng ân tình khó có được của mỹ nhân.

- Bị ốm rất vui sao

- Không phải cá sao biết niềm vui của cá!

Tựa vào ngực mỹ nhân, đó là điểm phúc a!

- Đồ điên

Thấy sắc mặt hần hồng hồng nàng biết hần lại phát sốt, bàn tay mềm mại ôm eo hần, bằng động tác nhanh nhất đưa hần về khách sạn, chữa bệnh cho tốt.

Không biết vì sao, tự ngày ấy trở về, Tần Khả Tâm phát hiện ánh mắt mình khó mà rời khỏi Tề Hạo được. Kể cả khi nàng đang chữa bệnh từ thiện mà ánh mắt cũng bất giác tìm kiếm bóng dáng hần. Sau đó, nàng phát hiện, mỗi lần nàng nhìn thấy hần thì đều thấy hần đang chăm chú, tán thưởng nhìn nàng. Lúc này tâm tư của nàng sẽ rất phức tạp, như vui, như giận, như xấu hổ, nói không rõ, nói không rõ.

Nàng bị bệnh sao? Nhưng mấy lần nàng tự chẩn mạch cho mình thì đều thấy mạch rất ổn, có nghĩa là bản thân khỏe mạnh.

Nhưng như thế thì chuyện gì xảy ra? Nàng không thể chuyên tâm chữa bệnh, không thể không ngừng chữa bệnh trước giờ, tránh có gì sai sót ảnh hưởng đến tính mạng của người.

Nàng rời khỏi sảnh lớn khách sạn, đi lên lầu hai, thấy Tề Hạo đang nhìn mình, trong lòng không hiểu sao có chút tức giận.

- Nhìn cái gì? Từ sáng sớm đến giờ nhìn còn chưa đủ sao?

- Nàng không nhìn ta sao biết ta đang nhìn nàng?

Hần cười, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn nàng.

Người này, lúc mới quen không vô lại như thế, sao sau hôm đó tính cách thay đổi nhiều như vậy. Nàng muốn cãi nhau với hần nhưng không tài nào thắng nổi hần. Tức giận hừ một tiếng, nàng đi tới bên bàn, rót thuốc cho hần

- Uống hết đi

- Ta đã khỏe rồi, cũng không bị sốt, sao phải uống thuốc?

Một ngày uống đến 10 bát thuốc, suốt năm ngày nay đều như thế, giờ chỉ nhìn thấy thuốc hần đã muốn nôn.

- Cái này không phải chữa phong hàn mà là giúp ngươi giải độc

- Ta trúng độc khi nào?

- Ngươi ăn phải rất nhiều đan dược của đám đạo sĩ, trúng độc sâu, giờ độc vào đến lục phủ ngũ tạng, nếu không trừ hết độc thì chắc chắn ngươi sống không quá 30 tuổi

- Ý ngươi là kim đan đạo sĩ luyện để giúp thân thể khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi có độc?

Sao có thể? Trong triều có rất nhiều quan lại ngày nào cũng dùng một viên kim đan để mong một ngày được thành tiên. Kim đan đó giá ngàn lạng vàng,

nếu hần không phải đứng đầu một nước sao có mà dùng. Huống hồ sau khi dùng kim đan tinh thần thể lực quả thật tăng cao, khiến hần có sức xử lý quốc sự.

- Nếu ngươi không tin, mang mấy kim đan đó bắt con gà cho ăn thử xem, đảm bảo lũ gà đó sống không được nửa tháng

Nàng đưa bát thuốc tới trước mặt hần. Hần rất ngoan ngoãn uống thuốc nhưng miệng không chịu tha người:

- Vì sao nhất định là gà, dùng vịt được không?

- Tùy ngươi

- Hay là dùng trâu đến thử thuốc xem sao

Nàng rất cố gắng khắc chế không để bản thân tức giận nhưng người này đúng là... miệng chó không có ngà voi.

- Trâu lớn như thế ngươi định dùng bao nhiêu kim đan cho nó chết

Hần nhún nhún vai.

- Thật ra bất kể là gà, vịt hay trâu thì ta cũng không có kim đan, thí nghiệm này không làm được

Nàng cắn răng. Máu dồn lên não, cười hung tợn:

- Có một cách thử đơn giản hơn ngươi đã nghe đến bao giờ chưa

- Cái gì?

- Ngươi đừng uống thuốc giải độc nữa, cứ thế này thôi, xem ngươi sống được quá 30 tuổi không?

Nàng dậm chân rồi xoay người rồi khỏi phòng. Hần từ tốn nói với theo nàng:

- Cách tốt như thế nhưng chỉ sợ có người sẽ luyến tiếc

Nàng khó thở, quắc mắt, xoay người.

- Ta không thêm tiếc

- Ta có nói là nàng sao? Về mặt hần thật vô tội

Chỉ thấy vệt hồng từ cổ nàng dâng lên, thiêu nóng khuôn mặt nàng.

- Miệng lưỡi trơn tru!

Một chương vung lên

Hần không trốn tránh, thản nhiên nói:

- Hôm nay ta vẫn chưa tắm

Tay nàng dừng trước ngực hần, rất muốn đánh tiếp nhưng trong lòng có mấy phần mất tự nhiên, mất phần xấu hổ nhưng lại là không hề chán ghét. Ánh mắt nàng bất giác bị mái tóc xoắn trên đầu vai kia hấp dẫn, tóc trắng, ánh bạc lấp lánh còn hơn cả sao trên bầu trời.

Bạch phát tam thiên trọng

Duyên sâu tự cái trường

Bất tri mình kính lý

Hà xứ đắc thu sương

(tóc bạc ba ngàn thước, dài tựa nổi sâu thăm thẳm, không biết trong gương sáng, nơi nào có sương thu)

Như hần mong muốn, nàng vô cùng tức giận hần.

Chương 4

Tề Hạo ngã xuống rồi bất tỉnh đến năm ngày khiến Tần Khả Tâm sợ muốn chết. Ban đầu, ấn tượng của nàng với hắn không hề tốt, kéo hắn ra cung, cho hắn ăn không đủ no nhưng sẽ không chết đói, không gọi là chu đáo.

Trên đường đi, hai lần liền hắn làm nàng tức giận thì nàng đều không chút nể nang mà trừng trị hắn, khiến hắn mắc bệnh liên tục. Tuy rằng nàng cũng chữa bệnh cho hắn nhưng đau đầu chữa đầu, đau chân chữa chân, không cố sức mà tìm hiểu thể trạng của hắn.

Mãi cho đến hôm hắn học máu rồi bất tỉnh ở Giang Châu nàng mới cẩn thận kiểm tra cho hắn, phát hiện cơ thể hắn có vấn đề. Hắn sớm bạc đầu không phải vì làm việc quá vất vả mà vì thường xuyên uống “tiên đan” của đám đạo sĩ.

Có rất nhiều người tin rằng những tiên đan của đám đạo sĩ luyện ra sẽ giúp người dùng được trường sinh bất lão, mãi mãi khỏe mạnh thậm chí còn có thể thành tiên.

Nhưng trong mắt những đại phu, tiên đan này chẳng khác gì độc dược.

Cũng không biết trong triều có kẻ nào ngu ngốc đem mấy thứ tiên đan đó vào cung cho Hoàng đế dùng thường xuyên, chẳng phải muốn hại mạng hắn sao

Giờ nàng không chỉ phải điều trị con mệt mỏi của hắn mà còn phải giải chất độc tích tụ trong lục phủ ngũ tạng hắn.

Nàng hận không thể có thêm tay thêm chân, một lần làm được thật nhiều việc. Cứ quanh quẩn chạy quanh hắn đến ngày thứ 6 thì hắn cũng tỉnh lại, xem như lần này nàng cướp được hắn về từ tay Diêm Vương.

- Người thấy thế nào?

Khi hắn dần thờ đều lại, nàng vội chạy tới bên giường hắn. Hắn thở gấp hồi lâu mới nói, giọng nói như gió thoảng

- Lão gia, phu nhân cùng đại tiểu thư đâu?

- Ta đã chôn cất cho bọn họ, ở ngay phía Đông thành.

Đã nhiều ngày nay, nàng cũng thăm dò cuộc sống còn nhỏ của hắn, biết hắn ba tuổi thì mẫu thân qua đời, là ông chủ hiệu cầm đồ Thông Bảo nhận nuôi hắn. Bản thân hắn cũng không chịu thua kém, dù không chính thức theo học chữ nghĩa nhưng cũng tự học chữ, học tính toán, đến 12 tuổi đã bắt đầu học việc ở tiệm cầm đồ.

Qua hai năm hắn được lên làm tiểu nhị, mọi người khen hắn có máu kinh doanh trời cho. Quả nhiên chưa đến nửa năm, đôi mắt coi đồ của hắn chấn động của Giang Châu. Phàm người vào hiệu cầm đồ cầm cái gì, từ đâu đến, có phải đồ trộm cắp hay đồ giả không hắn chỉ liếc mắt là biết.

Hơn nữa hắn luôn hòa nhã, tướng mạo dễ coi, việc buôn bán càng ngày càng thuận lợi, chưa đến hai năm đã khiến hiệu cầm đồ Thông Bảo thành hiệu cầm đồ nổi tiếng.

Mọi người đều biết hiệu cầm đồ Thông Bảo có tiểu nhị rất giỏi thậm chí mấy cửa hàng đồ cổ, hiệu cầm đồ khác cũng đến lấy lòng hắn. Nhưng Tề Hạo là người biết ân nghĩa, hắn lớn lên nhờ Thông Bảo nên không muốn đi tới chỗ khác đối đầu với ông chủ của mình.

Sau này ông chủ coi trọng hắn nên cho hắn là chương quầy, năm đó hắn mới 17 tuổi. Mọi người ở Giang Châu đều nói, qua mười năm nữa, danh hiệu đệ nhất buôn bán đất Giang Châu chắc chắn là của hắn.

Đáng tiếc thế sự thay đổi, sao được như ý người. Hắn cuối cùng vẫn rời khỏi Thông Bảo, thậm chí trở thành hung thủ gián tiếp hại Thông Bảo.

Nay, vợ chồng ông chủ hắn và đại tiểu thư thăm mền hắn đều đã chết.

Hắn không giết họ nhưng họ vì hắn mà chết, trăm năm sao, hắn còn mặt mũi nào gặp ba người dưới chôn cửu tuyền.

Tần Khả Tâm thấy hắn buồn bã thì cũng khó chịu, đi tới bên hắn, xúc rơm trúc, bưng một bát cháo nóng ấm đến.

Mấy ngày nay hắn bất tỉnh, cứ ba canh giờ nàng lại hầm cháo cho hắn muốn hắn vừa tỉnh đã có cháo nóng ăn nhưng hắn luôn bất tỉnh, lãng phí tâm huyết của nàng.

- Đừng nghĩ ngợi nhiều

Nàng tới bên hắn, bưng cháo, chuẩn bị bón cho hắn:

- Người muốn buôn phiên cũng phải khỏe lên mới được

Hắn lắc đầu, từ chối:

- Trước tiên nói cho ta biết là xảy ra chuyện gì?

Nàng thông minh đương nhiên biết hắn muốn hỏi là chuyện nhà ông chủ Phòng phạm lỗi gì mà rơi vào kết cục đó.

Nàng chần chờ. Việc này kể ra rất phức tạp, thật sự không hợp để kể cho bệnh nhân bệnh nặng nghe.

- Người không nói ta tự mình đi hỏi.

Nàng lườm hắn, nhìn bản lĩnh của hắn thì muốn hắn nửa sống nửa chết còn dễ hơn bóp chết con kiến, hắn muốn nói điều kiện với nàng chẳng phải rất không biết lượng sức sao.

Có câu là

Có câu là, “Bỏ được một thân quả, có thể đem hoàng đế kéo xuống ngựa.” Hắn hiện tại chính là như vậy tử, bất cứ giá nào.

- Ta nói được làm được

Tần Khả Tâm đảo mắt, xem như ăn đủ sự cố chấp của hắn.

- Bởi vì triều đình cấm buôn bán, quan viên địa phương ra sức chèn ép các tiểu thương, ngoài một số người có quan lại chống lưng, các cửa hàng hầu như đều phải đóng cửa hoặc bị các gia tộc quyền thế xâu xé. Hiệu cảm đồ Thông Bảo làm ăn phát đạt nhất Giang Châu nên ngay từ đầu đã thành tâm bìa bị chèn ép. Tri phủ đại nhân không ngại ngần gì gán tội làm bại hoại phong hóa cho họ, tịch biên tài sản nhưng Phùng lão bản là người hiền lành, dù mất gia nghiệp nhưng được lòng người, được người xung quanh giúp đỡ nên cuộc sống cũng tạm ổn. Nhưng không có hiệu cảm đồ họ phải chuyển nghề khác để sống, làm nông phu. Nhưng bọn họ vốn là người buôn bán, bắt bọn họ trồng trọt sao mà làm cho tốt được? Vì thế qua một hai năm mướn thóc, nông cụ của triều đình nhưng không thu hoạch được gì nhiều. Nợ không trả được, quan phủ bắt Phùng tiểu thư đến giáo phường coi như trả nợ. Phùng tiểu thư không chịu, sau đó... người cũng thấy rồi đó.

- Triều đình cấm thương khi nào?

Hạn chế và cấm đoán là hai việc hoàn toàn khác nhau. Nếu không tận mắt nhìn thấy hắn không dám tin rằng lệnh trọng nông ức thương lại bị bóp méo thành dạng này.

- Mặc kệ là cấm hay hạn chết đều rất vô vắn. Trời đất luôn thay đổi, những người có của cũng như người bình thường thôi, người có thể tưởng tượng cảnh người hoặc ta đi cày ruộng sao? Cho nên ta nói người quản nhiều việc lắm, một mối chính mình mà chẳng được tác dụng gì, chẳng bằng không làm gì cả, cho ai thích buôn bán thì buôn bán, thích làm ruộng thì làm, thích đọc sách thì đọc... ai chẳng là nhân tài, đều là ích nước lợi dân.

Ai cũng là nhân tài... hắn từng đọc một cuốn sách bàn về trị quốc, trong đó luận điểm chính là “ai cũng là nhân tài”, sĩ, nông, công, thương đều ngang hàng nhau.

Nhưng ý tưởng này bị đám quan lại trong triều Lí Hữu Hợp nói là lời yêu dị.

Tất cả các giai cấp chỉ có người đọc sách là cao quý nhất, đó mới hợp với tư tưởng lão phu tử, thánh hiền.

Tề Hạo không biết ý tưởng trong cuốn sách đó là đúng hay sai nhưng hắn cũng không tán thành ý tưởng của đám nho sĩ đó. Hắn cho rằng dân chúng như nước, nước không có hình dạng cố định bởi vậy cần triều đình định hướng cho bọn họ. Nhưng hiển nhiên, hắn không phải là người có đủ tư cách dẫn đường cho nên một đất nước đang an lành bị hắn làm cho loạn thất bát tao.

Hắn thở dài một hơi, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Tần Khả Tâm chỉ đành bất đắc dĩ nhìn bát cháo dần nguội đi trong tay, xem ra lần này lại phí tâm rồi, lại đành xuống bếp hầm bát cháo mới thôi. Nàng không muốn quấy rầy hắn nghỉ ngơi, lẳng lặng đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

- Tần cô nương,

Đột nhiên hắn mở bừng mắt gọi nàng:

- Ta muốn ăn cái gì đó đường sức, mai đi tể bái nhà Phùng lão bản

- Không được

Nàng kêu lớn. Nàng luôn cảm thấy hắn từ khi đến Giang Châu đã có chút không ổn. Khi mới gặp, thân thể hắn đã có chút yếu đuối, càng ở chung nàng càng phát hiện dưới lớp vỏ hiền lành của hắn là trái tim cứng rắn, kiên định. Mà nay, hắn xé bỏ lớp áo hiền lành bọc ngoài, bộc lộ ra góc cạnh sắc bén của hắn như bảo đao rời khỏi vỏ là sẽ nhuộm máu

- Ta chỉ nói cho ngươi chứ không phải hỏi ý của ngươi. Hần lạnh nhạt nói.

Nàng thà nghe hắn mắng còn hơn nghe hắn nói những lời lạnh nhạt như thế này.

- Thân thể ngươi lúc này rất yếu, không chịu được mệt mỏi, để ta giúp ngươi điều dưỡng thêm, ba ngày sau ngươi đi tế bái được không?

Lần này nàng không dám tự tiện điếm huyết ngăn cản hắn, chỉ đành nhẹ nhàng nói vậy

- Được.

- A?!

Nàng đã nghĩ hắn sẽ rất kiên quyết, không ngờ hắn lại đồng ý nhanh như vậy khiến nàng bất ngờ

- Mang cháo lại đây đi, ta ở khách điểm tĩnh dưỡng một hai ngày rồi đi

Lúc này, trên người hắn có cảm giác rất quái dị, có khí thế khiến người khác sợ hãi làm cho nàng đành ngoan ngoãn làm theo lời hắn nói.

Nàng nhìn hắn ăn cháo, cử chỉ cao quý, tao nhã mới nhớ lại hắn từng là vua của một nước. Bây giờ dù hắn là hoàng đế tốt hay là vua ngu ngốc thì cũng là thiên tử cao cao tại thượng, lời nói của hắn là thánh chỉ, ai cũng phải nghe theo. Trước kia, hắn không tỏ uy của Hoàng đế với nàng nên nàng thỏa sức coi thường hắn. Nay, hắn động oai hùng, nàng cảm giác toàn thân rét lạnh, trán toát mồ hôi, cuối cùng cũng biết được khí thế giấu dưới lớp bọc tao nhã của hắn.

Ba ngày sau

Tần Khả Tâm ở trong phòng khách điểm, đi qua đi lại, mệt muốn chết. Nàng vừa nói chỗ mai táng một nhà ba người Phùng lão bản xong, Tề Hạo đã một mình đi tế bái, không cho nàng đi theo.

Thật ra nàng chẳng cần để ý lời hắn nói, dựa vào kinh công của hắn cho dù có lên đi hắn cũng chẳng phát hiện nổi. Nhưng trong lòng nàng như có lời nhắc nhở: “đừng chọc giận hắn, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng”

Gặp quý đi, hắn là kẻ trời gài không chết thì làm gì được nàng? Chỉ cần búng ngón tay nàng có thể giết chết hắn rồi. Nàng không sợ hắn, nàng cần phải theo sát hắn, không để hắn trở về hoàng cung, nếu không để cho khí thế của hắn cường thịnh lại thì không tốt. Nhưng tim của nàng lại đập thình thịch, hai chân run run, muốn theo dõi hắn mà chân như nhũn ra. Quá là kì lạ, nàng sao phải nghĩ xem Hoàng đế ngu xuẩn này vui hay giận?

- Ai!

Nhưng sự thật là nàng rất lo lắng cho hắn

- Tề Hạo, Tề Hạo, ngươi dù gì cũng đọc sách vài năm, hiểu được đạo lý làm người, đừng có nghĩ không thông a!

Nàng đi đi lại lại trong phòng từ ngày sang đêm, từ khi trăng lên đến khi mặt trời mọc.

Một ngày một đêm trôi qua, hắn còn chưa về, không phải đi tế bái mà nghĩ quần muốn tự tử chứ?

Tự đáy lòng Tần Khả Tâm không hề muốn chống đối hắn nhưng thấy thời gian trôi càng lúc càng nhanh, nàng thật sự không chờ nổi nữa.

Mở cửa sổ ra, cũng chẳng để ý việc thi triển kinh công giữa ban ngày ban mặt sẽ làm bao người kinh hãi, nàng phi thân ra khỏi cửa sổ, như đại bàng giương cánh, lao về phía thành Đông.

Đến chỗ mai táng một nhà ba người Phùng lão bản quả thấy Tề Hạo cầm một bầu rượu ngồi trước mộ, tự rót, tự uống, tự nói chuyện. Nàng không nghe xem hắn nói gì mà chỉ chăm chú nhìn mái tóc hắn.

Năm nay hắn mới 25 tuổi, chính là lúc phong nhã hào hoa nhất nhưng vì ngày đêm làm việc vất vả mà tóc bạc sớm. Nhưng cũng chỉ là lốm đốm mà thôi. Vậy mà chỉ qua một đêm, tóc hắn bạc trắng đầu, gió khẽ thổi qua, tóc trắng bay bay. Đối lập với đó là khuôn mặt bị bệnh của hắn đỏ hồng, thoạt trông lại có vẻ vô cùng động lòng người.

Nàng yên lặng nhìn hắn, trái tim giống như bị đánh một quyền, vừa chua xót, vừa đau đớn lại vừa tê dại.

- Nếu đã đến rồi thì tới đây ngồi đi

Hắn thấy nàng, thân nhiên nói

Nàng đứng bất động ở đó, ánh mắt chăm chú nhìn hắn dần mờ hồ, dường như bị nước mắt dâng lên làm nhòe mọi thứ.

- Sao thế? Hắn hỏi, vẫn chỉ với ngữ điệu thân nhiên như trước

Cổ họng nàng khô khô, chỉ vào hấn nhưng không nói được gì.

- Ta có chỗ nào không đúng sao

Hấn cười như mây như khói, rõ ràng ngay trước mắt nhưng không thể với tới. Nàng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi rồi chua xót nói:

- Tóc của ngươi...

- Tóc?

Hấn kéo lọn tóc đằng sau ra nhìn, chỉ thấy trước mắt là màu trắng bạc, không có lấy một sợi tóc đen. Hấn tùy ý nói lỏng tay ra:

- Ta vốn sớm đã bị bạc tóc, nay cũng chỉ bạc nhiều hơn một chút thôi, cũng chẳng có gì

Đó chẳng phải là trắng hơn một chút mà là cả đầu bạc trắng, một đốm đầu bạc. Cảm giác áy náy nặng nề dâng lên trong lòng nàng. Là nàng hại hấn thành thế này sao?

Hấn vẫy tay với nàng:

- Ngươi không phải là người sẽ ngạc nhiên vì mấy sợi tóc bạc chứ. Đừng nghĩ nhiều, lại đây tán ngẫu đôi câu đi

Nàng cắn môi, cái đầu cao ngạo bất giác cúi thấp. Lần đầu tiên gặp hấn nàng coi thường hấn, giờ nàng cảm thấy có lỗi với hấn

- Đừng như thế, ai mà chẳng có tóc bạc, trừ phi là chết yểu

Hấn rót một chén rượu đưa tới trước mặt nàng

- Uống đi, từ từ nói chuyện.

Nàng không nhìn hấn, hồi lâu sau mới khẽ nói:

- Xin lỗi ngươi

- Ngươi từng làm chuyện có lỗi với ta sao? Hấn cười to: - nếu nói cho một người biết cái gì là sự thật là sai lầm, bỏ mặc ta trong mơ hồ, không biết gì mới là đúng đấy?

- Nhưng...

- Đừng nhưng gì cả, một ly rượu này ta tạ ơn ngươi, ngươi đã cho ta nhìn rõ thế giới này

Hấn sống trong hoàng cung, được người bao học, sống trong xa hoa lãng phí, tràn ngập giả dối với người khác có lẽ là hạnh phúc nhưng Tề Hạo không muốn thứ đó. Hấn chỉ muốn sống trong trời đất bao la, tự mình đạt được thứ mình mong muốn

- Tề Hạo

Nàng mím môi, đón lấy chén rượu nói tiếp:

- Ta biết nhà họ Phùng có ý nghĩa rất lớn với ngươi, bọn họ không chỉ là chủ cũ của ngươi mà còn là người thân của ngươi. Bọn họ chết rồi ngươi rất đau lòng nhưng người chết đã chết, ngươi phải cố gắng bảo trọng.

Hấn vuốt mái tóc bạc bị gió thổi, khẽ nhếch miệng.

Lần đầu tiên nàng phát hiện hấn không chỉ có khí chất tao nhã mà còn rất đẹp trai, mày kiếm, mũi thẳng, môi hồng răng trắng, khí khái như tùng trên núi mà thanh nhã như liễu ven sông.

Trái tim non nớt đập loạn, hai mắt nàng không rời được khuôn mặt tuấn tú như ngọc ấy.

- Tàn cô nương nói đúng

Hấn giờ bầu rượu lên, từ xa kính nàng một chung:

- Phùng lão bán đối với ta như cha ruột, phu nhân như mẫu thân, đại tiểu thư bình thường luôn gây phiền phức nhưng ngây thơ đáng yêu, ta cũng coi nàng như muối muối của mình. Ta sống 25 năm thì đến một nửa thời gian là sống ở hiệu cầm đồ. Trước đây, khi xem ông chủ buôn bán ta đã nghĩ, có một ngày, ta sẽ thành thương nhân lợi hại như hấn. Sau này làm chương quầy, ông chủ luôn nhắc nhở ta không được thỏa mãn với bản thân, phải biết nhìn xa trông rộng. Ta lại âm thầm thề trong lòng, sẽ tích góp bạc để tự mình mở cửa hàng, hơn nữa còn phải lớn hơn của ông chủ. Ta chưa từng nghĩ tới, thì ra là đại tiểu thư thích ta nên ông chủ mới đổi cách cổ vũ khác để ta nỗ lực phấn đấu.

Rất kì lạ, nàng không thích nghe hấn nói chuyện về Phùng gia, nhất là khi hấn nhắc đến cái tên Phùng Ngọc Bảo, về mặt mũi lung khiến nàng có chút

khó chịu. Nhưng Phùng gia đều đã chết, nàng có lòng này có vẻ quá ích kỉ.

Cứ như thế, lòng nàng như pha tạp đủ các loại dầu, muối, tương, mắm, trà... đủ mọi mùi vị khiến nàng mất tự nhiên, khó mà nói gì. Mà Tề Hạo như bị trói buộc đã lâu, một khi gặp biến cố cũng như một can dầu gặp lửa, sẽ khiến cả người hắn nổ tung.

Hắn muốn làm loạn, muốn làm những chuyện trước kia không dám làm, dù có vì vậy mà tự hủy diệt chính bản thân mình hắn cũng mặc kệ. Cho nên hắn chống lại Tần Khả Tâm, biết nàng võ nghệ cao cường, chọc giận nàng kết quả sẽ vô cùng thảm nhưng vẫn muốn chọc giận nàng.

- Còn người? Nói chuyện của người đi?

- Ta...

Suy nghĩ trong lòng nàng không bắt kịp lời nói của hắn, sững sốt hồi lâu mới nói:

- Ta chẳng có gì để nói cả. Ta là một cô nhi, được sư phụ thu nhận, dạy y thuật cho ta, dạy võ nghệ cho ta. Trên ta có một sư huynh và một sư ti nhưng ta ít khi gặp bọn họ. Phần nửa đều là ở bên ngoài giúp người chữa bệnh.

- Sư phụ người bản lĩnh bất phàm mới có thể dạy dỗ đồ đệ như người.

Nhớ tới mấy lần bị nàng hành hạ mà trong lòng có chút tức giận, ngữ điệu có phần cay cú.

- Người trách ta đá người xuống nước sao?

Nàng nhăn mặt:

- Cái đó cũng không trách ta được, ai bảo người không tắm rửa, người ngòm bẩn thỉu.

- Ta ngày nào cũng tắm, sao lại bẩn?

- Mỗi ngày ở bên ngoài, phơi nắng phơi gió sao có thể không bẩn? Đây này, người ngồi trước mộ phần một ngày một đêm, bùn đất dính vào người không biết bao nhiêu mà kẻ còn dám cãi không bẩn?

Hắn vốn tức giận với nàng nhưng nghe những lời này thì sự tức giận không hiểu sao lại biến mất.

- Đi ra ngoài luôn luôn bất tiện, sao có thể lúc nào cũng giữ cho mình sạch sẽ không vương một hạt bụi?

- Cho nên phải tắm nhiều lần. Nói cho người biết, giữ gìn cơ thể sạch sẽ thì mới khỏe mạnh được. Đây là lời khuyên của một đại phu cho người đó.

Cái gì cơ? Hắn nghe lời đề nghị cổ quái này mà cười lớn:

- Lời đề nghị của nàng ta chưa từng nghe qua, thường nghe người ta nói, một lần tắm là gột sạch đi nguyên khí ba năm nên nam tử hán đại trượng phu tốt nhất là bớt tiếp xúc với nước thì hơn.

Nàng ghen ghét nhìn hắn, bộ dạng đáng yêu như con mèo con mới sinh:

- Người đừng đến gần ta, ba năm không tắm thì thành người rắn sao?

- Rắn thì không đến mức nhưng thực ra cũng chỉ là thêm chút ghét mà thôi.

- Ghê muốn chết.

Nàng cười, khuôn mặt trắng như màu áo, từ đầu đến chân một màu trắng như tuyết, thật sự là yêu sạch sẽ quá độ.

- Như ta nếu gọi là ghê tởm thì ăn mày bên đường tính cái gì? Ta thấy lúc người coi bệnh cho bọn họ cũng đâu có vẻ mặt gì khác lạ.

Nói đi nói lại đều là nàng quá hà khắc với hắn mà thôi.

- Bọn họ bị bệnh mới như thế, sao có thể vợ dũa cả nắm?

Nàng không phải là bò tót, không thể cứu vớt tất cả chúng sinh nhưng tấm lòng của người làm thuốc vẫn phải có.

Hắn sợ run, sờ sờ mũi, nghĩ lại chính mình mới là kẻ đi so đo.

Thật ra tính cách của nàng không xấu, tuy rằng khiến hắn bị bệnh mấy lần nhưng cũng đã cứu chữa hắn. Một đường từ kinh thành đến Giang Châu chỉ hết mười ngày đi đường nhưng vì mỗi ngày nàng đều dừng lại chữa bệnh giữa đường nên đến gần một tháng mới đến nơi.

Hắn nhớ tới sự lương thiện của nàng khi chữa bệnh, sự lương thiện xuất phát từ nội tâm, mong muốn người bệnh được khỏe mạnh mà hoàn toàn quên thói quen ưa sạch sẽ của mình. Khi đó nhìn nàng có nửa điểm đáng ghét?

Trên đời này có rất nhiều người biết nói ngon nói ngọt nhưng có thể làm người tốt thực sự thì rất ít, nàng là trường hợp đặc biệt trong số ít đó. lúc này, hẳn ngoài bội phục, thường thức nàng, trong lòng cũng chẳng còn chút nào chán ghét nàng như bình thường nữa.

- Người nói đúng, là ta ích kỉ

Lắc lắc đầu, hẳn luyện tiếc nhìn ba ngôi mộ của Phùng gia rồi lắc lư đứng dậy.

- Cần thận.

Nàng vội đi tới bên đỡ hẳn

- Ta không sao

Chỉ là ngồi quá lâu nên có chút mệt mỏi. Nhìn vẻ mặt lo lắng của nàng hẳn không nhận được đùa nàng:

- Giờ ta cả người dính đầy bùn đất đó!

- Giờ người đang mắc bệnh. Nàng lườm hẳn một cái.

Hắn ngửa đầu, cười ha ha:

- Đúng, ta là bệnh nhân, được đặc quyền

Nếu chỉ có bệnh mới được hưởng thụ sự ôn nhu, quan tâm của nàng... hẳn cũng chẳng ngại yếu đuối một chút, tận hưởng ân tình khó có được của mỹ nhân.

- Bị ốm rất vui sao

- Không phải cá sao biết niềm vui của cá!

Tựa vào ngực mỹ nhân, đó là điểm phúc a!

- Đồ điên

Thấy sắc mặt hẳn hồng hồng nàng biết hẳn lại phát sốt, bàn tay mềm mại ôm eo hẳn, bằng động tác nhanh nhất đưa hẳn về khách sạn, chữa bệnh cho tốt.

Không biết vì sao, tự ngày ấy trở về, Tần Khả Tâm phát hiện ánh mắt mình khó mà rời khỏi Tề Hạo được. Kể cả khi nàng đang chữa bệnh từ thiện mà ánh mắt cũng bất giác tìm kiếm bóng dáng hẳn. Sau đó, nàng phát hiện, mỗi lần nàng nhìn thấy hẳn thì đều thấy hẳn đang chăm chú, tán thưởng nhìn nàng. Lúc này tâm tư của nàng sẽ rất phức tạp, như vui, như giận, như xấu hổ, nói không rõ, nói không rõ.

Nàng bị bệnh sao? Nhưng mấy lần nàng tự chẩn mạch cho mình thì đều thấy mạch rất ổn, có nghĩa là bản thân khỏe mạnh.

Nhưng như thế thì chuyện gì xảy ra? Nàng không thể chuyên tâm chữa bệnh, không thể không ngừng chữa bệnh trước giờ, tránh có gì sai sót ảnh hưởng đến tính mạng của người.

Nàng rời khỏi sảnh lớn khách sạn, đi lên lầu hai, thấy Tề Hạo đang nhìn mình, trong lòng không hiểu sao có chút tức giận.

- Nhìn cái gì? Từ sáng sớm đến giờ nhìn còn chưa đủ sao?

- Nàng không nhìn ta sao biết ta đang nhìn nàng?

Hắn cười, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn nàng.

Người này, lúc mới quen không vô lại như thế, sao sau hôm đó tính cách thay đổi nhiều như vậy. Nàng muốn cãi nhau với hẳn nhưng không tài nào thắng nổi hẳn. Tức giận hừ một tiếng, nàng đi tới bên bàn, rót thuốc cho hẳn

- Uống hết đi

- Ta đã khỏe rồi, cũng không bị sốt, sao phải uống thuốc?

Một ngày uống đến 10 bát thuốc, suốt năm ngày nay đều như thế, giờ chỉ nhìn thấy thuốc hẳn đã muốn nôn.

- Cái này không phải chữa phong hàn mà là giúp người giải độc

- Ta trúng độc khi nào?

- Người ăn phải rất nhiều đan dược của đám đạo sĩ, trúng độc sâu, giờ độc vào đến lục phủ ngũ tạng, nếu không trừ hết độc thì chắc chắn người sống

không quá 30 tuổi

- Ý người là kim đan đạo sĩ luyện để giúp thân thể khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi có độc?

Sao có thể? Trong triều có rất nhiều quan lại ngày nào cũng dùng một viên kim đan để mong một ngày được thành tiên. Kim đan đó giá ngàn lạng vàng nếu hần không phải đứng đầu một nước sao có mà dùng. Huống hồ sau khi dùng kim đan tinh thần thể lực quả thật tăng cao, khiến hần có sức xử lý quốc sự.

- Nếu người không tin, mang mấy kim đan đó bắt con gà cho ăn thử xem, đảm bảo lũ gà đó sống không được nửa tháng

Nàng đưa bát thuốc tới trước mặt hần. Hần rất ngoan ngoãn uống thuốc nhưng miệng không chịu tha người:

- Vì sao nhất định là gà, dùng vịt được không?

- Tùy người

- Hay là dùng trâu đến thử thuốc xem sao

Nàng rất cố gắng khắc chế không để bản thân tức giận nhưng người này đúng là... miệng chó không có ngà voi.

- Trâu lớn như thể người định dùng bao nhiêu kim đan cho nó chết

Hần nhún nhún vai.

- Thật ra bất kể là gà, vịt hay trâu thì ta cũng không có kim đan, thí nghiệm này không làm được

Nàng cắn răng. Máu dồn lên não, cười hung tợn:

- Có một cách thử đơn giản hơn người đã nghe đến bao giờ chưa

- Cái gì?

- Người đừng uống thuốc giải độc nữa, cứ thế này thôi, xem người sống được quá 30 tuổi không?

Nàng dặm chân rồi xoay người rời khỏi phòng. Hần từ tốn nói với theo nàng:

- Cách tốt như thế nhưng chỉ sợ có người sẽ luyện tiếc

Nàng khó thở, quắc mắt, xoay người.

- Ta không thèm tiếc

- Ta có nói là nàng sao? Về mặt hần thật vô tội

Chỉ thấy vệt hồng từ cổ nàng dâng lên, thiêu nóng khuôn mặt nàng.

- Miệng lưỡi tron tru!

Một chưởng vung lên

Hần không trốn tránh, thản nhiên nói:

- Hôm nay ta vẫn chưa tắm

Tay nàng dừng trước ngực hần, rất muốn đánh tiếp nhưng trong lòng có mấy phần mất tự nhiên, mất phần xấu hổ nhưng lại là không hề chán ghét. Ánh mắt nàng bất giác bị mái tóc xõa trên đầu vai kia hấp dẫn, tóc trắng, ánh bạc lấp lánh còn hơn cả sao trên bầu trời.

Bạch phát tam thiên trọng

Duyên sâu tự cái trường

Bất tri mình kính lý

Hà xứ đắc thu sương

(tóc bạc ba ngàn thước, dài tựa nổi sầu thăm thẳm, không biết trong gương sáng, nơi nào có sương thu)

Như hần mong muốn, nàng vô cùng tức giận hần.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Diễm Chủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Chuyện Tề Hạo muốn Tần Khả Tâm làm thực ra rất đơn giản, theo dõi lại hai kẻ kia xem có phải là người của cửa hàng quần áo bịp người kia. Nếu đúng thì để Tần Khả Tâm cho chút thuốc xổ vào đồ ăn của cửa hàng đó cho bọn họ chạy loạn lên, đừng sinh lòng dạ đen tối nữa. Về phần ngọn núi Tri phủ đại nhân mà cửa hàng đó dựa vào, Tề Hạo muốn Tần Khả Tâm kiểm cho hắn loại thuốc để Tri phủ đó “hùng phong không uy” (cờ không phát ^^). Bởi vì hắn nghe nói, tri phủ đại nhân trời sinh phong lưu, trong nhà đã có 18 tiểu thiếp rồi mà còn không biết điểm dừng, đang chuẩn bị đón hoa khôi Nguyễn Kiều Kiều của Thiên Hương lâu làm bà 19.

Tri phủ đại nhân giờ đêm nào cũng ở Thiên Hương lâu tìm vui đến quên trời đất. Tề Hạo có ý muốn kiếm tiền nhờ vào hắn, coi như lấy lại chút tiền hắn tham ô. Dựa vào võ công và y thuật của Tần Khả Tâm thì chuyện này chắc chắn dễ như trở bàn tay mà thôi.

Vì thế bọn họ chia ra làm. Hắn mang mấy thứ đồ mua về khách điểm, chờ tin của nàng còn nàng thì tiếp tục đi dạo phố, dẫn dắt kẻ theo dõi.

Đối với chuyện hắn nói nàng bầy phần tin ba phần ngờ. Thực sự chủ quán đó chỉ vì mấy bộ quần áo mà không tha cho người khác? Cũng quá là bá đạo

Nhưng sự tình lại đúng như hắn đoán. Hai kẻ theo dõi đó chính là do cửa hàng đó phái đến.

Tần Khả Tâm trong cơn giận dữ xuống tay cũng rất nặng, cam đoan tất cả mọi người trong cửa hàng đó một ngày ít nhất phải hơn 10 lần chạy vào nhà vệ sinh, liên tục suốt 1 tháng mới hết cơn đau bụng này.

Nàng nửa đêm đột nhập Thiên Hương lâu, bỏ thuốc vào đồ uống của Thiên Hương lâu, không chỉ riêng Tri phủ đại nhân đêm đó hùng phong không thể ra oai mà tất cả khách làng chơi đêm đó đều từ gà giống thành gà thối. Còn các cô nương thì cũng cho các nàng nghỉ ngơi một chút, đừng có cả ngày câu dẫn đàn ông nữa.

Trong suy nghĩ của Tần Khả Tâm, kỹ viện là nơi dơ bẩn sao có thể có người tốt? Nếu muốn trừng trị thì cứ độc ác một chút, dạy dỗ đám người này biết cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ.

Nàng bận rộn một đêm, mãi khi hùng đông mới trở lại khách sạn, chưa kịp nghỉ ngơi đã lại nhờ phòng bếp để hầm thuốc cho Tề Hạo, sau đó bảo tiểu nhị nấu nước cho nàng tắm.

Làm xong cũng hết một canh giờ, trời cũng sắp sáng

Nàng vừa mệt vừa đói nhưng vẫn phải bụng thuốc đến cho Tề Hạo trước

Gõ cửa phòng hắn, nàng nghĩ sẽ nghe được câu nói quen thuộc: “cửa không khóa, tự vào đi”. Ai ngờ hôm nay lại khác thường, hắn chủ động mở cửa cho nàng, khóe môi cười đầy âm áp:

- Đã vào rồi, ta đã dặn tiểu nhị chuẩn bị đồ ăn sáng, cùng ăn đi.

Nàng giật mình, không chỉ vì lời nói dịu dàng của hắn mà còn vì hắn một thân hắc y. Nàng vốn không thích màu đen, luôn cảm thấy nó dơ bẩn nhưng hắn mặc đồ đen, phối hợp với mái tóc bạc, mặt như ngọc, vẻ tuấn tú nói không nên lời.

Đôi mắt đen nhánh như bầu trời đêm, hấp dẫn nàng, bất tri bất giác câu cả tâm hồn nàng đi

- Khả Tâm

Thấy nàng hồi lâu không nói, hắn không khỏi nghi hoặc gọi nàng

- Cái gì?

Đột nhiên phát hiện mình đang ngây ngốc nhìn hắn, mặt nóng bừng lên, nàng vội lấp liếm:

- Đúng rồi, ta mang thuốc lên cho ngươi.

Nước thuốc đen ngòm tỏa ra mùi hương khiến hắn cảm giác buồn nôn. Mấy ngày nay hắn thật sự sợ uống thuốc vô cùng. Nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn chờ mong của nàng hắn không tiện từ chối. Nhấp mảy, bụng bắt thuốc lên uống một hơi. Lập tức, mặt sáng bừng lên, thuốc này ngọt ngào, mát lạnh, đúng là mỹ vị.

- Ta biết ngươi sợ đáng nên có cho thêm hoàng liên
- Hoàng liên không phải rất đắng?
- Đắng mãi sẽ ngọt

Thiên hạ trăm ngàn loại thuốc, chỉ cần phối hợp đúng cách thì sẽ vừa ngọt ngào mà vẫn có tác dụng. Nhưng để làm được điều đó thì cần bỏ công lớn, đa số người đều lười. Nhưng nàng lại không thế, nàng cảm thấy là bệnh nhân đã rất khổ rồi còn bắt bọn họ uống thuốc đắng như thế khác gì tra tấn. Bởi thế nàng đã nghiên cứu rất nhiều phương pháp làm cho thuốc đắng thành ngọt, đây cũng là nguyên nhân nàng được truyền là thần y.

Hắn suy ngẫm lời nàng nói, vỗ tay cười:

- Có đạo lý

Nghiêng người cho nàng vào phòng, hắn múc một bát cháo cho nàng:

- Nàng một đêm chưa về, có mệt không?

Nàng thấy hắn ân cần mà hoảng hốt, nghĩ hắn là quân vương một nước mà lại có thể săn sóc một nữ tử như thế, trái tim không khỏi dịu đi mất phần.

- Mọi chuyện ngươi đoán đều đúng

Nàng kể lại những chuyện đêm qua đã làm, trong lòng rất bội phục mưu trí của hắn:

- Tiếp theo ngươi định kiếm tiền thế nào?

Hắn cũng hoảng sợ, không ngờ nàng ra tay mạnh như thế, hại tất cả người Thiên Hương lâu, đây kế hoạch ban đầu của hắn đi xa hơn rất nhiều

- Vốn định giả làm đạo sĩ đến nhà Tri phủ đại nhân bán kim đan giải độc cho hắn nhưng nay... ta xem phải đến Thiên Hương lâu một chuyến rồi.

- Ngươi muốn đến Thiên Hương lâu? Nàng cả kinh kêu lớn, thiếu chút nữa đánh đổ bát cháo.

- Cẩn thận, cháo nóng đó

Hắn nắm tay nàng, cẩn thận nhìn, thấy nàng không bị bỏng thì thở phào nói tiếp:

- Ta giả làm đạo sĩ đi bắt yêu quái, nàng giặt mình làm gì?

- Bắt yêu quái?

Hắn gật đầu:

- Trong một đêm, mọi người trong Thiên Hương lâu đều bị bệnh, chỉ có thể nói là do yêu quái hoành hành thôi. Ta giả làm đạo sĩ, đến Thiên hương lâu kiếm tiền, còn phải nghĩ cách lừa tên Tri phủ kia, làm đầy túi tiền của chúng ta, tiện thể dạy dỗ hắn một chút, cho hắn biết tiến biết thoái, đừng hại đời tiểu cô nương nhà người ta nữa

- Nhưng là...

Nàng hỏi hận vô cùng, sớm biết thế này đêm qua nàng sẽ không ra tay ngoan độc, để hắn đến chỗ dơ bẩn đó còn có thể thanh bạch đi ra sao?

- Nhưng sao? Khả Tâm, nàng không phải bị bệnh chứ? Kì lạ thế

Hắn vuốt trán nàng

- Ai!

Nàng đẩy ghế đứng lên, đi lòng vòng trong phòng nửa ngày:

- Thôi đi, tiền này chúng ta không lấy nữa, giải độc cho bọn hắn, tóm lại chỗ dơ bẩn đó ngươi đừng đến

- Thiên Hương lâu? Dơ bẩn?

Nàng đang nói gì thế? Sao hắn chẳng hiểu gì

- Khả Tâm, nàng sợ bẩn sao còn đi? Không phải nàng thích sạch sẽ nhất sao?

Đương nhiên nàng thích sạch sẽ, vấn đề là nàng lại càng không muốn hắn đến thanh lâu. Tối hôm qua nàng thấy rõ ràng rồi, nam nhân nào cũng vậy, lúc

vào thì nhả nhận thanh cao, vào trong đều thành cảm thù, hết ôm hôn rồi lại sờ soạng. Nếu Tề Hạo cũng biến thành dâm loạn như thế thì nàng tức chết mất.

- Ta mặc kệ, không cho người đi Thiên Hương lâu.
- Ta đi kiếm tiền.
- Ta nói không được.

Nàng đập bàn, trên bàn để lại dấu tay mảnh mai của nàng, có thể thấy nội công cao thâm cỡ nào. Hấn không bị lửa giận của nàng làm hoảng sợ mà chỉ giật mình bởi mùi chua chua

- Ha ha. Hấn ngửa đầu cười to

Tiếng cười đó của hấn khiến nàng có mấy phần sáng khoái nhưng lại thêm mấy phần quẫn bách:

- Người, người... cười cái gì?

Tuy rằng tiếng cười của hấn rất êm tai nhưng bộ dạng của hấn khiến nàng rất xấu hổ. Hấn mỉm cười nắm tay nàng:

- Nàng cảm thấy cung nga trong hoàng cung so với cô nương ở Thiên Hương lâu thế nào
- À?

Lời này hình như có hơi xa xôi. Nhưng hấn muốn nghe, nàng cũng đáp:

- Cung nữ trong cung đẹp hơn
- Vậy nàng cũng biết, đẳng cơ gần năm năm, dù quan ngự sử bầm tấu bao lần ta cũng chưa từng nạp phi, cũng chưa chạm đến cung nữ nào
- Vì sao? Nàng hỏi

Chẳng phải Hoàng đế đều rất phong lưu sao? Chẳng lẽ hấn là ngoại lệ?

- Nước sông ba ngàn, ta chỉ thích gáo nước này

Ánh mắt hấn dịu dàng nhìn nàng, tay nắm chặt tay nàng.

Trái tim nàng đột nhiên run lên, gò má mới bình thường giờ lại ửng hồng.

Ý của hấn là hấn thích nàng sao? Hấn là nam nhân có chấp, chỉ nắm tay nữ nhân mình thích cho nên nàng có thể yên tâm, đừng nói một tòa Thiên Hương lâu mà cho dù vứt hấn vào nước toàn con gái hấn cũng sẽ không làm chuyện xằng bậy.

Nàng cúi mặt xuống, ừm một tiếng, người bất giác tiến lại gần gần

Hấn ôm lấy eo nàng, trong mũi là hương thơm của nàng sau khi tắm rửa, trong lòng vừa thỏa mãn, vừa kiên định. Thiên hạ vô số mỹ nhân, có người có thể khiến người ta mắt sáng bừng nhưng để khiến lòng rung động cũng không có nhiều.

Chỉ có nàng, dung mạo không đẹp nhưng ngày ngày bên nhau dần dần chiếm hữu con tim hấn, khiến cho hấn trở nên lạc quan, hạnh phúc, mới biết thì ra trên đời cũng có cảm giác khoái hoạt dường này.

Nữ tử như vậy mới là người hấn muốn nắm tay trọn đời.

Tần Khả Tâm mới vì câu nói đó của Tề Hạo vui mừng chưa được nửa khắc thì lại muốn bóp chết hấn,

Một tiểu cô nương mặc đồ trắng cỡ 16 tuổi được Tiểu Nhị dẫn tới cửa.

Tiểu Nhị vừa đi, tiểu cô nương kia đã quỳ xuống bên chân Tề Hạo:

- Nô tỳ Nguyệt Hoa tạ ơn ân công

Tần Khả Tâm oán hận trừng mắt nhìn hấn, ý tứ rất rõ ràng, nếu hấn không nói rõ lai lịch của cô nương này thì sẽ không để ý đến hấn nữa. Tề Hạo mơ hồ nhìn cô nương dưới chân:

- Cô nương, chúng ta quen biết sao?
- Ân công, hôm qua người đã mua Nguyệt Hoa

Tiểu cô nương mặc áo tang, mắt sưng đỏ, nước mắt chưa khô

- Tề - Hạo

Tần Khả Tâm một chưởng đập xuống bàn, lúc này càng dùng sức, bàn bị nàng đánh một chưởng mà vỡ nát

Trán Tề Hạo đỏ mồ hôi hột:

- Đùng nóng, Khả Tâm, ta quả thật không biết cô nương này, chắc là nhận nhầm người, đợi hồi xem.
- Ân công, hôm qua Nguyệt Hoa bán mình chôn cha, nhờ người thương xót, từ nay về sau ta sẽ làm nô làm tỳ, sống chết không rời

Tiểu cô nương nhìn hấn, sống mắt lưu chuyển, vô hạn chờ mong.

Vừa nghe đến câu bán mình chôn cha, hấn rớt cuộc có chút ấn tượng

- Là người sao?

Hôm qua, sau khi hấn và Tần Khả Tâm tách ra, trên đường về khách điểm gặp một nữ tử quý bên đường, bên cạnh có một dải lụa trắng ghi: bán mình chôn cha. Hấn có chút khó hiểu, cô nương này trên người có đồ đáng giá sao không đem đi bán đổi lấy bạc, vừa có tiền chôn cha lại giữ được tự do? Vì thế hấn nói cho nàng, cây trầm trên đầu nàng là được chạm trổ từ gỗ trầm hương hiếm có, cái này có thể bán được một, hai vạn lượng bạc, tính ra nàng còn giàu có hơn hấn nhiều.

- Nguyệt Hoa cô nương, hôm qua tôi chỉ nói với cô mấy câu, không bỏ tiền mua cô, sao lại nói gì chủ tớ?
- Hôm qua nếu không nhờ ân công chi điểm thì Nguyệt Hoa đã không được như bây giờ, lúc ấy Nguyệt Hoa đã quyết tâm, cả đời sẽ đi tìm ân công, mong được ân công thu nhận.

Nguyệt Hoa dập đầu.

Tần Khả Tâm nghi hoặc nhìn về phía hấn

Tề Hạo kể lại chuyện hôm qua cho nàng nghe.

Nghe xong, Tần Khả Tâm nhú mày

- Nguyệt Hoa cô nương, nói vậy là hấn vẫn chưa cho người tiền, không tính là đã mua người
- Nhưng ân công đã cho Nguyệt Hoa một con đường sống

Nguyệt Hoa cố chấp:

- Hôm qua những người đứng xem Nguyệt Hoa đều chẳng có ý tốt, chỉ có ân công tốt bụng chi điểm cho Nguyệt Hoa nên Nguyệt Hoa quyết định cả đời sẽ hầu hạ ân công.

Thế này là thế nào? Tần Khả Tâm chưa từng thấy cô gái nào cố chấp như thế, sắp ngất đến nơi. Nhưng nàng càng tức Tề Hạo, vừa rồi nàng chưa được bao lâu đã trêu chọc được cô nương nhà người ta, còn nói là thích nàng chứ. Rõ ràng là quỷ phong lưu.

Tề Hạo thực sự quá oan, hấn chỉ là nói mấy câu chân tình sao lại dây đến phiền phức này?

- Nguyệt Hoa cô nương, ta không cần người hầu hạ cũng không cần nô tỳ, người về đi thôi!
- Nguyệt Hoa không còn nhà nữa. Nói xong khóc lớn
- Vậy người thân của người đâu?
- Nguyệt Hoa không có chỗ dựa. Về mặt đáng thương, cùng quẫn.

Tề Hạo muốn ngửa mặt lên trời hét lớn. Đây là thời đại gì? Chuyện tốt cũng không thể làm

- Cũng được, ở đây có 50 xâu tiền, người cầm lấy, muốn lập gia đình hay làm gì cũng được, đừng đi theo ta nữa.

Tề Hạo tưởng ngửa mặt lên trời hét dài. Cái gì năm đầu? Chuyện tốt cũng không có thể làm.

- Nguyệt Hoa không cần tiền...

Nói rồi khóc càng lớn

Tề Hạo thoáng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xanh mét của Tần Khả Tâm, lòng hoảng loạn, thăm rồi thăm rồi, cứ để Nguyệt Hoa đây dựa thế thì hắn còn đường sống sao?

- Khả Tâm, ta...

- Ngươi giỏi lắm

Lại đi trêu chọc đến nữ nhân dai như đĩa này, mắng không được, đuổi không đi, nàng tức giận đến đầu to ra:

- Ta mặc kệ ngươi

Nói rồi phất tay áo bỏ đi.

- Nàng đi đâu vậy?

Chuyện này thật sự không liên quan đến hắn. Hắn vô tội

- Đi chữa bệnh từ thiện

Nàng không quay đầu lại, cứ thế bỏ đi

Trong phòng chỉ còn Tề Hạo và Nguyệt Hoa đang quỳ

- Nguyệt Hoa cô nương

Hắn thở dài:

- Ta không biết vì sao ngươi lại cố chấp theo ta như thế nhưng ta nói thẳng cho ngươi, ta sẽ không nhận ngươi, phòng này người thích ở thì cho ngươi, ta sẽ qua phòng khác ở.

Hắn thu dọn đồ đạc tùy thân rồi chạy ra ngoài.

Nguyệt Hoa cố chấp, hắn đi bước nào thì nàng đi theo bước đó khiến hắn không có cách nào, chỉ đành trốn tạm vào phòng Tần Khả Tâm, khóa chặt cửa, khuất mắt trông coi.

Cứ như vậy đến khi Tần Khả Tâm chữa bệnh xong, nàng quay về thấy Nguyệt Hoa đứng ở cửa phòng mình thì hỏi:

- Ngươi ở đây làm chi?

- Ta chờ ân công.

Trong phòng, Tề Hạo nghe được tiếng Tần Khả Tâm thì mở cửa phòng:

- Khả Tâm, vào đi

Hắn thấy Nguyệt Hoa cũng định đi theo vào thì lạnh lùng trừng mắt:

- Ngươi không được vào

Nguyệt Hoa sợ hãi nhìn hắn, cúi đầu nước mắt lưng tròng, vô cùng đáng yêu.

Tần Khả Tâm nhìn vậy lòng cũng chua xót, tiểu cô nương này e là thật sự không có chỗ đi mới đành chặt lấy Tề Hạo như thế. Tề Hạo coi như không thấy nước mắt của Nguyệt Hoa, nắm tay Tần Khả Tâm kéo vào phòng rồi đóng chặt cửa phòng lại

Bên ngoài, tiếng khóc Nguyệt Hoa truyền đến từng trận từng trận.

- Tề Hạo... Tần Khả Tâm kéo kéo tay áo hắn

Tề Hạo chỉ nói:

- Hay nàng muốn ta giữ nàng lại?

Tần Khả Tâm lắc đầu như trống bỏi

- Vậy để nàng hết hi vọng đi

Nhưng tiếng khóc của Nguyệt Hoa quả thực khiến lòng người rối loạn. Ít nhất cũng khiến Tần Khả Tâm bất an:

- Nhưng... hay là từ từ khuyên bảo nàng? Một tiểu cô nương vừa mất cha, không có chỗ dựa vào, vạn nhất luẩn quẩn trong lòng... cũng là một mạng người đó

Hắn sớm biết nàng là người mạnh mẽ nhưng lòng mềm nếu không dựa vào bản lĩnh của nàng thì phiêu bạt giang hồ có là gì, cũng chẳng cần chạy khắp nơi mà chữa bệnh từ thiện cho mọi người đến mức túng quẫn, phải vào núi hái thuốc lấy tiền.

- Nếu không nàng nhận nàng ấy, sau này chữa bệnh cho người cũng có người giúp đỡ

- Nhưng học y rất vất vả, nàng chịu được sao?

- Sống ai chẳng vất vả? Nàng cho rằng ở trong hoàng cung thoải mái sao?

Nếu là trước nàng sẽ nghĩ hắn chỉ ăn không ngồi rồi giờ mới biết hắn còn vất vả hơn người thường, chỉ tiếc làm việc tốt nhưng kết quả xấu.

Hắn sai sao? Có, hắn không biết. Hắn đúng sao? Nàng thương tiếc cho tâm huyết của hắn bị người làm hỏng

- Cũng được, ta đi nói cùng nàng

Nàng ra ngoài tìm Nguyệt Hoa nói chuyện

Tề Hạo ngồi trong phòng chờ hai nữ nhân nói chuyện.

Hắn đoán Nguyệt Hoa sẽ không đồng ý với đề nghị của Tần Khả Tâm, dù sao tiểu cô nương kia muốn tìm chỗ dựa vào, có thể bảo vệ nàng, che mưa chắn gió cho nàng chứ nàng không muốn tự mình chắn mưa chắn gió

- Trên đời làm gì có chuyện lợi như thế. Hắn bấu môi, khinh thường sự yếu đuối ấy

Ngoài cửa phòng, tiếng Tần Khả Tâm khuyên bảo và Nguyệt Hoa nức nở truyền vào trong

- Cũng chỉ có Khả Tâm tốt bụng mới làm thế thôi

Mà hắn... trong đầu ý nghĩ xoay chuyển, đột nhiên cảm thấy có phải mình rất cực đoan không? Là thế gian này bất nữ nhân phải nhu thuận, tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử, nữ nhân cả đời phải dựa vào một nam nhân, không được tự mình sống theo ý mình, thế mới coi là nữ nhân tốt.

Nguyệt Hoa cũng chỉ là làm theo những gì nàng được dạy nhưng sao hắn lại ghét cay ghét đắng như thế. Rốt cuộc là Tần Khả Tâm quá lương thiện hay hắn quá lạnh lùng

Hắn còn chưa nghĩ ra đáp án thì tiếng Tần Khả Tâm tức giận đập cửa đi vào khiến hắn bưng tỉnh.

- Sao thế?

Hắn rót trà cho nàng, kiểm chế cơn tức

Nàng thở hổn hển mấy hơi:

- Ta không nói nổi nàng, bất luận thế nào nàng cảm thấy nữ nhân không nên xuất đầu lộ diện, giống như ta...

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi

- Nàng nói!

Tần Khả Tâm tức giận đến dậm chân, lòng tốt lại bị Nguyệt Hoa nói thành cơn bão khắp nơi, câu ông dẫn bướm, mà nàng ta lại tự nhận là trinh tiết liệt phụ, nhận một người sẽ không thay đổi nên cả đời này ngoài Tề Hạo sẽ không tiếp cận nam nhân nào khác.

Nàng càng nghĩ càng bức, nhin không được trừng mắt nhìn hắn:

- Đều tại ngươi! Nói chuyện thì nói, động đến trâm nàng làm chi? Không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?

- Nàng ta nói ta chạm vào trâm của nàng ta?

Tần Khả Tâm hừ một tiếng.

- Ngươi không chạm vào, làm sao mà biết đó là gổ trâm hương?

- Nhân lực của ta không tốt sao?

Tề Hạo không biết nên khóc hay cười. Làm người tốt thế này thật thiệt thòi:

- Nàng nghĩ lại xem, lúc chúng ta cùng nhau dạo phố, nàng mua đồ, ta chỉ cho nàng có chạm vào thứ hàng đó sao?

- Đúng thế

Lúc bọn họ cùng dạo phố, nàng còn nói hấn thật lợi hại, đồ gì cũng thế, chỉ cần liếc mắt cái là biết thật giả, sao phải tự tay đụng vào trâm cài đầu của tiểu cô nương mà thành chuyện thị phi?

- Nàng lừa ta! Ta phải đi hỏi nàng, người có lòng tốt, ta có ý tốt, nàng không cảm kích thì thôi sao còn vắn vẹo thành ra thế?

- Nàng muốn tìm nàng ta đổi chất lúc nào cũng được nhưng giờ nghĩ cách đưa ta ra ngoài đi. Bị nàng ta cản trở nửa ngày, chuyện tri phủ với Thiên hương lâu còn chưa giải quyết nữa

- Người còn muốn đi Thiên Hương lâu?

Bản lĩnh trêu chọc nữ nhân của hấn quá lớn, nàng quá sợ rồi

- Cho dù không vì ví tiền của chúng ta nhưng nàng đã hạ độc vào người ta như thế, chẳng lẽ cứ bỏ mặc, cho bọn họ tự sinh tự diệt?

- Đơn giản, ta quay trở lại giải độc là được. Hơn nữa độc đó cũng không phải cả đời, chỉ đợi qua năm rưỡi là khỏi thôi

- Vậy chuyện tri phủ đại nhân làm thế nào? Định để hắc điểm đó ngồi lên đầu lên cổ chúng ta?

- Chuyện này...

- Kiều Tâm, chuyện mua bán thế gian này...

Hấn chần chừ không biết làm thế nào để giải thích cho nàng hiểu, khách làng chơi và kỹ nữ là vấn đề cung cầu, không thể cấm:

- Có lẽ nàng cảm thấy nữ tử bán rẻ tiếng cười cũng khách nhân đến đó rất... không tốt, nhưng là... ra nói như thế không phải ai cũng là kẻ dâm loạn, có đôi khi... đó chỉ là nhu cầu thuần túy thôi...

- Chỉ là háo sắc mà thôi

Nàng thần nhiên đáp lại. Cũng không phải là hoàn toàn không thể hiểu nhưng biết là biết, để nàng nhìn thấy cảm giác vẫn không thoải mái.

- Ha ha a... Hấn ngậy ngô cười.

- Hừ. Người vui lắm nhỉ

Nàng tức giận lườm hấn

- Khả Tâm, ta vui vì nàng để ý đến ta, vui vì túi tiền của chúng ta sắp đầy lên rồi

Hấn đi tới, khẽ kéo tay nàng. Nàng đỏ mặt cười, xinh đẹp, kiều diễm như ánh nến kia

- Sẽ nghe lời nàng mà

Tay nàng giật giật nhưng giật không ra, dần mềm nhũn trong tay hấn

- Làm gì thế, buông ra

- Không buông

Hấn dịu dàng kéo nàng vào lòng

- Khả Tâm ngoan, ta thật may mắn khi gặp được nàng

- ừm!

nàng khẽ nâng trán, mơ mơ màng màng ngã vào đôi mắt đen láy đầy tình yêu ngọt ngào của hấn

- may mà nàng không giống đám thiên kim khuê tú, suốt ngày quanh quẩn trong nhà nếu không chúng ta đã không có cơ hội gặp gỡ

mẫu đơn dù đẹp cũng không bằng bông cúc dại trong lòng hấn.

- Chúng ta cùng đến Thiên Hương lâu

Hấn cứng họng, hồi lâu mới nói:

- Khả Tâm, nàng ngày nào cũng chữa bệnh từ thiện, ai cũng biết mặt, nếu nàng đi ta còn lừa người thế nào được nữa.

- Cái này quá đơn giản.

Nàng thản nhiên cười, rời khỏi vòng ôm của hắn, ngồi trước bàn trang điểm, lấy ra mấy bình phấn bôi bôi, xóa xóa, sau đó...

Hắn biết được một tuyệt kỹ của võ lâm: thuật dịch dung.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Diễm Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Chuyện Tề Hạo muốn Tần Khả Tâm làm thực ra rất đơn giản, theo dõi lại hai kẻ kia xem có phải là người của cửa hàng quần áo bịp người kia. Nếu đúng thì để Tần Khả Tâm cho chút thuốc xỏ vào đồ ăn của cửa hàng đó cho bọn họ chạy loạn lên, đừng sinh lòng dạ đen tối nữa. Về phần ngọn núi Tri phủ đại nhân mà cửa hàng đó dựa vào, Tề Hạo muốn Tần Khả Tâm kiếm cho hắn loại thuốc để Tri phủ đó ‘hùng phong không uy’ (cờ không phát ^^). Bởi vì hắn nghe nói, tri phủ đại nhân trời sinh phong lưu, trong nhà đã có 18 tiểu thiếp rồi mà còn không biết điểm dừng, đang chuẩn bị đón hoa khôi Nguyễn Kiều Kiều của Thiên Hương lâu làm bà 19.

Tri phủ đại nhân giờ đêm nào cũng ở Thiên Hương lâu tìm vui đến quên trời đất. Tề Hạo cố ý muốn kiếm tiền nhờ vào hắn, coi như lấy lại chút tiền hắn tham ô. Dựa vào võ công và y thuật của Tần Khả Tâm thì chuyện này chắc chắn dễ như trở bàn tay mà thôi.

Vì thế bọn họ chia ra làm. Hắn mang mấy thứ đồ mua về khách điểm, chờ tin của nàng còn nàng thì tiếp tục đi dạo phố, dẫn dắt kẻ theo dõi.

Đối với chuyện hắn nói nàng bấy phần tin ba phần ngờ. Thực sự chủ quán đó chỉ vì mấy bộ quần áo mà không tha cho người khác? Cũng quá là bá đạo

Nhưng sự tình lại đúng như hắn đoán. Hai kẻ theo dõi đó chính là do cửa hàng đó phái đến.

Tần Khả Tâm trong con giận dữ xuống tay cũng rất nặng, cam đoan tất cả mọi người trong cửa hàng đó một ngày ít nhất phải hơn 10 lần chạy vào nhà vệ sinh, liên tục suốt 1 tháng mới hết con đau bụng này.

Nàng nửa đêm đột nhập Thiên Hương lâu, bỏ thuốc vào đồ uống của Thiên Hương lâu, không chỉ riêng Tri phủ đại nhân đêm đó hùng phong không thể ra oai mà tất cả khách làng chơi đêm đó đều từ gà giống thành gà thối. Còn các cô nương thì cũng cho các nàng nghỉ ngơi một chút, đừng có cả ngày câu dẫn đàn ông nữa.

Trong suy nghĩ của Tần Khả Tâm, kỹ viện là nơi dơ bẩn sao có thể có người tốt? Nếu muốn trừng trị thì cứ độc ác một chút, dạy dỗ đám người này biết cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ.

Nàng bận rộn một đêm, mãi khi hùng đông mới trở lại khách sạn, chưa kịp nghỉ ngơi đã lại nhờ phòng bếp để hàm thuốc cho Tề Hạo, sau đó bảo tiểu nhị nấu nước cho nàng tắm.

Làm xong cũng hết một canh giờ, trời cũng sắp sáng

Nàng vừa mệt vừa đói nhưng vẫn phải bụng thuốc đến cho Tề Hạo trước

Gõ cửa phòng hắn, nàng nghĩ sẽ nghe được câu nói quen thuộc: “cửa không khóa, tự vào đi”. Ai ngờ hôm nay lại khác thường, hắn chủ động mở cửa cho nàng, khóe môi cười đầy ấm áp:

- Đã vào rồi, ta đã dặn tiểu nhị chuẩn bị đồ ăn sáng, cùng ăn đi.

Nàng giật mình, không chỉ vì lời nói dịu dàng của hắn mà còn vì hắn một thân hắc y. Nàng vốn không thích màu đen, luôn cảm thấy nó dơ bẩn nhưng hắn mặc đồ đen, phối hợp với mái tóc bạc, mặt như ngọc, vẻ tuấn tú nói không nên lời.

Đôi mắt đen nhánh như bầu trời đêm, hấp dẫn nàng, bất tri bất giác câu cả tâm hồn nàng đi

- Khả Tâm

Thấy nàng hồi lâu không nói, hắn không khỏi nghi hoặc gọi nàng

- Cái gì?

Đột nhiên phát hiện mình đang ngây ngốc nhìn hấn, mặt nóng bừng lên, nàng vội lấp liếm:

- Đúng rồi, ta mang thuốc lên cho ngươi.

Nước thuốc đen ngòm tỏa ra mùi hương khiến hấn cảm giác buồn nôn. Mấy ngày nay hấn thật sự sợ uống thuốc vô cùng. Nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn chờ mong của nàng hấn không tiện từ chối. Nhíu mày, bưng bát thuốc lên uống một hơi. Lập tức, mặt sáng bừng lên, thuốc này ngọt ngào, mát lành, đúng là mỹ vị.

- Ta biết ngươi sợ đắng nên có cho thêm hoàng liên

- Hoàng liên không phải rất đắng?

- Đắng mãi sẽ ngọt

Thiên hạ trăm ngàn loại thuốc, chỉ cần phối hợp đúng cách thì sẽ vừa ngọt ngào mà vẫn có tác dụng. Nhưng để làm được điều đó thì cần bỏ công lớn, đa số người đều lười. Nhưng nàng lại không thế, nàng cảm thấy là bệnh nhân đã rất khổ rồi còn bắt bọn họ uống thuốc đắng như thế khác gì tra tấn. Bởi thế nàng đã nghiên cứu rất nhiều phương pháp làm cho thuốc đắng thành ngọt, đây cũng là nguyên nhân nàng được truyền là thần y.

Hấn suy ngẫm lời nàng nói, vỗ tay cười:

- Có đạo lý

Nghiêng người cho nàng vào phòng, hấn múc một bát cháo cho nàng:

- Nàng một đêm chưa về, có mệt không?

Nàng thấy hấn ân cần mà hoảng hốt, nghĩ hấn là quân vương một nước mà lại có thể săn sóc một nữ tử như thế, trái tim không khỏi dịu đi mất phần.

- Mọi chuyện ngươi đoán đều đúng

Nàng kể lại những chuyện đêm qua đã làm, trong lòng rất bội phục mưu trí của hấn:

- Tiếp theo ngươi định kiếm tiền thế nào?

Hấn cũng hoảng sợ, không ngờ nàng ra tay mạnh như thế, hại tất cả người Thiên Hương lâu, đây kế hoạch ban đầu của hấn đi xa hơn rất nhiều

- Vốn định giả làm đạo sĩ đến nhà Tri phủ đại nhân bán kim đan giải độc cho hấn nhưng nay... ta xem phải đến Thiên Hương lâu một chuyến rồi.

- Ngươi muốn đến Thiên Hương lâu? Nàng cả kinh kêu lớn, thiếu chút nữa đánh đổ bát cháo.

- Cần thận, cháo nóng đó

Hấn nắm tay nàng, cẩn thận nhìn, thấy nàng không bị bỏng thì thở phào nói tiếp:

- Ta giả làm đạo sĩ đi bắt yêu quái, nàng giặt mình làm gì?

- Bắt yêu quái?

Hấn gật đầu:

- Trong một đêm, mọi người trong Thiên Hương lâu đều bị bệnh, chỉ có thể nói là do yêu quái hoành hành thôi. Ta giả làm đạo sĩ, đến Thiên hương lâu kiếm tiền, còn phải nghĩ cách lừa tên Tri phủ kia, làm đầy túi tiền của chúng ta, tiện thể dạy dỗ hấn một chút, cho hấn biết tiến biết thoái, đừng hại đời tiểu cô nương nhà người ta nữa

- Nhưng là...

Nàng hỏi hấn vô cùng, sớm biết thế này đêm qua nàng sẽ không ra tay ngoan độc, để hấn đến chỗ dơ bẩn đó còn có thể thanh bạch đi ra sao?

- Nhưng sao? Khả Tâm, nàng không phải bị bệnh chứ? Kì lạ thế

Hấn vuốt trán nàng

- Ai!

Nàng đẩy ghế đứng lên, đi lòng vòng trong phòng nửa ngày:

- Thôi đi, tiền này chúng ta không lấy nữa, giải độc cho bọn hấn, tóm lại chỗ dơ bẩn đó ngươi đừng đến

- Thiên Hương lâu? Dơ bẩn?

Nàng đang nói gì thế? Sao hấn chẳng hiểu gì

- Khả Tâm, nàng sợ bẩn sao còn đi? Không phải nàng thích sạch sẽ nhất sao?

Đương nhiên nàng thích sạch sẽ, vấn đề là nàng lại càng không muốn hấn đến thanh lâu. Tối hôm qua nàng thấy rõ ràng rồi, nam nhân nào cũng vậy, lúc vào thì nhã nhặn thanh cao, vào trong đều thành cảm thù, hết ôm hôn rồi lại sờ soạng. Nếu Tề Hạo cũng biến thành dâm loạn như thế thì nàng tức chết mất.

- Ta mặc kệ, không cho người đi Thiên Hương lâu.

- Ta đi kiếm tiền.

- Ta nói không được.

Nàng đập bàn, trên bàn để lại dấu tay mảnh mai của nàng, có thể thấy nội công cao thâm cỡ nào. Hấn không bị lửa giận của nàng làm hoảng sợ mà chỉ giật mình bởi mùi chua chua

- Ha ha. Hấn ngửa đầu cười to

Tiếng cười đó của hấn khiến nàng có mấy phần sáng khoái nhưng lại thêm mấy phần quẫn bách:

- Người, người... cười cái gì?

Tuy rằng tiếng cười của hấn rất êm tai nhưng bộ dạng của hấn khiến nàng rất xấu hổ. Hấn mỉm cười nắm tay nàng:

- Nàng cảm thấy cung nga trong hoàng cung so với cô nương ở Thiên Hương lâu thế nào

- À?

Lời này hình như có hơi xa xôi. Nhưng hấn muốn nghe, nàng cũng đáp:

- Cung nữ trong cung đẹp hơn

- Vậy nàng cũng biết, đáng cơ gần năm năm, dù quan ngự sử bầm tấu bao lần ta cũng chưa từng nạp phi, cũng chưa chạm đến cung nữ nào

- Vì sao? Nàng hỏi

Chẳng phải Hoàng đế đều rất phong lưu sao? Chẳng lẽ hấn là ngoại lệ?

- Nước sông ba ngàn, ta chỉ thích gáo nước này

Ánh mắt hấn dịu dàng nhìn nàng, tay nắm chặt tay nàng.

Trái tim nàng đột nhiên run lên, gò má mới bình thường giờ lại ửng hồng.

Ý của hấn là hấn thích nàng sao? Hấn là nam nhân có chấp, chỉ nắm tay nữ nhân mình thích cho nên nàng có thể yên tâm, đừng nói một tòa Thiên Hương lâu mà cho dù vứt hấn vào nước toàn con gái hấn cũng sẽ không làm chuyện xằng bậy.

Nàng cúi mặt xuống, ừm một tiếng, người bất giác tiến lại gần gần

Hấn ôm lấy eo nàng, trong mũi là hương thơm của nàng sau khi tắm rửa, trong lòng vừa thỏa mãn, vừa kiên định. Thiên hạ vô số mỹ nhân, có người có thể khiến người ta mắt sáng bừng nhưng để khiến lòng rung động cũng không có nhiều.

Chỉ có nàng, dung mạo không đẹp nhưng ngày ngày bên nhau dần dần chiếm hữu con tim hấn, khiến cho hấn trở nên lạc quan, hạnh phúc, mới biết thì ra trên đời cũng có cảm giác khoái hoạt dường này.

Nữ tử như vậy mới là người hấn muốn nắm tay trọn đời.

Tần Khả Tâm mới vì câu nói đó của Tề Hạo vui mừng chưa được nửa khắc thì lại muốn bóp chết hấn,

Một tiểu cô nương mặc đồ trắng cỡ 16 tuổi được Tiểu Nhị dẫn tới cửa.

Tiểu Nhị vừa đi, tiểu cô nương kia đã quỳ xuống bên chân Tề Hạo:

- Nô tỳ Nguyệt Hoa tạ ơn ân công

Tần Khả Tâm oán hận trừng mắt nhìn hắn, ý tứ rất rõ ràng, nếu hắn không nói rõ lai lịch của cô nương này thì sẽ không để ý đến hắn nữa. Tề Hạo mơ hồ nhìn cô nương dưới chân:

- Cô nương, chúng ta quen biết sao?

- Ân công, hôm qua người đã mua Nguyệt Hoa

Tiểu cô nương mặc áo tang, mắt sưng đỏ, nước mắt chưa khô

- Tề - Hạo

Tần Khả Tâm một chưởng đập xuống bàn, lúc này càng dùng sức, bàn bị nàng đánh một chưởng mà vỡ nát

Trán Tề Hạo đỏ mồ hôi hột:

- Đùng nóng, Khả Tâm, ta quả thật không biết cô nương này, chắc là nhận nhầm người, đợi hồi xem.

- Ân công, hôm qua Nguyệt Hoa bán mình chôn cha, nhờ người thương xót, từ nay về sau ta sẽ làm nô làm tỳ, sống chết không rời

Tiểu cô nương nhìn hắn, sóng mắt lưu chuyển, vô hạn chờ mong.

Vừa nghe đến câu bán mình chôn cha, hắn rút cuộc có chút ấn tượng

- Là người sao?

Hôm qua, sau khi hắn và Tần Khả Tâm tách ra, trên đường về khách điểm gặp một nữ tử quý bên đường, bên cạnh có một dải lụa trắng ghi: bán mình chôn cha. Hắn có chút khó hiểu, cô nương này trên người có đồ đáng giá sao không đem đi bán đổi lấy bạc, vừa có tiền chôn cha lại giữ được tự do? Vì thế hắn nói cho nàng, cây trâm trên đầu nàng là được chạm trổ từ gỗ trầm hương hiếm có, cái này có thể bán được một, hai vạn lạng bạc, tính ra nàng còn giàu có hơn hắn nhiều.

- Nguyệt Hoa cô nương, hôm qua tôi chỉ nói với cô mấy câu, không bỏ tiền mua cô, sao lại nói gì chủ tớ?

- Hôm qua nếu không nhờ ân công chỉ điểm thì Nguyệt Hoa đã không được như bây giờ, lúc ấy Nguyệt Hoa đã quyết tâm, cả đời sẽ đi tìm ân công, mong được ân công thu nhận.

Nguyệt Hoa dập đầu.

Tần Khả Tâm nghi hoặc nhìn về phía hắn

Tề Hạo kể lại chuyện hôm qua cho nàng nghe.

Nghe xong, Tần Khả Tâm nhún mày

- Nguyệt Hoa cô nương, nói vậy là hắn vẫn chưa cho người tiền, không tính là đã mua người

- Nhưng ân công đã cho Nguyệt Hoa một con đường sống

Nguyệt Hoa cố chấp:

- Hôm qua những người đứng xem Nguyệt Hoa đều chẳng có ý tốt, chỉ có ân công tốt bụng chỉ điểm cho Nguyệt Hoa nên Nguyệt Hoa quyết định cả đời sẽ hầu hạ ân công.

Thế này là thế nào? Tần Khả Tâm chưa từng thấy cô gái nào cố chấp như thế, sắp ngất đến nơi. Nhưng nàng càng tức Tề Hạo, vừa rồi nàng chưa được bao lâu đã trêu chọc được cô nương nhà người ta, còn nói là thích nàng chứ. Rõ ràng là quý phong lưu.

Tề Hạo thực sự quá oan, hắn chỉ là nói mấy câu chân tình sao lại dây đến phiền phức này?

- Nguyệt Hoa cô nương, ta không cần người hầu hạ cũng không cần nô tỳ, người về đi thôi!

- Nguyệt Hoa không còn nhà nữa. Nói xong khóc lớn

- Vậy người thân của người đâu?

- Nguyệt Hoa không có chỗ dựa. Về mặt đáng thương, cùng quẩn.

Tề Hạo muốn ngửa mặt lên trời hét lớn. Đây là thời đại gì? Chuyện tốt cũng không thể làm

- Cũng được, ở đây có 50 xâu tiền, người cầm lấy, muốn lập gia đình hay làm gì cũng được, đừng đi theo ta nữa.

Tề Hạo tưởng ngửa mặt lên trời thét dài. Cái gì năm đầu? Chuyện tốt cũng không có thể làm.

- Nguyệt Hoa không cần tiền...

Nói rồi khóc càng lớn

Tề Hạo thoáng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xanh mét của Tần Khả Tâm, lòng hoảng loạn, thắm rồi thắm rồi, cứ để Nguyệt Hoa dây dưa thế thì hắn còn đường sống sao?

- Khả Tâm, ta...

- Người giỏi lắm

Lại đi trêu chọc đến nữ nhân dai như đĩa này, mắng không được, đuổi không đi, nàng tức giận đến đầu to ra:

- Ta mặc kệ người

Nói rồi phất tay áo bỏ đi.

- Nàng đi đâu vậy?

Chuyện này thật sự không liên quan đến hắn. Hắn vô tội

- Đi chữa bệnh từ thiện

Nàng không quay đầu lại, cứ thế bỏ đi

Trong phòng chỉ còn Tề Hạo và Nguyệt Hoa đang quỳ

- Nguyệt Hoa cô nương,

Hắn thở dài:

- Ta không biết vì sao người lại cố chấp theo ta như thế nhưng ta nói thẳng cho người, ta sẽ không nhận người, phòng này người thích ở thì cho người, ta sẽ qua phòng khác ở.

Hắn thu dọn đồ đạc tùy thân rồi chạy ra ngoài.

Nguyệt Hoa cố chấp, hắn đi bước nào thì nàng đi theo bước đó khiến hắn không có cách nào, chỉ đành trốn tạm vào phòng Tần Khả Tâm, khóa chặt cửa, khuất mắt trông coi.

Cứ như vậy đến khi Tần Khả Tâm chữa bệnh xong, nàng quay về thấy Nguyệt Hoa đứng ở cửa phòng mình thì hỏi:

- Người ở đây làm chi?

- Ta chờ ân công

Trong phòng, Tề Hạo nghe được tiếng Tần Khả Tâm thì mở cửa phòng:

- Khả Tâm, vào đi

Hắn thấy Nguyệt Hoa cũng định đi theo vào thì lạnh lùng trừng mắt:

- Người không được vào

Nguyệt Hoa sợ hãi nhìn hắn, cúi đầu nước mắt lưng tròng, vô cùng đáng yêu.

Tần Khả Tâm nhìn vậy lòng cũng chua xót, tiểu cô nương này e là thật sự không có chỗ đi mới đành chặt lấy Tề Hạo như thế. Tề Hạo coi như không thấy nước mắt của Nguyệt Hoa, nắm tay Tần Khả Tâm kéo vào phòng rồi đóng chặt cửa phòng lại

Bên ngoài, tiếng khóc Nguyệt Hoa truyền đến từng trận từng trận.

- Tề Hạo... Tần Khả Tâm kéo kéo tay áo hắn

Tề Hạo chỉ nói:

- Hay nàng muốn ta giữ nàng lại?

Tần Khả Tâm lắc đầu như trống bỏi

- Vậy để nàng hết hi vọng đi

Nhưng tiếng khóc của Nguyệt Hoa quả thực khiến lòng người rối loạn. Ít nhất cũng khiến Tần Khả Tâm bất an:

- Nhưng... hay là từ từ khuyên bảo nàng? Một tiểu cô nương vừa mất cha, không có chỗ dựa vào, vạn nhất lảo đảo trong lòng... cũng là một mạng người đó

Hắn sớm biết nàng là người mạnh mẽ nhưng lòng mềm nếu không dựa vào bản lĩnh của nàng thì phiêu bạt giang hồ có là gì, cũng chẳng cần chạy khắp nơi mà chữa bệnh từ thiện cho mọi người đến mức túng quẫn, phải vào núi hái thuốc lấy tiền.

- Nếu không nàng nhận nàng ấy, sau này chữa bệnh cho người cũng có người giúp đỡ

- Nhưng học y rất vất vả, nàng chịu được sao?

- Sống ai chẳng vất vả? Nàng cho rằng ở trong hoàng cung thoải mái sao?

Nếu là trước nàng sẽ nghĩ hắn chỉ ăn không ngồi rồi giờ mới biết hắn còn vất vả hơn người thường, chỉ tiếc làm việc tốt nhưng kết quả xấu.

Hắn sai sao? Có, hắn không biết. Hắn đúng sao? Nàng thương tiếc cho tâm huyết của hắn bị người làm hỏng

- Cũng được, ta đi nói cùng nàng

Nàng ra ngoài tìm Nguyệt Hoa nói chuyện

Tề Hạo ngồi trong phòng chờ hai nữ nhân nói chuyện.

Hắn đoán Nguyệt Hoa sẽ không đồng ý với đề nghị của Tần Khả Tâm, dù sao tiểu cô nương kia muốn tìm chỗ dựa vào, có thể bảo vệ nàng, che mưa chắn gió cho nàng chứ nàng không muốn tự mình chắn mưa chắn gió

- Trên đời làm gì có chuyện lợi như thế. Hắn bấu mỗi, khinh thường sự yếu đuối ấy

Ngoài cửa phòng, tiếng Tần Khả Tâm khuyên bảo và Nguyệt Hoa nức nở truyền vào trong

- Cũng chỉ có Khả Tâm tốt bụng mới làm thế thôi

Mà hắn... trong đầu ý nghĩ xoay chuyển, đột nhiên cảm thấy có phải mình rất cực đoan không? Là thế gian này bất nữ nhân phải nhu thuận, tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử, nữ nhân cả đời phải dựa vào một nam nhân, không được tự mình sống theo ý mình, thế mới coi là nữ nhân tốt.

Nguyệt Hoa cũng chỉ là làm theo những gì nàng được dạy nhưng sao hắn lại ghét cay ghét đắng như thế. Rốt cuộc là Tần Khả Tâm quá lương thiện hay hắn quá lạnh lùng.

Hắn còn chưa nghĩ ra đáp án thì tiếng Tần Khả Tâm tức giận đập cửa đi vào khiến hắn bưng tỉnh.

- Sao thế?

Hắn rót trà cho nàng, kiểm chế cơn tức

Nàng thở hổn hển mấy hơi:

- Ta không nói nổi nàng, bất luận thế nào nàng cảm thấy nữ nhân không nên xuất đầu lộ diện, giống như ta...

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi

- Nàng nói!

Tần Khả Tâm tức giận đến dậm chân, lòng tốt lại bị Nguyệt Hoa nói thành bôn tẩu khắp nơi, câu ông dẫn bướm, mà nàng ta lại tự nhận là trinh tiết liệt phụ, nhận một người sẽ không thay đổi nên cả đời này ngoài Tề Hạo sẽ không tiếp cận nam nhân nào khác.

Nàng càng nghĩ càng bức, nhin không được trừng mắt nhìn hắn:

- Đều tại ngươi! Nói chuyện thì nói, động đến trâm nàng làm chi? Không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?

- Nàng ta nói ta chạm vào trâm của nàng ta?

Tần Khả Tâm hừ một tiếng.

- Người không chạm vào, làm sao mà biết đó là gỗ trầm hương?

- Nhân lực của ta không tốt sao?

Tề Hạo không biết nên khóc hay cười. Làm người tốt thế này thật thiệt thòi:

- Nàng nghĩ lại xem, lúc chúng ta cùng nhau dạo phố, nàng mua đồ, ta chỉ cho nàng có chạm vào thứ hàng đó sao?

- Đúng thế

Lúc bọn họ cùng dạo phố, nàng còn nói hấn thật lợi hại, đồ gì cũng thế, chỉ cần liếc mắt cái là biết thật giả, sao phải tự tay đụng vào trâm cài đầu của tiểu cô nương mà thành chuyện thị phi?

- Nàng lừa ta! Ta phải đi hỏi nàng, người có lòng tốt, ta có ý tốt, nàng không cảm kích thì thôi sao còn vắn vẹo thành ra thế?

- Nàng muốn tìm nàng ta đổi chất lúc nào cũng được nhưng giờ nghĩ cách đưa ta ra ngoài đi. Bị nàng ta cản trở nửa ngày, chuyện tri phủ với Thiên hương lâu còn chưa giải quyết nữa

- Người còn muốn đi Thiên Hương lâu?

Bản lĩnh trêu chọc nữ nhân của hấn quá lớn, nàng quá sợ rồi

- Cho dù không vì ví tiền của chúng ta nhưng nàng đã hạ độc vào người ta như thế, chẳng lẽ cứ bỏ mặc, cho bọn họ tự sinh tự diệt?

- Đơn giản, ta quay trở lại giải độc là được. Hơn nữa độc đó cũng không phải cả đời, chỉ đợi qua năm rưỡi là khỏi thôi

- Vậy chuyện tri phủ đại nhân làm thế nào? Định để hắc điểm đó ngồi lên đầu lên cổ chúng ta?

- Chuyện này...

- Kiều Tâm, chuyện mua bán thế gian này...

Hấn chần chừ không biết làm thế nào để giải thích cho nàng hiểu, khách làng chơi và kỹ nữ là vấn đề cung cầu, không thể cấm:

- Có lẽ nàng cảm thấy nữ tử bán rẻ tiếng cười cũng khách nhân đến đó rất... không tốt, nhưng là... ra nói như thế không phải ai cũng là kẻ dâm loạn, có đôi khi... đó chỉ là nhu cầu thuần túy thôi...

- Chỉ là háo sắc mà thôi

Nàng thần nhiên đáp lại. Cũng không phải là hoàn toàn không thể hiểu nhưng biết là biết, để nàng nhìn thấy cảm giác vẫn không thoải mái.

- Ha ha a... Hấn ngây ngô cười.

- Hừ. Người vui lắm nhỉ

Nàng tức giận lườm hấn

- Khả Tâm, ta vui vì nàng để ý đến ta, vui vì túi tiền của chúng ta sắp đầy lên rồi

Hấn đi tới, khẽ kéo tay nàng. Nàng đỏ mặt cười, xinh đẹp, kiều diễm như ánh nến kia

- Sẽ nghe lời nàng mà

Tay nàng giật giật nhưng giật không ra, dần mềm nhũn trong tay hấn

- Làm gì thế, buông ra

- Không buông

Hấn dịu dàng kéo nàng vào lòng

- Khả Tâm ngoan, ta thật may mắn khi gặp được nàng

- ừm!

nàng khẽ nâng trán, mơ mơ màng màng ngã vào đôi mắt đen láy đầy tình yêu ngọt ngào của hấn

- may mà nàng không giống đám thiên kim khuê tú, suốt ngày quanh quẩn trong nhà nếu không chúng ta đã không có cơ hội gặp gỡ

mẫu đơn dù đẹp cũng không bằng bông cúc đại trong lòng hân.

- Chúng ta cùng đến Thiên Hương lâu

Hân cứng họng, hồi lâu mới nói:

- Khả Tâm, nàng ngày nào cũng chữa bệnh từ thiện, ai cũng biết mặt, nếu nàng đi ta còn lừa người thế nào được nữa.

- Cái này quá đơn giản.

Nàng thân nhiên cười, rời khỏi vòng ôm của hân, ngồi trước bàn trang điểm, lấy ra mấy bình phấn bôi bôi, xóa xóa, sau đó...

Hân biết được một tuyệt kỹ của võ lâm: thuật dịch dung.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Diễm Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Chuyện Tề Hạo muốn Tần Khả Tâm làm thực ra rất đơn giản, theo dõi lại hai kẻ kia xem có phải là người của cửa hàng quần áo bịp người kia. Nếu đúng thì để Tần Khả Tâm cho chút thuốc xổ vào đồ ăn của cửa hàng đó cho bọn họ chạy loạn lên, đừng sinh lòng dạ đen tối nữa. Về phần ngọn núi Tri phủ đại nhân mà cửa hàng đó dựa vào, Tề Hạo muốn Tần Khả Tâm kiểm cho hân loại thuốc để Tri phủ đó ‘hùng phong không uy’ (cờ không phát ^^). Bởi vì hân nghe nói, tri phủ đại nhân trời sinh phong lưu, trong nhà đã có 18 tiểu thiếp rồi mà còn không biết điểm dừng, đang chuẩn bị đón hoa khôi Nguyễn Kiều Kiều của Thiên Hương lâu làm bà 19.

Tri phủ đại nhân giờ đêm nào cũng ở Thiên Hương lâu tìm vui đến quên trời đất. Tề Hạo có ý muốn kiếm tiền nhờ vào hân, coi như lấy lại chút tiền hân tham ô. Dựa vào võ công và y thuật của Tần Khả Tâm thì chuyện này chắc chắn dễ như trở bàn tay mà thôi.

Vì thế bọn họ chia ra làm. Hân mang mấy thứ đồ mua về khách điểm, chờ tin của nàng còn nàng thì tiếp tục đi dạo phố, dẫn dắt kẻ theo dõi.

Đối với chuyện hân nói nàng bày phần tin ba phần ngờ. Thực sự chủ quán đó chỉ vì mấy bộ quần áo mà không tha cho người khác? Cũng quá là bá đạo

Nhưng sự tình lại đúng như hân đoán. Hai kẻ theo dõi đó chính là do cửa hàng đó phái đến.

Tần Khả Tâm trong con giận dữ xuống tay cũng rất nặng, cam đoan tất cả mọi người trong cửa hàng đó một ngày ít nhất phải hơn 10 lần chạy vào nhà vệ sinh, liên tục suốt 1 tháng mới hết cơn đau bụng này.

Nàng nửa đêm đột nhập Thiên Hương lâu, bỏ thuốc vào đồ uống của Thiên Hương lâu, không chỉ riêng Tri phủ đại nhân đêm đó hùng phong không thể ra oai mà tất cả khách làng chơi đêm đó đều từ gà giống thành gà thối. Còn các cô nương thì cũng cho các nàng nghỉ ngơi một chút, đừng có cả ngày câu dẫn đàn ông nữa.

Trong suy nghĩ của Tần Khả Tâm, kỹ viện là nơi dơ bẩn sao có thể có người tốt? Nếu muốn trừng trị thì cứ độc ác một chút, dạy dỗ đám người này biết cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ.

Nàng bận rộn một đêm, mãi khi hùng đông mới trở lại khách sạn, chưa kịp nghỉ ngơi đã lại nhờ phòng bếp để hầm thuốc cho Tề Hạo, sau đó bảo tiểu nhị nấu nước cho nàng tắm.

Làm xong cũng hết một canh giờ, trời cũng sắp sáng

Nàng vừa mệt vừa đói nhưng vẫn phải bụng thuốc đến cho Tề Hạo trước

Gõ cửa phòng hân, nàng nghĩ sẽ nghe được câu nói quen thuộc: “cửa không khóa, tự vào đi”. Ai ngờ hôm nay lại khác thường, hân chủ động mở cửa cho nàng, khóe môi cười đầy âm áp:

- Đã vào rồi, ta đã dặn tiểu nhị chuẩn bị đồ ăn sáng, cùng ăn đi.

Nàng giật mình, không chỉ vì lời nói dịu dàng của hân mà còn vì hân một thân hắc y. Nàng vốn không thích màu đen, luôn cảm thấy nó dơ bẩn nhưng hân mặc đồ đen, phối hợp với mái tóc bạc, mặt như ngọc, vẻ tuấn tú nói không nên lời.

Đôi mắt đen nhánh như bầu trời đêm, hấp dẫn nàng, bất tri bất giác câu cả tâm hồn nàng đi

- Khả Tâm

Thấy nàng hồi lâu không nói, hần không khỏi nghi hoặc gọi nàng

- Cái gì?

Đột nhiên phát hiện mình đang ngây ngốc nhìn hần, mặt nóng bừng lên, nàng vội lấp liếm:

- Đúng rồi, ta mang thuốc lên cho người.

Nước thuốc đen ngòm tan ra mùi hương khiến hần cảm giác buồn nôn. Máy ngày nay hần thật sự sợ uống thuốc vô cùng. Nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn chờ mong của nàng hần không tiện từ chối. Nhủu mày, bưng bát thuốc lên uống một hơi. Lập tức, mặt sáng bừng lên, thuốc này ngọt ngào, mát lành, đúng là mỹ vị.

- Ta biết người sợ đắng nên có cho thêm hoàng liên

- Hoàng liên không phải rất đắng?

- Đắng mãi sẽ ngọt

Thiên hạ trăm ngàn loại thuốc, chỉ cần phối hợp đúng cách thì sẽ vừa ngọt ngào mà vẫn có tác dụng. Nhưng để làm được điều đó thì cần bỏ công lớn, đa số người đều lười. Nhưng nàng lại không thế, nàng cảm thấy là bệnh nhân đã rất khổ rồi còn bắt bọn họ uống thuốc đắng như thế khác gì tra tấn. Bởi thế nàng đã nghiên cứu rất nhiều phương pháp làm cho thuốc đắng thành ngọt, đây cũng là nguyên nhân nàng được truyền là thần y.

Hần suy ngẫm lời nàng nói, vỗ tay cười:

- Có đạo lý

Nghiêng người cho nàng vào phòng, hần múc một bát cháo cho nàng:

- Nàng một đêm chưa về, có mệt không?

Nàng thấy hần ân cần mà hoảng hốt, nghĩ hần là quân vương một nước mà lại có thể săn sóc một nữ tử như thế, trái tim không khỏi dịu đi mất phần.

- Mọi chuyện người đoán đều đúng

Nàng kể lại những chuyện đêm qua đã làm, trong lòng rất bội phục mưu trí của hần:

- Tiếp theo người định kiếm tiền thế nào?

Hần cũng hoảng sợ, không ngờ nàng ra tay mạnh như thế, hại tất cả người Thiên Hương lâu, đây kế hoạch ban đầu của hần đi xa hơn rất nhiều

- Vốn định giả làm đạo sĩ đến nhà Tri phủ đại nhân bán kim đan giải độc cho hần nhưng nay... ta xem phải đến Thiên Hương lâu một chuyến rồi.

- Người muốn đến Thiên Hương lâu? Nàng cả kinh kêu lớn, thiếu chút nữa đánh đổ bát cháo.

- Cẩn thận, cháo nóng đó

Hần nắm tay nàng, cẩn thận nhìn, thấy nàng không bị bỏng thì thở phào nói tiếp:

- Ta giả làm đạo sĩ đi bắt yêu quái, nàng giặt mình làm gì?

- Bắt yêu quái?

Hần gật đầu:

- Trong một đêm, mọi người trong Thiên Hương lâu đều bị bệnh, chỉ có thể nói là do yêu quái hoành hành thôi. Ta giả làm đạo sĩ, đến Thiên hương lâu kiếm tiền, còn phải nghĩ cách lừa tên Tri phủ kia, làm dây túi tiền của chúng ta, tiện thể dạy dỗ hần một chút, cho hần biết tiền biết thoái, đừng hại đời tiểu cô nương nhà người ta nữa

- Nhưng là...

Nàng hỏi hận vô cùng, sớm biết thế này đêm qua nàng sẽ không ra tay ngoan độc, để hần đến chỗ dơ bẩn đó còn có thể thanh bạch đi ra sao?

- Nhưng sao? Khả Tâm, nàng không phải bị bệnh chứ? Kì lạ thế

Hắn vuốt trán nàng

- Ai!

Nàng đẩy ghế đứng lên, đi lòng vòng trong phòng nửa ngày:

- Thôi đi, tiền này chúng ta không lấy nữa, giải độc cho bọn hắn, tóm lại chỗ dơ bẩn đo nguoi đừng đến

- Thiên Hương lâu? Dơ bẩn?

Nàng đang nói gì thế? Sao hắn chẳng hiểu gì

- Khả Tâm, nàng sợ bẩn sao còn đi? Không phải nàng thích sạch sẽ nhất sao?

Đương nhiên nàng thích sạch sẽ, vấn đề là nàng lại càng không muốn hắn đến thanh lâu. Tối hôm qua nàng thấy rõ ràng rồi, nam nhân nào cũng vậy, lúc vào thì nhã nhặn thanh cao, vào trong đều thành cảm thù, hết ôm hôn rồi lại sờ soạng. Nếu Tề Hạo cũng biến thành dâm loạn như thế thì nàng tức chết mất.

- Ta mặc kệ, không cho nguoi đi Thiên Hương lâu.

- Ta đi kiếm tiền.

- Ta nói không được.

Nàng đập bàn, trên bàn để lại dấu tay mảnh mai của nàng, có thể thấy nội công cao thâm cỡ nào. Hắn không bị lửa giận của nàng làm hoảng sợ mà chỉ giật mình bởi mùi chua chua

- Ha ha. Hắn ngửa đầu cười to

Tiếng cười đó của hắn khiến nàng có mấy phần sảng khoái nhưng lại thêm mấy phần quẫn bách:

- Nguoi, nguoi... cười cái gì?

Tuy rằng tiếng cười của hắn rất êm tai nhưng bộ dạng của hắn khiến nàng rất xấu hổ. Hắn mỉm cười nắm tay nàng:

- Nàng cảm thấy cung nga trong hoàng cung so với cô nương ở Thiên Hương lâu thế nào

- À?

Lời này hình như có hơi xa xôi. Nhưng hắn muốn nghe, nàng cũng đáp:

- Cung nữ trong cung đẹp hơn

- Vậy nàng cũng biết, đẳng cơ gần năm năm, dù quan ngự sử bẩm tấu bao lần ta cũng chưa từng nạp phi, cũng chưa chạm đến cung nữ nào

- Vì sao? Nàng hỏi

Chẳng phải Hoàng đế đều rất phong lưu sao? Chẳng lẽ hắn là ngoại lệ?

- Nước sông ba ngàn, ta chỉ thích gáo nước này

Ánh mắt hắn dịu dàng nhìn nàng, tay nắm chặt tay nàng.

Trái tim nàng đột nhiên run lên, gò má mới bình thường giờ lại ửng hồng.

Ý của hắn là hắn thích nàng sao? Hắn là nam nhân có chấp, chỉ nắm tay nữ nhân mình thích cho nên nàng có thể yên tâm, đừng nói một tòa Thiên Hương lâu mà cho dù vứt hắn vào nước toàn con gái hắn cũng sẽ không làm chuyện xằng bậy.

Nàng cúi mặt xuống, ừm một tiếng, người bất giác tiến lại gần gần

Hắn ôm lấy eo nàng, trong mũi là hương thơm của nàng sau khi tắm rửa, trong lòng vừa thỏa mãn, vừa kiên định. Thiên hạ vô số mỹ nhân, có người có thể khiến người ta mất sáng bưng nhưng để khiến lòng rung động cũng không có nhiều.

Chỉ có nàng, dung mạo không đẹp nhưng ngày ngày bên nhau dần dần chiếm hữu con tim hắn, khiến cho hắn trở nên lạc quan, hạnh phúc, mới biết thì ra trên đời cũng có cảm giác khoái hoạt đường này.

Nữ tử như vậy mới là người hắn muốn nắm tay trọn đời.

Tần Khả Tâm mới vì câu nói đó của Tề Hạo vui mừng chưa được nửa khắc thì lại muốn bóp chết hắn,

Một tiểu cô nương mặc đồ trắng cỡ 16 tuổi được Tiểu Nhị dẫn tới cửa.

Tiểu Nhị vừa đi, tiểu cô nương kia đã quỳ xuống bên chân Tề Hạo:

- Nô tỳ Nguyệt Hoa tạ ơn ân công

Tần Khả Tâm oán hận trừng mắt nhìn hắn, ý tứ rất rõ ràng, nếu hắn không nói rõ lai lịch của cô nương này thì sẽ không để ý đến hắn nữa. Tề Hạo mơ hồ nhìn cô nương dưới chân:

- Cô nương, chúng ta quen biết sao?

- Ân công, hôm qua người đã mua Nguyệt Hoa

Tiểu cô nương mặc áo tang, mắt sưng đỏ, nước mắt chưa khô

- Tề - Hạo

Tần Khả Tâm một chường đập xuống bàn, lúc này càng dùng sức, bàn bị nàng đánh một chường mà vỡ nát

Trán Tề Hạo đỏ mồ hôi hột:

- Đừng nóng, Khả Tâm, ta quả thật không biết cô nương này, chắc là nhận nhầm người, đợi hỏi xem

- Ân công, hôm qua Nguyệt Hoa bán mình chôn cha, nhờ người thương xót, từ nay về sau ta sẽ làm nô làm tỳ, sống chết không rời

Tiểu cô nương nhìn hắn, sóng mắt lưu chuyển, vô hạn chờ mong.

Vừa nghe đến câu bán mình chôn cha, hắn rốt cuộc có chút ấn tượng

- Là người sao?

Hôm qua, sau khi hắn và Tần Khả Tâm tách ra, trên đường về khách điểm gặp một nữ tử quỳ bên đường, bên cạnh có một dải lụa trắng ghi: bán mình chôn cha. Hắn có chút khó hiểu, cô nương này trên người có đồ đáng giá sao không đem đi bán đổi lấy bạc, vừa có tiền chôn cha lại giữ được tự do? Vì thế hắn nói cho nàng, cây trầm trên đầu nàng là được chạm trổ từ gỗ trầm hương hiếm có, cái này có thể bán được một, hai vạn lượng bạc, tính ra nàng còn giàu có hơn hắn nhiều.

- Nguyệt Hoa cô nương, hôm qua tôi chỉ nói với cô mấy câu, không bỏ tiền mua cô, sao lại nói gì chủ tử?

- Hôm qua nếu không nhờ ân công chỉ điểm thì Nguyệt Hoa đã không được như bây giờ, lúc ấy Nguyệt Hoa đã quyết tâm, cả đời sẽ đi tìm ân công, mong được ân công thu nhận.

Nguyệt Hoa dập đầu.

Tần Khả Tâm nghi hoặc nhìn về phía hắn

Tề Hạo kể lại chuyện hôm qua cho nàng nghe.

Nghe xong, Tần Khả Tâm nhú mày

- Nguyệt Hoa cô nương, nói vậy là hắn vẫn chưa cho người tiền, không tính là đã mua người

- Nhưng ân công đã cho Nguyệt Hoa một con đường sống

Nguyệt Hoa cúi đầu:

- Hôm qua những người đứng xem Nguyệt Hoa đều chẳng có ý tốt, chỉ có ân công tốt bụng chỉ điểm cho Nguyệt Hoa nên Nguyệt Hoa quyết định cả đời sẽ hầu hạ ân công.

Thế này là thế nào? Tần Khả Tâm chưa từng thấy cô gái nào cúi đầu như thế, sắp ngất đến nơi. Nhưng nàng càng tức Tề Hạo, vừa rồi nàng chưa được bao lâu đã trêu chọc được cô nương nhà người ta, còn nói là thích nàng chứ. Rõ ràng là quý phong lưu.

Tề Hạo thực sự quá oan, hắn chỉ là nói mấy câu chân tình sao lại dây đến phiền phức này?

- Nguyệt Hoa cô nương, ta không cần người hầu hạ cũng không cần nô tỳ, người về đi thôi!

- Nguyệt Hoa không còn nhà nữa. Nói xong khóc lớn

- Vậy người thân của ngươi đâu?

- Nguyệt Hoa không có chỗ dựa. Về mặt đáng thương, cùng quẫn.

Tề Hạo muốn ngửa mặt lên trời hét lớn. Đây là thời đại gì? Chuyện tốt cũng không thể làm

- Cũng được, ở đây có 50 xâu tiền, ngươi cầm lấy, muốn lập gia đình hay làm gì cũng được, đừng đi theo ta nữa.

Tề Hạo tưởng ngửa mặt lên trời hét dài. Cái gì năm đầu? Chuyện tốt cũng không có thể làm.

- Nguyệt Hoa không cần tiền...

Nói rồi khóc càng lớn

Tề Hạo thoáng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xanh mét của Tần Khả Tâm, lòng hoảng loạn. thắm rồi thắm rồi, cứ để Nguyệt Hoa dây dưa thế thì hắn còn đường sống sao?

- Khả Tâm, ta...

- Ngươi giỏi lắm

Lại đi trêu chọc đến nữ nhân dai như đĩa này, mắng không được, đuổi không đi, nàng tức giận đến đầu to ra:

- Ta mặc kệ ngươi

Nói rồi phất tay áo bỏ đi.

- Nàng đi đâu vậy?

Chuyện này thật sự không liên quan đến hắn. Hắn vô tội

- Đi chữa bệnh từ thiện

Nàng không quay đầu lại, cứ thế bỏ đi

Trong phòng chỉ còn Tề Hạo và Nguyệt Hoa đang quỳ

- Nguyệt Hoa cô nương.

Hắn thở dài:

- Ta không biết vì sao ngươi lại cố chấp theo ta như thế nhưng ta nói thẳng cho ngươi, ta sẽ không nhận ngươi, phòng này người thích ở thì cho ngươi, ta sẽ qua phòng khác ở.

Hắn thu dọn đồ đạc tùy thân rồi chạy ra ngoài.

Nguyệt Hoa cố chấp, hắn đi bước nào thì nàng đi theo bước đó khiến hắn không có cách nào, chỉ đành trốn tạm vào phòng Tần Khả Tâm, khóa chặt cửa, khuất mắt trông coi.

Cứ như vậy đến khi Tần Khả Tâm chữa bệnh xong, nàng quay về thấy Nguyệt Hoa đứng ở cửa phòng mình thì hỏi:

- Ngươi ở đây làm chi?

- Ta chờ ân công.

Trong phòng, Tề Hạo nghe được tiếng Tần Khả Tâm thì mở cửa phòng:

- Khả Tâm, vào đi

Hắn thấy Nguyệt Hoa cũng định đi theo vào thì lạnh lùng trừng mắt:

- Ngươi không được vào

Nguyệt Hoa sợ hãi nhìn hắn, cúi đầu nước mắt lưng tròng, vô cùng đáng yêu.

Tần Khả Tâm nhìn vậy lòng cũng chua xót, tiểu cô nương này e là thật sự không có chỗ đi mới dính chặt lấy Tề Hạo như thế. Tề Hạo coi như không thấy

nước mắt của Nguyệt Hoa, nắm tay Tần Khả Tâm kéo vào phòng rồi đóng chặt cửa phòng lại

Bên ngoài, tiếng khóc Nguyệt Hoa truyền đến từng trận từng trận.

- Tề Hạo... Tần Khả Tâm kéo kéo tay áo hắn

Tề Hạo chỉ nói:

- Hay nàng muốn ta giữ nàng lại?

Tần Khả Tâm lắc đầu như trống bỏi

- Vậy để nàng hết hi vọng đi

Nhưng tiếng khóc của Nguyệt Hoa quả thực khiến lòng người rối loạn. Ít nhất cũng khiến Tần Khả Tâm bất an:

- Nhưng... hay là từ từ khuyên bảo nàng? Một tiểu cô nương vừa mất cha, không có chỗ dựa vào, vạn nhất luẩn quẩn trong lòng... cũng là một mạng người đó

Hắn sớm biết nàng là người mạnh mẽ nhưng lòng mềm nếu không dựa vào bản lĩnh của nàng thì phiêu bạt giang hồ có là gì, cũng chẳng cần chạy khắp nơi mà chữa bệnh từ thiện cho mọi người đến mức túng quẫn, phải vào núi hái thuốc lấy tiền.

- Nếu không nàng nhận nàng ấy, sau này chữa bệnh cho người cũng có người giúp đỡ

- Nhưng học y rất vất vả, nàng chịu được sao?

- Sống ai chẳng vất vả? Nàng cho rằng ở trong hoàng cung thoải mái sao?

Nếu là trước nàng sẽ nghĩ hắn chỉ ăn không ngồi rồi giờ mới biết hắn còn vất vả hơn người thường, chỉ tiếc làm việc tốt nhưng kết quả xấu.

Hắn sai sao? Có, hắn không biết. Hắn đúng sao? Nàng thương tiếc cho tâm huyết của hắn bị người làm hỏng

- Cũng được, ta đi nói cùng nàng

Nàng ra ngoài tìm Nguyệt Hoa nói chuyện

Tề Hạo ngồi trong phòng chờ hai nữ nhân nói chuyện.

Hắn đoán Nguyệt Hoa sẽ không đồng ý với đề nghị của Tần Khả Tâm, dù sao tiểu cô nương kia muốn tìm chỗ dựa vào, có thể bảo vệ nàng, che mưa chắn gió cho nàng chứ nàng không muốn tự mình chắn mưa chắn gió

- Trên đời làm gì có chuyện lợi như thế. Hắn bấu môi, khinh thường sự yếu đuối ấy

Ngoài cửa phòng, tiếng Tần Khả Tâm khuyên bảo và Nguyệt Hoa nức nở truyền vào trong

- Cũng chỉ có Khả Tâm tốt bụng mới làm thế thôi

Mà hắn... trong đầu ý nghĩ xoay chuyển, đột nhiên cảm thấy có phải mình rất cực đoan không? Là thế gian này bất nữ nhân phải nhu thuận, tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử, nữ nhân cả đời phải dựa vào một nam nhân, không được tự mình sống theo ý mình, thế mới coi là nữ nhân tốt.

Nguyệt Hoa cũng chỉ là làm theo những gì nàng được dạy nhưng sao hắn lại ghét cay ghét đắng như thế. Rốt cuộc là Tần Khả Tâm quá lương thiện hay hắn quá lạnh lùng.

Hắn còn chưa nghĩ ra đáp án thì tiếng Tần Khả Tâm tức giận đập cửa đi vào khiến hắn bừng tỉnh.

- Sao thế?

Hắn rót trà cho nàng, kiểm chế cơn tức

Nàng thở hắt hắt mấy hơi:

- Ta không nói nổi nàng, bất luận thế nào nàng cảm thấy nữ nhân không nên xuất đầu lộ diện, giống như ta...

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi

- Nàng nói!

Tần Khả Tâm tức giận đến dậm chân, lòng tốt lại bị Nguyệt Hoa nói thành bôn tẩu khắp nơi, câu ông dẫn bướm, mà nàng ta lại tự nhận là trinh tiết liệt

phụ, nhận một người sẽ không thay đổi nên cả đời này ngoài Tề Hạo sẽ không tiếp cận nam nhân nào khác.

Nàng càng nghĩ càng bức, nhin không được tròng mắt nhìn hấn:

- Đều tại ngươi! Nói chuyện thì nói, động đến trâm nàng làm chi? Không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?

- Nàng ta nói ta chạm vào trâm của nàng ta?

Tần Khả Tâm hừ một tiếng.

- Ngươi không chạm vào, làm sao mà biết đó là gỗ trâm hương?

- Nhân lực của ta không tốt sao?

Tề Hạo không biết nên khóc hay cười. Làm người tốt thế này thật thiệt thòi:

- Nàng nghĩ lại xem, lúc chúng ta cùng nhau dạo phố, nàng mua đồ, ta chỉ cho nàng có chạm vào thứ hàng đó sao?

- Đúng thế

Lúc bọn họ cùng dạo phố, nàng còn nói hấn thật lợi hại, đồ gì cũng thế, chỉ cần liếc mắt cái là biết thật giả, sao phải tự tay đụng vào trâm cái đầu của tiểu cô nương mà thành chuyện thị phi?

- Nàng lừa ta! Ta phải đi hỏi nàng, ngươi có lòng tốt, ta có ý tốt, nàng không cảm kích thì thôi sao còn vắn vẹo thành ra thế?

- Nàng muốn tìm nàng ta đổi chất lúc nào cũng được nhưng giờ nghĩ cách đưa ta ra ngoài đi. Bị nàng ta cản trở nửa ngày, chuyện tri phủ với Thiên hương lâu còn chưa giải quyết nữa

- Ngươi còn muốn đi Thiên Hương lâu?

Bản lĩnh trêu chọc nữ nhân của hấn quá lớn, nàng quá sợ rồi

- Cho dù không vì ví tiền của chúng ta nhưng nàng đã hạ độc vào người ta như thế, chẳng lẽ cứ bỏ mặc, cho bọn họ tự sinh tự diệt?

- Đơn giản, ta quay trở lại giải độc là được. Hơn nữa độc đó cũng không phải cả đời, chỉ đợi qua năm rưỡi là khỏi thôi

- Vậy chuyện tri phủ đại nhân làm thế nào? Định để hắc điểm đó ngồi lên đầu lên cổ chúng ta?

- Chuyện này...

- Kiều Tâm, chuyện mua bán thế gian này...

Hấn chần chừ không biết làm thế nào để giải thích cho nàng hiểu, khách làng chơi và kỹ nữ là vấn đề cung cầu, không thể cấm:

- Có lẽ nàng cảm thấy nữ tử bán rẻ tiếng cười cũng khách nhân đến đó rất... không tốt, nhưng là... ra nói như thế không phải ai cũng là kẻ dâm loạn, có đôi khi... đó chỉ là nhu cầu thuần túy thôi...

- Chỉ là háo sắc mà thôi

Nàng thần nhiên đáp lại. Cũng không phải là hoàn toàn không thể hiểu nhưng biết là biết, để nàng nhìn thấy cảm giác vẫn không thoải mái.

- Ha ha a... Hấn ngây ngô cười.

- Hừ. Ngươi vui lắm nhỉ

Nàng tức giận lườm hấn

- Khả Tâm, ta vui vì nàng để ý đến ta, vui vì túi tiền của chúng ta sắp đầy lên rồi

Hấn đi tới, khẽ kéo tay nàng. Nàng đỏ mặt cười, xinh đẹp, kiều diễm như ánh nến kia

- Sẽ nghe lời nàng mà

Tay nàng giật giật nhưng giật không ra, dần mềm nhũn trong tay hấn

- Làm gì thế, buông ra

- Không buông

Hắn dịu dàng kéo nàng vào lòng

- Khả Tâm ngoan, ta thật may mắn khi gặp được nàng

- ừm!

nàng khẽ nâng trán, mơ mơ màng màng ngã vào đôi mắt đen láy đầy tình yêu ngọt ngào của hắn

- may mà nàng không giống đám thiên kim khuê tú, suốt ngày quanh quẩn trong nhà nếu không chúng ta đã không có cơ hội gặp gỡ

mẫu đơn dù đẹp cũng không bằng bông cúc dại trong lòng hắn.

- Chúng ta cùng đến Thiên Hương lâu

Hắn cứng họng, hồi lâu mới nói:

- Khả Tâm, nàng ngày nào cũng chữa bệnh từ thiện, ai cũng biết mặt, nếu nàng đi ta còn lừa người thế nào được nữa.

- Cái này quá đơn giản.

Nàng thản nhiên cười, rời khỏi vòng ôm của hắn, ngồi trước bàn trang điểm, lấy ra mấy bình phấn bôi bôi, xóa xóa, sau đó...

Hắn biết được một tuyệt kỹ của võ lâm: thuật dịch dung.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Diễm Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Lại qua mười ngày, 25 người trong sơn trại, tính cả Tề Hạo và Tần Khả Tâm là 27 thì đã có 18 người nhiễm bệnh.

Những người còn lại vì cách ly kịp thời nên không phát bệnh. Tần Khả Tâm đoán bọn họ hẳn là không bị lây bệnh, hơn nữa lương thực trong sơn trại đã hết nên nhờ Tề Hạo mang mọi người xuống núi mua lương.

Tề Hạo thực lo lắng khi để một mình nàng trên núi chăm sóc đến hơn chục bệnh nhân nhưng trên núi giờ trống rỗng, rau dại cũng hết sạch, không mua lương thực thì sao sống nổi. Vì thế hắn mang theo tám tên cường đạo khỏe mạnh đi xuống núi. Hắn đã hẹn với Tần Khả Tâm rằng muộn nhất là ba ngày, nhất định sẽ quay về.

Trang lão đầu cũng là người may mắn không phát bệnh, hắn là người Minh Châu, quen thuộc nơi này nên đề nghị đến gần bến cảng mua thuốc. Tề Hạo đồng ý nên đến trấn gần đó, dùng tiền mua ba chiếc xe ngựa và hai con ngựa.

Đi vào bến cảng, Trang lão đại bồi hồi đứng ở ngã tư từng tấp nập người qua lại giờ tiêu điều đi không ít.

Tề Hạo không có tâm tình tiếc nuối quá khứ, kéo hắn vào hiệu thuốc gần đó, đem bán một số dược liệu quý hiếm. Bởi vì hắn lấy được đều là thuốc thứ thượng đẳng như, huyền sâm, linh chi, mật gấu, ... có thứ đều là loại có tiền cũng mua không được. Ông chủ hiệu thuốc bắc cũng không mặc cả, đưa luôn cho Tề Hạo một ngàn năm trăm xâu tiền.

Trang lão đầu buồn bực:

- Tề công tử, sao không bán hết thuốc lấy 3,5 ngàn xâu tiền? Chúng ta sẽ mua được nhiều đồ ăn, thậm chí cả thịt.

- Vật hiếm thì mới quý (ít thì mới đắt).

Theo ý tưởng lúc đầu của Tề Hạo những dược liệu quý hiếm này thì phải chia làm 10 lần bán, có thể đem đi đấu giá thì càng tốt, thu lời về gấp đôi còn là ít. Đáng tiếc giờ bọn họ đang thiếu tiền nên bán vội, thu lời giảm đi đáng kể.

Trang lão đầu không hiểu ý của hắn, nên chỉ cau mày vò đầu bứt tóc.

Tề Hạo đi mua lương thực, hoàn toàn không để ý đến lương thực mới mà chuyển ánh mắt đến lương thực cũ. Cùng là loại đó, đồ cũ chắc chắn sẽ rẻ hơn. Dù sao bọn họ cũng kén chọn, chỉ cần no bụng là được. Hắn một hơi mua sạch mười thạch gạo, cả khoai tây, ngô, khoai lang... linh tinh vụn vặt

chất đầy một xe ngựa.

Chủ quán ra giá năm trăm xâu tiền, hấn mặc cả xuống còn 300, cuối cùng mua với giá 350 xâu khiến đám cường đạo trở mắt nhìn.

Sau đó, hấn lại đi mua dầu, muối, tương dấm, trà, thịt muối, ... nhiều vô số kể với 1000 xâu tiền. Hàng hóa chất đầy ba chiếc xe ngựa thì bảo cường đạo đưa xe ngựa về son trại.

Trang lão đại thấy huynh đệ mình đánh xe ngựa đi thì nghi hoặc:

- Tề công tử, lương thực đã mua rồi sao không về núi, còn định làm gì?

- Mua thuốc.

Bệnh đầu mùa tui không có thuốc chữa nhưng thuốc có thể giảm bớt đau đớn của bệnh nhân. Người khéo mệnh chỉ cần có thể sống qua cơn đau lúc đầu, tuy rằng trên mặt sẽ có rỗ nhưng có thể giữ được mạng. Tần Khả Tâm từng nói với hấn, nếu thừa tiền thì mua chút dược liệu giảm đau, hạ sốt.

Lời của nàng với hấn như thánh chỉ, hấn tất nhiên sẽ làm.

Nhưng bọn hấn đã tạo sóng gió ở bến cảng, không phải ngày nào cũng có người tùy tiện đến đây vung ngàn xâu tiền ra. Để tránh người ghen ghét, Tề Hạo quyết định đổi phương hướng, đi về phía Bắc đến phủ Tuyên Dương tìm một hiệu thuốc Bắc. Lúc này, hấn không bán mà dùng mật gấu và hai củ nhân sâm đổi lấy ba bao cam thảo, hoàng liên, bạch thược.

Trang lão đại không hiểu Tề Hạo mua bán như thế nào, loại đổi chác thế này thật mệt. Hấn thử nói với Tề Hạo buôn bán không nên như thế, chúng ta không chiếm tiện nghi của người cũng đừng để người chiếm tiện nghi của mình chứ. Nhưng Tề Hạo cũng chỉ cười rồi dẫn hấn đi về phía Tây, đi đến vùng buôn bán lớn nhất Minh Châu. Nơi này từng là cảng mậu dịch lớn nhất Tề quốc nhưng đến mấy năm trước triều đình hạ lệnh hạn chế buôn bán truyền xuống dân gian bị bóp méo thành cấm buôn bán thì cảng mới đóng cửa, giờ cũng chẳng còn phồn hoa như trước.

Tề Hạo tìm một tiệm cầm đồ cầm một đầu trâu châu. Đây là khi ở Giang Châu, hấn lừa Hoàng Trọng rằng luyện đan cần nghiền trâu châu làm bột mà có được.

Trang lão đại thiếu chút nữa bị hấn hù chết. Nam nhân này khuôn mặt tuần tú, nhả nhặn, đầu đầy tóc bạc, khí chất có phần quý dị lại thêm hấn ra tay rất rộng rãi không khác gì một vương tôn. Sẽ không phải là hoàng thân quốc thích của nước nào đó trốn ra ngoài chơi đùa chứ?

Tề Hạo cầm trâu châu thì được 2000 xâu tiền, 1500 thì đưa cho Trang lão đại, lại tặng cho hấn một cây cỏ tử ngọc, đây là cây thuốc quý nhất trên người hấn. Tuy rằng cái tử ngọc sinh là khó nhưng nếu biết cách dùng cũng có thể cướp người tử tay Diêm Vương.

- Người có muốn trở lại làm Trang chương quầy?

Trang lão đại mắt sáng bừng nhưng lập tức lại ừ ừ:

- Muốn thì như thế nào? Ta đã không còn tiền vốn, cho dù có tiền cũng không có quan lớn chống lưng thì làm gì có hiệu buôn nào sống được?

- Ta cho ngươi một cơ hội.

Tề Hạo đưa cây cỏ tử ngọc cho hấn:

- Tuần phủ Minh Châu là người con có hiếu, ngươi biết chứ?

- Giang tuần phủ là người có hiếu, thiên hạ đều biết được.

- Giang phu nhân tuổi đã cao, thân thể ngày một kém. Ngươi hiến cây cỏ tử ngọc này cho hấn, nhớ kỹ không được nhận một phân tiền nào của hấn.

- Như vậy, vật trân quý này cho không? Quá lãng phí.

- Ta nói thế nào ngươi cứ làm thế.

Tề Hạo trừng mắt nhìn hấn một cái, Trang lão đại cảm thấy rung mình.

- Mặt khác, ngươi cầm tiền này đi đến Hải thành, đến chỗ nào gần cảng mà mua một khách điểm, mua một con thuyền, tiền còn lại mua được bao nhiêu đất thì mua.

Trang lão đại tuy sợ hấn nhưng vẫn oán giận:

- Ta nói này Tề huynh đệ, ngươi có tiền không có chỗ nào tiêu thì cho ta, sao phải phung phí như thế? Triều đình cấm buôn bán, Hải thành giờ không còn như trước, những thứ ngươi nói chẳng đáng một văn tiền thì mua làm gì?

- Ai!

Mỗi lần nghe ai đó nhắc đến chữ cấm buôn bán thì Tề Hạo đều cảm thấy mệt mỏi. Trên bảo dưới không nghe, cùng lắm chỉ đến thế này mà thôi. Có lẽ sau khi về núi, hẳn phải nhờ Tần Khả Tâm nhắc nhở đại ca phải sửa lại chế độ khoa cử, để đám thư sinh trị quốc, chỉ biết kinh thi không biết thực tế thì thật nan giải.

- Trang đại ca, việc buôn bán ngoài tính toán thì cũng không thể không xem xét thời thế. Ta nói thẳng với ngươi vậy. Gió sắp đổi chiều rồi, nhanh thì vài tháng, lâu thì nửa năm Hải thành sẽ lại phồn vinh vì thế chúng ta nhân lúc này gây dựng sản nghiệp. Đội huynh đệ trên núi khỏi hẳn thì mới có nơi an cư lạc nghiệp.

Trang lão đầu không biết nên không tin hẳn nhưng nghe hẳn nói mọi thứ đều là tính toán cho các huynh đệ thì rất cảm động.

Hắn xoa xoa đôi mắt đang cay cay:

- Tề huynh đệ... vậy... các huynh đệ có thể sống sao?

Hắn có lẽ không thông minh, nhưng cũng không ngốc, huynh đệ hết người này đến người khác bị bệnh, trong lòng hẳn lờ mờ biết trên núi mắc dịch bệnh cho nên khi nữ thần y ra lệnh cách ly thì hẳn không nói hai lời, ra lệnh thuộc hạ chấp hành.

Nữ thần y không cho phép bọn họ xuống núi, trong lòng bọn họ cũng sợ sẽ chết trên núi nhưng vừa nghĩ đến bọn họ trốn sẽ khiến dịch bệnh lây lan khiến ai cũng gặp nạn, không chỉ là người trên núi mà có thể toàn Minh Châu, thậm chí là cả Tề Quốc chìm trong dịch bệnh. Mấy hán tử không dám chạy, chỉ có thể vụng trộm khóc thầm

Không thuốc nào trị bệnh đậu mùa. Nếu để nó lây lan ra sẽ hại bao mạng người? Nói thật, Tề Hạo cũng không biết, nhưng hẳn cũng không thể tỏ ra quá khiếp sợ.

- Đương nhiên có thể, huynh đệ của ngươi sẽ không sao. Cho nên ngươi phải ở lại, chỉ ngươi mới có khả năng mua cơ nghiệp, đợi mọi người khỏi hẳn có thể một lần nữa xuống núi mà sống, đừng làm cướp nữa

Tề Hạo không biết khi hẳn nói những lời này, trên núi đã bắt đầu có người chết.

Chuyến đi này của Tề Hạo cơ hồ không nghỉ ngơi. Mệt mỏi thì nghỉ lại dọc đường. Ăn uống giải quyết trên lưng ngựa, hẳn một lòng chỉ muốn nhanh về gặp Tần Khả Tâm nên không để ý phía sau mình mọc thêm cái đuôi Nguyệt Hoa.

Suốt ba ngày bốn đêm, mắt Tề Hạo gần như nhắm. Khi hẳn vội vã chạy về núi, còn chưa bước vào sơn trại đã nghe được tiếng khóc vang lên

Tay chân hẳn bắt gặp run rẩy. Bệnh đậu mùa một khi bắt đầu phát tác sẽ như mưa to, sức người không thể dùng được

- Khả Tâm...

Nàng không sao chứ? Hẳn rất lo lắng, dường như có lửa đốt trong lòng hẳn vậy.

Gần như là nửa đi nửa lăn xuống ngựa, hẳn vọt vào sơn trại thì thấy mấy tên cường đạo cùng hẳn xuống núi mua lương thực nước mắt lưng tròng

Hẳn lập tức chạy ra sau núi, ở đó là nơi Tần Khả Tâm ở lại cùng những người bị bệnh. Nàng vẫn không cho hẳn vào đó sợ hẳn cũng nhiễm bệnh.

Nhưng chính nàng lại ăn ở cùng những người bệnh bởi vì nàng lại đại phu, ngoài nàng ra thì ở đây không ai có thể chăm sóc những người bệnh này.

- Tề công tử!

Một kẻ cường đạo đuổi theo Tề Hạo. Nữ thần y từng dặn, nếu không phải là người bị bệnh thì không được ra sau núi, mấy hán tử này đều rất tin tưởng nàng

- Ngươi không thể...

Hắn còn chưa nói hết lời thì Tề Hạo đã vượt qua vạch vôi mà Tần Khả Tâm vạch ra. Tề Hạo có thể vi phạm lời Tần Khả Tâm nói nhưng cường đạo kia thì không dám. Hẳn chỉ đành đứng đó dậm chân:

- Sao lại xúc động thế, đi qua rồi không thể trở về đâu.

Hắn không biết, Tề Hạo trong lòng căn bản không tính đến việc trở lại. Tề Hạo sớm đã không chịu nổi việc đứng nhìn nàng nhảy vào biển lửa mà hẳn thì chỉ có thể đứng bên bờ. Nhưng hẳn biết, có một số việc chỉ hẳn mới làm được, tỷ như lần này mua lương thực, đổi thuốc, tìm đường lui cho đám cường đạo may mắn có thể sống sót này.

Trang lão đầu tuy rất uy nghiêm nhưng đầu óc không đủ linh hoạt, làm chuyện không thực sự tốt, hẳn phải chỉ bảo thêm mới được

Giờ mọi thứ đã chuẩn bị, hẳn không còn lo lắng gì nữa, cho dù cùng Tần Khả Tâm cùng nhau xuống biển lửa hẳn cũng không sợ.

Chạy tới chỗ nhà những người bệnh ở, hẳn mở cửa ra thì chỉ thấy 12 người, 6 người còn lại đâu? Nếu đã khỏi hẳn thì đã chẳng ai khóc, cho nên...

Hắn đóng cửa lại, tiếp tục chạy về sau núi

Quả nhiên ở bên vách đá, hắn thấy Tàn Khả Tâm, vẫn một thân áo trắng không nhiễm bụi trần, gió nhẹ khẽ thổi tà váy nàng khiến nàng như tiên từ giữa mây khói.

- Khả Tâm

Hắn vội chạy đến ôm lấy nàng, chỉ sợ vừa buông nàng sẽ theo mây bay đi

- Tề Hạo

Nàng bị sự xuất hiện của hắn làm cho hoảng sợ, muốn mắng hắn sao lại không biết nặng nhẹ mà vào đây, vạn nhất mắc bệnh thì làm thế nào?

Nhưng vừa gặp hắn, khuôn mặt tuấn tú như ngọc điều dịu dàng, mấy sợi tóc bạc phát phơ, một thân áo đen, hắn tựa như hòn núi lớn, hùng kỳ tuấn vĩ, dù gió mưa thét gào vẫn thân nhiên đứng đó

Những lời đuổi hắn đi đến đầu lưỡi nhưng không thể nào phun ra được.

Ngược lại, tim nàng trở nên mềm mại, cuối cùng hóa thành làn nước mùa xuân.

- Oa...

Nàng mím môi, không nhịn được kéo vạt áo hắn, khóc trong lòng hắn.

Khóe mắt hắn nhìn thấy trên đất có một miếng vải trắng, hai hố đất, đây là nguyên nhân nàng khóc sao?

Đột nhiên, một cơn gió mạnh thổi qua cuốn một vạt vải lên. Hắn thấy hai khuôn mặt trắng bệch, đều rất trẻ, mới hơn mười tuổi đã bị bệnh dịch cướp mất tuổi xuân.

Hắn nhắm mắt lại, ôm chặt nàng, không chỉ nàng buồn khổ mà khóe mắt hắn cũng cay cay

- Ta không cứu được bọn họ, ta không cứu được bọn họ...

Nàng đã dùng hết sức mình để chữa cho những người bệnh này nhưng tính mạng của họ vẫn như nước chảy đi, đi mãi không về.

Người mắc bệnh dịch chết đi không được mai táng mà phải hỏa thiêu. Từ sau khi Tề Hạo xuống núi, mỗi ngày nàng đều phải đốt hai khối thi thể. Nhìn lửa cháy bùng bùng đang nhấn chìm từng thi thể, nàng cảm giác mắt mình sắp đui.

- Nàng đã cứu họ rồi

Hắn vuốt vuốt mái tóc nàng, vỗ nhẹ lưng nàng an ủi nàng

- Nghĩ lại những người ở đây, nếu không có nàng ứng biến kịp thời thì chỉ sợ chẳng sống được một ai, thậm chí dịch bệnh có thể còn lây lan khắp Giang Châu, Minh Châu... tất cả vùng xung quanh đã thành địa ngục trần gian

- Vẫn có người chết!

Nàng chỉ vào khối thi thể phủ vải trắng:

- Cậu bé đó năm nay mới 13 tuổi! Hôm qua nó còn nói với ta rằng nó muốn bá ta làm sư phụ, hành y tế thế, làm đại phu tốt, hôm nay đã... Tề Hạo, bọn họ gọi ta là nữ thần y nhưng ta làm gì có tư cách nhận danh hiệu đó? Ta không chữa được bệnh cho mọi người.

Bệnh đậu mùa vốn không có thuốc chữa, nếu không thì chẳng đến nỗi ai nghe thấy bệnh đậu mùa cũng đều biến sắc.

Tề Hạo biết nước Dịch năm kia cũng có bệnh đậu mùa, vì không để nó lây lan mà vua nước đó đã hạ lệnh đốt sạch toàn bộ vùng dịch đó.

Mà phía Tây, vua nước Ngụy không quyết đoán như thế, khi bệnh đậu mùa bùng phát thì tổ chức đại phu cả nước đến khu dịch chữa bệnh. Nhưng sức người sao thắng được trời, bệnh đậu mùa quét sạch cả nước Ngụy, chỉ hơn một năm mà nước Ngụy đã trở thành vùng đất chết.

Bệnh đậu mùa chính là bệnh dịch đáng sợ như vậy, một khi không thể khống chế được, để nó bùng nổ thì tám chín phần mười chỉ còn đường chết.

Tàn Khả Tâm có thể khống chế nó trước khi bệnh lây lan đã là rất có bản lĩnh.

Nhưng nàng vẫn rất buồn bã, có một số lời cũng không thể nói thẳng. Hắn kéo nàng, hai người cùng xoay người, nhìn về phía hắn chạy đến:

- Lúc trước trên núi thiếu thuốc đến nỗi nàng không thể chữa bệnh một cách cẩn thận cho mọi người. Lúc này ta xuống núi, đã mua đủ các loại dược liệu, nàng nhất định sẽ cứu được rất nhiều mạng người.

Nàng cũng biết hẳn chỉ nói an ủi nhưng con người có khi chỉ cần một lời nói an ủi là lòng có thể bình tĩnh.

- Ta có thể chữa khỏi cho những người khác, ta có thể... ta nhất định có thể, đúng không, Tề Hạo?

- Đương nhiên. Hắn ôm chặt nàng, hôn lên trán nàng.

Trong khoảnh khắc, cả người hắn trở nên căng thẳng.

Nàng đang phát sốt, nàng phát sốt.....

Sau khi Tề Hạo và Tần Khả Tâm đốt thi thể xong, nàng lại một lòng nghĩ đến việc cứu người. Hắn bị nàng sai bảo mà quay như chong chóng, thỉnh thoảng còn bị nàng mắng:

- Đã bảo mấy trăm lần là ngươi đừng ra phía sau núi mà không nghe lời, giờ thì tốt rồi, vừa vào, ta cũng không biết... Ai, ngươi nên kiểm chế một chút cho ta, trăm ngàn lần đừng để lây bệnh biết chưa?

Nàng vừa nói vừa cách lóp vôi trắng gọi người đưa ngựa của Tề Hạo đến. Được liệu hẳn mưa đều vẫn còn trên lưng ngựa.

- Yên tâm, được rồi, ta sẽ giúp nàng sắc thuốc, nấu cơm, không chạm vào cái gì hết. Hắn cười, để mặc nàng mắng nhưng trong lòng lại như có cái gì đó đâm vào tim

Lúc nàng chuyên tâm làm việc thường bất kể những chuyện khác cho nên không để ý đến mình đang phát sốt.

Tề Hạo không dám nói cho nàng. Hắn không phải đại phu, cũng không phán đoán được. Nguyên nhân bị sốt của nàng là vì đã nhiễm bệnh hay bị phong hàn hoặc là nguyên nhân khác

- Ngươi dựa vào cái gì mà cam đoan? Ngươi cũng không phải ta, trên người chẳng có tí công lực nào, thể chất thì yếu ớt. Đừng quên, người còn đang phải điều dưỡng

Không biết nữ nhân có phải đều thích lái nhái không, dù sao Tần Khả Tâm là người một khi đã mở miệng thì rất khó dừng lại:

- Ngươi đó, cũng không biết nói người thế nào nữa, tuổi không còn nhỏ sao không biết tự chăm sóc bản thân.

- Dù sao có nàng ở đây, được nàng chữa cho, giờ ta có lẽ còn khỏe hơn người bình thường đấy

Hắn vừa nghe lời nàng dỡ thuốc trên lưng ngựa xuống vừa chăm chú nhìn nàng. Vạn nhất nàng thật sự nhiễm đậu mùa thì làm thế nào? Nàng có thể chống đỡ được không?

Cho dù không chết thì sẽ thế nào? Nữ tử đều thích xinh đẹp nhưng bệnh đậu mùa sẽ ảnh hưởng đến dung nhan, những vết rỗ đó cho dù là thiên tiên cũng không thể chữa

Nàng có thể chấp nhận sống như vậy sao? Hắn không biết. Tuy rằng cười nhưng mỗi lần thở đều như thiêu đốt bản thân

- Ngươi còn dám nói mình khỏe mạnh ngươi xem xem...

Nàng vươn tay, định giật tóc hắn nhưng vừa chạm đến sợi tóc bạc như cước thì trái tim mềm lại. Tóc trắng vô cùng xinh đẹp, tựa dải ngân hà phía chân trời đêm khiến nàng nhìn thất thần

- Khả Tâm?

Đang ỏn sao nàng lại ngây người? Hay là... Hắn nhảy dựng lên, nâng mặt nàng lên nhìn từ trên xuống dưới, từ trái sang phải rồi thở phào. Nguy hiểm thật, không có mụn đỏ, chỉ cần chưa lên mụn thì không chứng tỏ nàng bị đậu mùa. Về phần mấy bệnh phong hàn lật vật thì Khả Tâm có thể chữa nó đơn giản vô cùng

- Ngươi làm gì? Nàng nghi hoặc hỏi

- Ta...

Hắn không nói được đáp án nên nghiêng người, khẽ hôn lên môi nàng.

Mắt phượng của nàng mở lớn. Đang nói chuyện sao hắn đột nhiên hôn nàng? Hắn thấy nàng giật mình, trong lòng như có gì đập phá mà run run. Giờ mới phát hiện, cùng sống cùng chết không phải chỉ là lời thề mà bên người không có nàng thì hẳn như không có tương lai. Hắn không phải thích nàng, cũng không phải là yêu mà nàng đã trở thành một phần cơ thể hắn, thậm chí là phần quan trọng nhất

Nếu một người bị mất đi tim gan thì còn có thể sống không? Tần Khả Tâm là bảo bối tâm can của hắn

- Khả Tâm, Khả Tâm...

Ôm nàng, hôn môi nàng, má nàng, trán nàng... Trán nàng vẫn cực nóng như đốt lòng hắn. Nàng sốt từ bao giờ? Đến bao giờ mới hạ sốt? Bao lâu mới chứng minh được nàng... Hắn cầu mong nàng không nhiễm đậu mùa hoặc là để hắn mắc bệnh thay nàng... như thế nào cũng được, hắn chỉ cần nàng khỏe mạnh mà thôi

- Tề Hạo?

Nàng bị hành động đột ngột này của hắn làm cho chân tay luống cuống nhưng cũng ôm lấy eo hắn, cảm giác thân thể cứng đờ của hắn hơi run run. Hắn đang sợ hãi sao?

- Người đừng lo lắng, bệnh đậu mùa tuy không thuốc chữa nhưng chỉ cần thân thể khỏe mạnh, sống qua được giai đoạn phát bệnh lúc đầu thì sẽ dần khỏe lại. Hơn nữa, chúng ta đã thực hiện biện pháp cách ly, không sợ nó sẽ lan ra ngoài, vạn nhất...

Nàng đã quyết tâm cùng chết với người bệnh, chi tiếc hắn.

- Khả Tâm, nếu thực sự xảy ra vạn nhất như lời nàng nói, chúng ta... vẫn cùng nhau đi

- A? Hắn có ý gì?

Hắn không nói cho nàng, hắn đã bí mật sai người chuẩn bị dầu hỏa và củi gỗ. Giả sử bệnh đậu mùa không khống chế được thì sẽ phóng hỏa đốt núi. Nhưng...

- Khả Tâm, ta có chút hối hận

Hối hận không sớm lấy nàng

- Tề Hạo, ta...

Nàng cúi đầu, vòng tay ôm hắn buông thõng, thoáng rời khỏi hắn:

- Xin lỗi, là ta làm liên lụy người

- Đúng thế!

Hắn thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ, không ngừng lắc đầu.

Mắt nàng đỏ hoe, nước mắt lưng tròng

- Tề Hạo...

Nàng muốn bảo hắn đi, đi càng xa càng tốt nhưng chức trách của một đại phu khiến nàng không thể nói. Bởi vì dịch chứng này không thể xem thường, chỉ một chút sơ xảy sẽ khiến khắp nơi chìm trong biển máu.

Nàng không thể quá ích kỷ, chỉ nghĩ cho riêng mình mà bỏ mặc dịch bệnh bị lây lan. Nhưng để cho hắn đi, nếu có gì bất trắc...Không được, không được, nàng không biết làm sao bây giờ, lý trí cùng cảm tình kịch liệt giao chiến trong lòng nàng khiến nàng run rẩy, đầu óc như muốn nổ tung

Tề Hạo đột nhiên kéo tay nàng

- Khả Tâm, chúng ta thành thân đi!

- Cái gì? Nàng ngây người

- Chúng ta thành thân.

Hắn ôm eo nàng, chậm rãi vuốt tóc nàng. Không biết bọn họ có thể bên nhau thế này được bao lâu nữa.

Không cần thiên trường địa cửu, chỉ cần những gì đang có, chuyện ma quỷ, chuyện ma quỷ!

Giấc mộng của hắn là được bên nàng, cùng lên thuyền đi xa, đi qua nhiều vùng đất, mang tơ lụa và gốm sứ của nước Tề bán cho các nước phương Tây, mang lại nhiều vàng bạc về.

Hắn phải kiếm tiền, biến thành thiên hạ đệ nhất thương nhân, nàng sẽ theo hắn, đi khắp các nơi chữa bệnh từ thiện. Hắn sẽ để cho danh tiếng nữ thần y của nàng lan rộng khắp thiên hạ, thậm chí là cực nam, cực bắc, ai cũng biết trên đời có một nữ thần y vĩ đại như thế.

Bọn họ sẽ đi khắp nơi suốt 10 năm, 20 năm, 30 năm... cho đến khi bọn họ già không thể đi nổi thì sẽ trở về Hải Thành, đến chỗ bọn Trang lão đầu, mua một thôn trang. Mùa xuân, bọn họ tay trong tay tản bộ trong hoa viên. Mùa hè đến hắn sẽ ngồi quạt cho nàng ngủ ngon. Mùa thu lá phong đỏ hồng, hắn sẽ cùng nàng ngồi trước gương đồng nhìn hai mái đầu bạc, cùng nói chuyện khi còn trẻ. Mùa đông, tuyết lớn phủ đầy, cơ thể già nua không thể động đậy, hắn sẽ ôm nàng, cùng nằm ở xích đu, lắc lư lắc lư... cứ như thế, năm này qua năm khác, sau khi chết rồi cũng chẳng chia xa.

Hắn rất muốn, rất muốn giấc mộng này có thể trở thành sự thật, nhưng là..... Hắn còn có cơ hội sao? Tần Khả Tâm sờ trán hắn, xem xem hắn có phải là bị bệnh dịch dọa sợ không mà lại cầu hôn vào thời điểm này:

- Tề Hạo, ngươi có thể chờ chuyện này chấm dứt rồi chúng ta thành thân không?
- Ta không muốn chờ
- Vì sao?

Bởi vì nàng có khả năng bị bệnh đậu mùa, bởi vì bọn họ không có thời gian để chờ. Nhưng những lời này hắn vụn vụn không nói cho nàng được, hắn nghĩ..

- A! Hắn kêu lớn. Đang yên lành sao lại đá hắn?
- Một cho ta cảm động, kết quả... Tề Hạo, ngươi là đồ củ cái lẳng nhăng, không biết xấu hổ!

Nàng co chân lên, oán hận đá vào hắn rồi xoay người bỏ đi

- Ta làm gì?

Gặp quý!

Hắn thấy ở phía bên vạch vôi trắng Tần Khả Tâm vẽ có ba cô nương đứng đó. Trong đó có một người hắn nhìn rất quen, chẳng phải là cô nương Nguyệt Hoa bán mình chôn cha sao? Sao nàng tìm được đường lên núi này?

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Diễm Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Cách lớp vôi trắng, Tề Hạo nhìn ba cô nương đối diện. Người ở giữa là Nguyệt Hoa, hắn nhận ra, một người người câu nói của hắn mà không phải bán mình chôn cha. Nhưng hắn không hiểu vì sao Nguyệt Hoa lại tìm đến đây?

- Ân công...

Nguyệt Hoa thấy hắn đã muốn chạy qua lớp vôi trắng mà đến bên Tề Hạo.

- Đứng lại. Những người trong sơn trại không nói cho các ngươi là không được chạy qua lớp vạch đó sao? Tề Hạo hét lớn.
- Ân công... Nguyệt Hoa lau nước mắt: - ngươi luôn tốt bụng như vậy, chăm sóc người khác lại làm cho mình...

Vừa mới lên núi, lúc nghe nói trong trại mắc bệnh dịch thì nàng cũng rất sợ hãi nhưng sau khi biết Tề Hạo liều lĩnh chạy vào vùng dịch thì nàng chẳng quản gì khác được, chỉ muốn gặp hắn.

Ân công của nàng là nam tử vĩ đại nhất trên đời, là đại trượng phu, có thể hầu hạ một nam nhân như thế là nàng thấp hươu tám đời mới cầu được, cho nên nàng bất chấp.

Chỉ cần Nguyệt Hoa không chạy qua vạch trắng Tề Hạo sẽ không để ý đến nàng. Ánh mắt nhìn sang hai cô nương khác, diện mạo vô cùng xa lạ, hắn không hề có ấn tượng gì.

- Tề công tử, ta là tú bà Thiên hương lâu, Phong Ngũ Nương.

Đó là nữ nhân tuổi chừng ba mươi, khuôn mặt thanh tú.

Tề Hạo chớp mắt, thật sự không thể liên tưởng đến tú bà là lời được.

- Ta là Nguyễn Kiều Kiều. Cô nương xinh đẹp còn lại tự giới thiệu
- Tú bà và hoa khôi Thiên hương lâu? Các ngươi tới đây làm gì?
- Giờ đã không còn Thiên hương lâu nữa. Phong Ngũ Nương nói: - Từ khi tề công tử nói mảnh đất đó có vấn đề thì không còn ai dám đến Thiên hương

lâu nữa. Ông chủ chỉ đành ngừng việc làm ăn, các cô nương ở đó cũng phân tán đi hết

- Phong cô nương nếu đã biết đó là diễn trò sao không giải thích rõ với quý lão bản?

- Có một số việc, người tin chính là tin, không giải thích được. Huống hồ ta và Kiều Kiều cũng ghét cuộc sống bán rẻ tiếng cười, không bằng lấy chút ngân lượng mà tự mưu sinh.

- Vậy các người tìm ta làm gì?

- Chúng ta không phải cố ý tìm Tề công tử. Nguyễn Kiều Kiều nói: Ta cùng Ngũ nương rời khỏi Giang Châu thì gặp Nguyệt Hoa bị bệnh ven đường, nghe nàng nói muốn tìm ân công, còn miêu tả tướng mạo công tử nên chúng ta đoán ân công của Nguyệt Hoa và đạo trưởng trốn yêu ở Thiên hương lâu là một. Vì thế cùng nàng ấy đi tìm người

Tề Hạo hiểu ra phần nào. Đại khái khiến mình bị lôi đuôi là mái đầu bạc này đi. Dù sao tóc trắng mặt trẻ trung là quá ít người như thế. Lần tới nếu muốn lừa người nhất định phải sửa lại màu tóc.

- Nay các người tìm được rồi thì có thể đi đi

Hắn không có tâm tình dây dưa với ba người, vẫy vẫy tay, muốn bỏ đi

- Ân công...

Nguyệt Hoa rất vất vả mới tìm được hắn sao có thể dễ dàng buông tay.

- Dừng bước

Tề Hạo tròn tròn mắt:

- Muốn ta nói đến lần thứ bao nhiêu? Không được đi qua vạch vôi.

- Đúng... xin lỗi ân công...

Nguyệt Hoa khóc thút thít:

- Người đừng đuổi ta, ân công, Nguyệt Hoa đã là người của người, cả đời chỉ hầu hạ mình người

Tề Hạo đau đầu vô cùng. Trên đời sao có loại nữ nhân mù quáng như thế? Sớm biết thế này đã không làm chuyện tốt.

- Nguyệt Hoa cô nương đừng nói những lời khiến người khác hiểu lầm, chúng ta chỉ là bè nước gặp nhau, chẳng có gì khác

- Nhưng Nguyệt Hoa đã thề, cả đời chỉ theo ân công

- Người thề thì người đi mà lo, ta chẳng liên quan

Hắn chuyển mắt nhìn phía Phong Ngũ Nương và Nguyễn Kiều Kiều:

- Hai vị, trên núi này có dịch bệnh, nếu các người không có chuyện gì khác thì mau xuống núi đi.

Phong Ngũ Nương cùng Nguyễn Kiều Kiều liếc nhau.

- Vậy còn công tử thì sao?

- Đương nhiên ta ở lại. Hắn đã chủ động nhảy vào vũng bùn thì sao còn dòi đi

- Hôm qua chúng ta thấy công tử ở Hải thành, công tử vẫn khỏe mạnh, không giống người bị bệnh, tội gì ở lại nơi này? Phong Ngũ Nương hỏi.

Thì ra các nàng sớm đã theo dõi hắn, đáng tiếc hắn hoàn toàn không phát hiện. Ai, không có võ công thật bất tiện... Nếu hắn và Tần Khả Tâm có tương lai, hắn sẽ nhờ nàng dạy võ nghệ cho hắn.

- Bởi vì nơi này có thứ ta muốn

- Là Tần cô nương sao? Phong Ngũ Nương hỏi.

Tề Hạo gật đầu. Hắn và Tần Khả Tâm sớm đã tuy hai mà một, sao có thể vì đại nạn mà chia lìa

- Ân công có thể cùng Tần cô nương cùng sống chết, Nguyệt Hoa cũng có thể vì ân công mà không tiếc tính mạng.

Nói xong, nàng lại muốn chạy qua lớp ngăn cách

- Người dám lại đây ta giết người luôn

Mắt Tề Hạo đỏ bừng lên:

- Người nên biết, để đề phòng bệnh dịch lây lan khắp nơi, luật pháp cho phép làm như thế

Nhất thời, Nguyệt Hoa bị dọa mà mặt trắng bệch

Tề Hạo hừ một tiếng.

- Làm phiền Phong cô nương, Nguyễn cô nương đưa nàng cùng xuống núi đi

Hắn xoay người bỏ đi.

Nguyệt Hoa ngã vào lòng Phong Ngũ Nương mà khóc lớn

Nguyễn Kiều Kiều khẽ vuốt ngực đang kích động:

- Làm ta sợ muốn chết, Tề công tử là người nhả nham như vậy, không ngờ khi nổi giận lên lại đáng sợ đến thế...

Giọng nàng càng lúc càng nhỏ nhưng có phần mê man khó hiểu.

Sống trong thanh lâu mười năm, nàng gặp không ít người, chức quyền, giang hồ, thương gia... đủ cách hạ người. Nàng tự nhận hai mắt tinh tường. Nam nhân thôi! Mặt ngoài dù tuấn tú thì trong bụng cũng chỉ có một chữ "tiện". Rõ ràng trong nhà có hiền thê nhưng vẫn đi tìm hoa vẫn liễu, nói cái gì mà thê không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng trộm, vụng trộm không bằng không thê không được.

Nàng chán ghét nam nhân, nhìn đã muốn nôn, nghe Nguyệt Hoa khen Tề Hạo đến tận trời thì cũng chẳng hề tin. Nghĩ hắn chỉ là một kẻ lừa đảo thông minh mà thôi.

Nhưng đến khi chứng kiến thì nàng thực sự hoảng sợ. Nam nhân tuấn tú rất nhiều nhưng mái tóc có thể so sánh với ngân hà của hắn thì hiếm người có. Chỉ luận tướng mạo thì cũng là người hiếm thấy. Hơn nữa, khi này, người hắn toát ra sự tôn quý, khí thế cao cao tại thượng khiến Nguyễn Kiều Kiều bất giác run sợ.

Vì sao Tề Hạo có thể hoàn toàn không nhìn đến Nguyệt Hoa đau khổ cầu xin? Trời cao ban mỹ nhân cho hắn chẳng tốt sao? Trên đời thực sự có nam nhân không háo sắc? Nàng không biết, lại càng hiểu kì

Nguyệt Hoa vẫn còn khóc. Phong Ngũ Nương nhỏ giọng an ủi nàng, trong lòng lại có ý nghĩ khác. Có nên đem tin tức trên núi có bệnh dịch thông báo cho quan phủ không? Tin tức này đôi được số bạc không nhỏ đâu. Cuộc sống mới sẽ có chỗ dựa. Muốn cả đời phó thác cho một nam nhân thì thà chết còn hơn.

Đầu tiên, Tề Hạo dạo qua một vòng phòng người bệnh nghỉ ngơi, vui mừng phát hiện thấy có người đã bắt đầu bình phục, trên mặt vết mụn đóng vảy, tuy rằng sẽ để lại dấu vết khó coi nhưng ít ra cũng bảo toàn mạng sống.

Đám cường đạo này bất kể đang nằm hay ngồi vừa thấy hắn thì vội chào hỏi.

Tề Hạo nhất nhất đáp lễ, quan sát vẻ mặt họ, có mệt mỏi, có bất đắc dĩ, có đau khổ... nhưng không hề có oán hận. Bọn họ cũng phải vì mình bị cách ly mà quyết tâm chết cũng phải kéo theo người khác xuống nước

Hắn rất vui mừng, những người này đều là những người bản tính chất phác, không uổng công hắn tính đường lui cho bọn họ

Hỏi thăm mấy người bệnh rồi hắn lại đi về phía sau núi, bên tai nghe được tiếng nước ào ào thì bước chân nhanh hơn

Muốn tìm Tàn Khả Tâm rất đơn giản, nàng thích sạch sẽ thành bệnh, một ngày không tắm không tắm, tìm được nơi có nguồn nước thì chắc chắn sẽ thấy Tàn Khả Tâm ở gần đó.

Bước qua vùng cỏ dại rậm rì, hắn hít hít mũi, ngửi được trong không khí của mùi gay gay của lưu huỳnh.

- Không thể tin được ở đây lại có suối nước nóng.

Đi qua mấy hòn đá lớn chặn đường, trước mặt là một vùng hơi nước bốc lên thành khói. Trong sương khói mờ ảo, một bóng dáng yếu đuối đang đắm mình trong nước, dùng sức vỗ vỗ bọt nước.

Bên tai hắn còn nghe loáng thoáng tiếng oán giận:

- Quỷ phong lưu, sắc lạng, củ cải lạng nhăng...

Hắn nghe xong thì phì cười

- Ai?

Một luồng khí xẹt qua bên tai hắn, cắt đứt mấy sợi tóc bạc của hắn.

Một lần nữa Tề Hạo được nhận thức võ công của Tần Khả Tâm, quả nhiên uy lực bất phàm.

- Là ta. Hắn nói.

- Người tới làm gì?

Nàng nghĩ hắn đến để giải thích nhưng hắn lại chẳng nói câu gì.

Tiếng tí tách truyền đến, nàng không khỏi nghi hoặc.

Àm, có vật rơi xuống nước.

- Tề Hạo!

Dù không thích hắn vô tình trêu chọc nữ tử khác nhưng nàng vẫn rất quan tâm hắn, thích hắn.

- Người làm sao vậy? A!

Đôi bàn tay rắn chắc đột nhiên nắm lấy bả vai nàng.

- Tề Hạo...

Đáng ghét, bọn họ còn chưa bái đường, động phòng hoa chúc sao hắn có thể.

- Uhm. Uhm. um...

Nhưng nàng còn chưa có cơ hội chất vấn thì hắn đã bịt kín miệng nàng bằng nụ hôn ngọt ngào.

Trong hơi nước mờ lung, nàng nhìn thấy đôi mắt đen, không chút tạp sắc, tựa như ánh sáng chiếu rọi khiến người ta mơ hồ.

Ánh mắt hắn nóng rực, còn nóng hơn nước nóng vây quanh bọn họ gấp trăm lần. Khi hắn hôn nàng, đầu lưỡi đột nhiên tiến sâu vào miệng nàng, nhẹ nhàng khuấy động rồi triển miên quán quýt, cả người nàng như mềm nhũn đi.

Hắn vuốt mái tóc dài của nàng ra, hai ngón tay khẽ vờ vênh vành tai nàng, chỉ trong nháy mắt, nàng đã ngã vào lòng hắn.

Hắn kéo nàng về phía bờ suối.

- Tề... um...

Hắn căn bản không cho nàng cơ hội nói chuyện, chỉ cần nàng vừa mở lời thì sẽ hôn nàng thật sâu. Rốt cuộc hắn làm sao vậy? Định làm gì? Lòng nàng vừa hoảng hốt lại vừa chờ mong. Tựa vào bờ suối, tay hắn vuốt dọc theo tấm lưng mịn màng của nàng, một đường đến thẳng cặp mông xinh. Nàng run lên, ngực như có lửa thiêu đốt.

- Uhm...

Hắn lại hôn nàng, tay kia thì khẽ vuốt ve nơi mềm mại trước ngực nàng.

- Uhm...

Nàng uốn éo người, trong môi phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào.

Tay hắn nghịch ngợm kẹp đầu ngực hồng hồng của nàng, liếc mắt thấy nhị hoa nõ tung, cảnh xuân tràn ngập. Hắn kim lòng không đậu, cúi đầu hôn nụ hoa đã trở nên đỏ bừng đó.

- A!

Nàng cứng đờ người, chỉ cảm thấy cả người nổi da gà, cảm giác vừa tê dại vừa thoải mái không nói nên lời lại có chút đau đớn. Rất phức tạp nhưng cũng mê hồn.

Vừa hôn lên đóa hồng kiều diễm hắn vừa xoa xoa mông nàng rồi chuyển hướng đến vòng eo mềm mại như liễu của nàng. Lòng bàn tay hắn có thể cảm nhận được người nàng run rẩy, còn cả cơ thể nóng bừng lên vì hưng phấn.

Lưỡi hắn cực nóng và ngon lửa trong cơ thể hắn cũng bùng bùng.

Bàn tay chậm rãi trượt xuống eo, người nàng run lên, không hiểu là ngón tay hắn xâm nhập vào khiến cơ thể đau đớn hay là nước nóng thừa cơ tiến vào làm nóng...

- Ừm...

Nàng lắc lắc đầu, lý trí bị tình dục trói chặt.

Hắn bế nàng lên. Lần đầu tiên phát hiện thì ra mình rất khỏe, ở trong nước, thân thể nàng mềm mại như bông, nhẹ nhàng, hắn tách hai chân nàng ra, để mình tiến nhập vào cơ thể nàng

- A!

Nàng ngửa đầu kêu lên, tiếng kêu vừa đau đớn lại vừa vui thích. Thân hình yếu đuối như sét đánh thẳng vào đầu hắn. Trong nháy mắt, lý trí hắn biến mất, trong mắt chỉ còn lại nàng. Hắn ra sức động thân, tiếng thờ dục của nàng cũng càng dồn dập.

Không biết qua bao lâu, có lẽ chỉ có trong nháy mắt, có lẽ là cả một năm, nàng lên đến đỉnh của sự khoái hoạt.

- A!

Nàng gât gao ôm chặt hắn, trán tựa lên vai hắn, một mối thờ dục

Hắn cũng thờ dục như nàng, có chút luyến tiếc buông nàng ra, ôm chặt nàng khiến thân thể hai người dính chặt vào nhau. Nàng nhắm mắt lại, cảm giác đưa âm của trận kích tình vẫn còn

Đột nhiên, hắn tới gần bên tai nàng, cúi đầu nói nhỏ

- Khả Tâm, nàng đã nhiễm đậu mùa rồi.

Nguyệt Hoa hoàn toàn bất chấp sự lạnh lùng của Tề Hạo, kiên trì rằng cả đời này hắn chính là ông trời của nàng. Lên núi, dù biết trong trại có bệnh dịch nàng cũng không sợ, ở lại đằng trước, giặt quần áo nấu cơm cho người trong trại. Đương nhiên, đồ ăn của đám người Tề Hạo, Tần Khả Tâm và những người bị bệnh cũng đều do nàng nấu.

Dù Tề Hạo nhiều lần khuyên nhủ thậm chí cả đe dọa nhưng nàng vẫn không chịu xuống núi. Hôm nay, nàng lại tới đưa cơm cho Tề Hạo và mọi người, cùng đi còn có Phong Ngũ Nương cùng Nguyễn Kiều Kiều.

Tề Hạo vô cùng chán nản nhìn ba cô nương này, thật sự không hiểu vì sao các nàng cứ cố chấp ở lại làm gì

Lần cuối, hắn quyết định nói với các nàng, nếu các nàng hiểu mà chịu xuống núi thì thôi, nếu không thì kiếp này không còn gặp lại

- Ân công,

Như mọi lần, nương nương vừa nhìn thấy hắn thì gọi với ba phần vui mừng bảy phần u oán:

- Hôm nay mọi người khỏe lên không? Ta đã làm rất nhiều đồ ăn ngon, có lẽ bọn họ ăn sẽ khỏe hơn.

Tề Hạo lạnh lùng cắt đứt lời nàng nói:

- Hôm nay có một người chết

Tính lại, trong 18 người nhiễm bệnh thì đã có 12 người hồn về suối vàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyệt Hoa trắng bệch, ngập ngừng hồi lâu mới nói:

- Ân công đừng lo lắng... người chết không thể sống lại, xin nén đau buồn

- Ta biết người chết không thể sống lại. Ta chỉ muốn biết...

Hắn đảo mắt nhìn qua ba người:

- Thời khắc nguy cấp này, ba vị cô nương không lo bảo vệ mạng mình mà đem thân tự hãm vào cảnh nguy khốn này là vì sao?

- Ta sống là người của ân công, chết là ma của ân công. Nguyệt Hoa giành lời

Phong Ngũ Nương cùng Nguyễn Kiều Kiều liếc nhau, nhún nhún vai. Phong Ngũ Nương thực ra muốn biết rõ ràng tình hình bệnh dịch trên núi để tiện báo quan, lĩnh bạc thưởng. Còn Nguyễn Kiều Kiều chỉ là có chút tò mò nên mới ở lại.

Các nàng biết chuyện bệnh dịch nhưng lại vì ở đây sử dụng biện pháp phòng tránh rất tốt nên cũng chẳng sợ mình sẽ nhiễm bệnh cho nên cũng không vội

bỏ đi. Nhưng mỗi ngày nghe Tề Hạo nói người này chết, người kia sắp chết nên trong lòng cũng có chút bất an, không biết có nên chạy lấy mạng không?

Tề Hạo nhìn ra tâm tư của Phong Ngũ Nương cùng Nguyễn Kiều Kiều thì cũng an tâm. Có lẽ vì các nàng là người lịch duyệt, hiểu biết nhiều, không như cô nương giáo dục trong chốn khuê phòng như Nguyệt Hoa

Hắn nhìn Nguyệt Hoa, hồi lâu sau thờ dãi:

- Vì sao nhất định là ta?

Nguyệt Hoa ngẩng ngẩng người. Vì sao nhất định là Tề Hạo? Hắn trông rất đẹp? Quả thực, nàng năm nay 16 tuổi, chưa từng thấy nam tử nào đẹp hơn Tề Hạo.

Còn cả một lí do nữa, Tề Hạo rất đáng tin cậy. Từ nhỏ cha mẹ đã dạy nàng, tại gia tông phụ, xuất giá tông phụ, phu tử tông tử, nàng vẫn rất nghe lời

Nhưng mẫu thân sớm mất, qua vài năm phụ thân cũng đi theo, cả nhà chỉ còn mình nàng, đến tiền chôn cất phụ thân cũng không có. Là Tề Hạo giúp nàng mới có tiền tài mà vẫn được tự do.

Nhưng sau khi chôn cất cho cha rồi thì sao? Nàng sống một mình sao được?

Nữ nhân cả đời chỉ quay quanh tam tông tử đức. Nhưng cha đã qua đời, nàng không có người hứa gả, trong phút chốc cũng không biết nên theo ai? Chẳng ai có thể chỉ ra con đường sau này cho nàng.

Vì thế nàng nghĩ tới Tề Hạo. Nam nhân này khi nàng bán mình chôn cha đã giúp nàng, có phải cũng như đã mua nàng rồi? Một giọt nước cũng là ơn, hắn là ân công của nàng. Nàng cũng tiện mà hầu hạ hắn, coi hắn là trời của mình

- Người là đại ân nhân của Nguyệt Hoa. Đại ân cứu mạng không có gì để báo đáp, Nguyệt Hoa nguyện lấy thân báo đáp.

- Nhưng ta không cần

Tề Hạo quả quyết từ chối yêu cầu của nàng:

- Nguyệt Hoa cô nương, ta không biết người khác sẽ nói với người thế nào nhưng ta muốn nói, sinh mệnh của mỗi người đều do chính họ sở hữu. Người khác không có quyền xử trí. Người đừng tùy tiện đem bản thân giao vào tay người khác. Vạn nhất gặp phải kẻ xấu xa, hắn muốn người đi trộm cướp, lừa gạt người cũng làm sao? Thậm chí hắn bán người đến thanh lâu người cũng ngoan ngoãn tới đó sao?

Nguyệt Hoa cúi đầu, nghĩ nghĩ rồi nói:

- Cha mẹ ta nói, nữ nhân nhất định phải biết tam tông tử đức, hơn nữa là phu quân của Nguyệt Hoa thì sẽ không làm chuyện xấu đó với Nguyệt Hoa

- Cũng đúng nhưng chưa chắc chắn được? Cho nên người chính là đang đánh bạc.

Nàng thờ sâu, bình tĩnh nhìn Tề Hạo.

- Nguyệt Hoa chắc chắn ân công không phải loại người đó

Sự giáo dục khủng khiếp, có thể so sánh với mê hồn đại pháp của Ma giáo mà Tần Khả Tâm từng nói. Có thể khiến một người hoàn toàn bất chấp như thế này thì thật lợi hại.

Tề Hạo lắc đầu, biết không thể nói rõ lí lẽ với nàng

- Sợ dĩ người chắc chắn là ta là vì cha người đã mất, người không có vị hôn phu, nhất thời không tìm được chỗ dựa nên mới coi ta làm ân công, toàn tâm toàn ý đi theo ta

- Người vốn chính là ân công của Nguyệt Hoa. Nguyệt Hoa lại cướp lời.

- Để ta nói hết đã

Tề Hạo nắm kiên nhẫn xua tay:

- Ta không thể chấp nhận với ý tưởng phó mặc cuộc sống vào tay người khác như người cho nên ta sẽ không thu nhận người, vĩnh viễn không bao giờ

- Ân công, Nguyệt Hoa biết ân công và Khả Tâm cô nương lưỡng tình tương duyệt, Nguyệt Hoa không dám chen ngang, chỉ muốn vì ân công giặt quần áo, giữ chân mần, làm nô tỳ hầu hạ ân công

- Ta không cần nô tỳ, hơn nữa những chuyện người nói ta tự làm được. Ta hôm nay đến là muốn nói cho người...

Hắn nhìn cả ba người, thần thái vô cùng nghiêm túc:

- Ta muốn nói với các người, bệnh dịch trên núi là bệnh đậu mùa. Ta và Khả Tâm không khống chế được nó, các người nếu không muốn chết thì mau trốn đi.

Phong Ngũ Nương cùng Nguyễn Kiều Kiều đồng thời biến sắc. Muốn chết, sao lại là bệnh đáng sợ này? Các nàng vốn chỉ tưởng là ôn dịch bình thường nhưng vừa nghe đến hai chữ đậu mùa thì chỉ muốn xoay người chạy trốn.

Nguyệt Hoa cũng sợ đến run người nhưng nàng thật không biết nếu rời khỏi Tề Hạo thì sau này sẽ sống thế nào?

- Ân công, vậy người...Người không trốn sao?

- Sao ta phải trốn?

Nguyệt Hoa sợ tới mức hai chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống:

- Hay là ân công cũng đã nhiễm đậu mùa?

- Không biết

- A?! Nguyệt Hoa khó hiểu.

- Ta không có biểu hiện bị bệnh nhưng ngày nào cũng tiếp xúc với bệnh nhân, cho dù bị nhiễm cũng chẳng có gì là lạ.

- Nhưng giờ còn chưa có

Nguyệt Hoa nói rồi muốn chạy qua kéo Tề Hạo:

- Chúng ta mau chạy đi, chắc vẫn còn kịp

- Đứng lại

Tề Hạo hét lên khiến nàng ngừng bước.

- Ta sẽ không bỏ mặc Khả Tâm

Chỉ cần có khả năng bị bệnh thì sẽ không được chạy loạn tránh để bệnh dịch lây lan

- Chẳng lẽ Tàn cô nương...nàng nhiễm bệnh?

Nghĩ đến Tàn Khả Tâm cũng sắp chết, Nguyệt Hoa choáng váng

Tề Hạo lạnh lùng nhìn ba nàng:

- Ta cho các người 3 ngày để xuống núi, qua ba ngày, sống chết do trời định

Hắn xoay người, xách giỏ thức ăn rồi bỏ đi

- Ân công, ân công...

Nguyệt Hoa khóc lóc phía sau hắn

Phong Ngũ Nương cùng Nguyễn Kiều Kiều đều khuyên nàng, phu thê tình dù sâu nặng như đại nạn cũng sẽ chia lìa. Huống chi Nguyệt Hoa và Tề Hạo chưa có gì cả, giữ mạng quan trọng hơn

Nguyệt Hoa chỉ khóc lóc không ngừng.

Tề Hạo xách giỏ thức ăn vào nhà cỏ của mấy người bệnh.

Tàn Khả Tâm mặt che khăn trắng tựa cửa nhìn hắn chia đồ ăn cho bệnh nhân. Đôi lúc, gió nhẹ thổi tới tiếng khóc của Nguyệt Hoa

- Nàng ấy rất đau lòng

- Còn chưa đủ

Tề Hạo chia đồ ăn xong, đi đến bên nàng nói:

- Cần sự đả kích lớn hơn mới thay đổi được quan niệm biến thái của nà

- Người thật biết suy nghĩ cho nàng. Giọng nói mang theo mùi chua chua

- Gặp nhau tất là có duyên. Ta chỉ không đành lòng nhìn thấy nàng còn trẻ mà đã hùi đi một đời
- Nói tới nói lui chỉ là không bỏ được tiểu cô nương nhà người ta. Thế sao không nhận nàng. Giọng càng lúc càng chua
- Ta ta đi, ta không thích những cô nương nhu thuận như thế. Chỉ yêu nương tử của ta, trời sinh thích sạch sẽ, có thể ăn cơm ít nhưng không thể thiếu một lần tắm. Bề ngoài lạnh lùng hung hãn nhưng thật ra là nói năng chua ngoa nhưng lòng dạ hiền lành
- Ngươi muốn chết sao

Nàng oán hận lườm hần. Khi hần tiến đến ôm eo nàng, thân thể mềm mại lại như làn nước mùa xuân tụt vào lòng hần

“Hy vọng ngươi có thể an bài, thật có thể kích thích cái cô nương ngốc kia, giúp nàng tỉnh lại.”

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Diễm Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Đèn lồng đỏ thắm treo cao cao, long phượng hoa khánh chúc cát tường.

Nguyệt Hoa cùng Nguyễn Kiều Kiều tròn mắt há hốc mồm mà nhìn một đám cường đạo giăng đèn kết hoa, vui sướng đem sơn trại to như vậy bố trí.

“Đây là đang làm cái gì?” Bọn họ không biết trên núi chính là dịch chúng đang hoành hành sao? Hơn nữa là đang phát bệnh đậu mùa! Phong Ngũ Nương từ lúc biết được tin tức đêm đó liền trốn xuống núi, Nguyễn Kiều Kiều cũng muốn đi, nàng cùng Tề Hạo cảm tình còn không có sâu đến mức cùng hần cùng sinh cùng tử, nhưng Nguyệt Hoa vẫn lôi kéo nàng, trong lòng nàng cũng thấy đáng thương tiểu cô nương hết hy vọng này, vì thế liền trì hoãn xuống núi.

“Tề công tử cùng với nữ thân y thành thân, chúng ta vì bọn hần bố trí hi đường.” Một cường đạo nói.

“Thành thân? Ở thời điểm này?” Nguyễn Kiều Kiều muốn điên rồi.

“Các ngươi rút cuộc có biết hay không sự tình nghiêm trọng? Bệnh đậu mùa a! Sẽ chết người! Lúc này còn chưa đủ một các ngươi còn có tâm tình làm việc vui?”

“Liền bởi vì sắp chết, mới muốn thừa dịp trước khi chết đem tâm nguyện chưa xong làm cho xong!” Cường đạo kia vùng thoát khỏi tay nàng, tiếp tục đi làm việc.

Nguyễn Kiều Kiều nhìn mọi người bận rộn cao hứng chán phần làm việc, tức giận đến dậm chân.

“Một đám điên tử!” Nàng xoay người, muốn gọi Nguyệt Hoa thanh tỉnh mau xuống núi đi, ở cùng những người điên này, sẽ quăng đi mạng nhỏ.

Nguyệt Hoa ở bên người nàng, cúi đầu, chảy nước mắt.

“Nguyệt Hoa.....” Nguyễn Kiều Kiều thở dài, tiểu cô nương này cùng thời điểm lúc nàng còn trẻ thực sự vài phần giống, giống nhau xuất thân trong sạch, học được tam tông tứ đức, trình tiết làm trung tâm, nhưng mà vận mệnh trên người, tiết liệt không chỉ không thể giúp các nàng mang đến hạnh phúc, ngược lại làm cho các nàng nhân sinh đau khổ thật nhiều.

Nhưng Nguyệt Hoa so với nàng vận may hơn, ở trên đường nhân sinh biến chuyển, Nguyệt Hoa đã gặp được Tề Hạo, không giống nàng rơi vào hồng trần. Nguyễn Kiều Kiều là một thân ngỗng nghênh giá còn bông rõ ràng đánh không gãy, còn nàng là thân như tơ liễu, tâm giống như hoa rơi, theo gió mưa bay bay, gió thổi đến chỗ nào, nàng liền đi chỗ đó, cũng quỵến đãi phản kháng. (quỵến đãi phản kháng: Không bao giờ một mồi mà phản kháng lại)

Mà Nguyệt Hoa, nàng bao lâu mới có thể học được không thể hướng vận mệnh cúi đầu đi?

Nguyễn Kiều Kiều vỗ vỗ vai của nàng “Chúng ta đi thôi! Nguyệt Hoa, vị ân công kia của ngươi..... Các ngươi là không có khả năng.”

Nguyệt Hoa nức nở: “Nhưng là Kiều Kiều tỉ, ta chỉ còn lại ân công có thể dựa vào, rời khỏi hần, ngươi muốn ta đi chỗ nào?”

“Thiên hạ to lớn, luôn luôn có chỗ có thể dung thân.”

“Nhưng muốn bỏ xuống ân công, hần..... Hần đã cứu ta, ta lại muốn ở thời điểm hần nguy hiểm nhất rời khỏi hần sao?”

“Ngươi lưu lại có thể làm được gì? Ngươi không thấy Ngũ Nương đều đi rồi sao? Nghe tỷ tỷ một câu, vợ chồng vốn là giống như chim liền cành, khi đại

nạn đến đều còn tự chia ra, huống hồ người cùng Tề công tử ngay cả uyên minh cũng không có ký kết (Ý câu này có nghĩa là không phải quan hệ rõ ràng gì), lưu lại lại có có ý từ gì? Đi thôi!”

Nguyệt Hoa lệ rơi, làm cho Nguyễn Kiều Kiều đi một bước kéo nàng cách xa son trại.

Đi đến cổng trại, nàng hãy còn lưu luyến không rời nhìn phía sau. Tề Hạo muốn cùng Tần Khả Tâm thành thân, hẳn biết rõ nàng nhiễm bệnh đậu mùa, vẫn muốn thú nàng, vì sao?

Nguyệt Hoa cũng không thích Tần Khả Tâm, cô nương gia nên ở nhà giúp chồng dạy con, sao có thể giống Tần Khả Tâm hành tẩu giang hồ, xuất đầu lộ diện, không phải cô nương tốt (NN: Linh tinh, không biết ai mới không hảo ná □). Cha mẹ nói qua, người chân chính sẽ không muốn loại cô nương này. (NN: Á thế à, thế sao mà “loại cô nương” này lại được người ta lấy còn chị vẫn ê sặc ế nhẽ???)

Nhưng Tề Hạo cố tình thích Tần Khả Tâm, chẳng sợ nàng nhiễm bệnh sắp chết, hẳn vẫn là muốn thú nàng. Nguyệt Hoa không hiểu, chính mình chỗ nào so ra kém Tần Khả Tâm (NN: Kém nhiều lắm em ạ), nàng thậm chí không cầu làm vợ, chỉ cần có thể đi theo Tề Hạo, làm nô làm tì, nàng đều nhận.

Nguyễn Kiều Kiều nói: Vợ chồng vốn là như chim liền cành, khi đại nạn đến đều tự chia ra, nói cách khác thế gian không có tình cảm cùng sinh cùng tử như vậy, ai tới nói cho nàng, Tề Hạo cùng Tần Khả Tâm là chuyện gì? (Là đồng sinh cộng tử cô ngốc ạ)

“Kiều Kiều tì, ân công cho dù là chết, cũng muốn cùng Tần cô nương chết chung, bọn họ không xa rời nhau.....” Nàng đứng ở cổng trại, cũng là không chịu rời đi.

“Thế thì làm sao?” Nguyễn Kiều Kiều rất tức giận. Ngọn núi này có phải hay không có vấn đề? Bất luận kẻ nào chỉ cần vào trong núi, đầu óc sẽ thành bã đậu, ngay cả chết còn không sợ.

“Ta muốn đến hỏi ân công, nếu ngay cả vợ chồng đều làm không được cùng sinh cùng tử, vì sao hẳn muốn gây ngốc bởi Tần cô nương chịu chết.” Nàng xoay người, chạy hướng về phía sau núi.

Nguyễn Kiều Kiều ngây ngốc đứng ở cổng trại, ngực một trận hoảng hốt. Đúng vậy! Vợ chồng vốn là như chim liền cành, khi đại nạn đến đều tự chia ra, không cần nói đại nạn, nàng ở Thiên Hương lâu nhìn quen nam nhân làm một bộ sắc mặt khiến bao nhiêu tỷ muội ái mộ cho là công tử văn thái phong lưu thư sinh, vừa tặng kim lại đưa ngân, lại muốn một khi trúng tuyển lấy được phu quân, từ nay về sau quạ đen biến phượng hoàng.

Nhưng này nữ tử si tình có mấy người thực sự có thể được đền bù mong muốn? Ít nhất nàng cũng chưa thấy qua.

Mọi người nói, dịch vô giá báo, nan hữu tình lang (Bảo vật vô giá dễ tìm, người tình xứng đôi khó kiếm). Nàng nghĩ đến, trên đời này căn bản không có hữu tình lang, cho nên nàng chán ghét nam nhân.

Nhưng nàng cũng không thích nữ nhân, tỷ như Phong Ngũ Nương, khi kết bạn đồng hành nói những lời nghe thật tốt, này thế gian vẫn là nữ nhân đáng tin cậy, các nàng phí hoài nửa đời người hầu hạ nam nhân, nửa cuối đời nên hưởng hưởng phúc, không bằng kết làm tỷ muội khác họ, cùng tìm một chỗ son mình thủy tú, hai người cùng canh củi, se tơ, cùng nhau làm bạn, tránh lại bị xú nam nhân đập hư.

Kết quả thế nào? Khi biết trên núi bùng nổ bệnh đậu mùa, Phong Ngũ Nương đêm đó liền chạy thoát, thông cho cho nàng một tiếng cũng không có. Trên đời này là không ai đáng giá để dựa vào, trừ bỏ chính mình.

Nhưng hiện tại, ngay tại trước mắt, những sự việc này bác bỏ tư tưởng của nàng. Vì sao? Con người khi còn sống, quan trọng nhất không phải là chính mình sao? Thế gian thực sự tồn tại cái loại tình cảm xá sinh quên tử* này

* Xá sinh quên tử: không màng sống chết

Không tự giác, cước bộ của nàng cũng chuyển hướng về phía sau núi.

Nguyệt Hoa cách bạch tuyết, chính thống khổ kêu gọi Tề Hạo, một tiếng lại một tiếng “Ân công”, vừa đau thương vừa buồn đau, ngay cả Nguyễn Kiều Kiều người bên ngoài nghe xong đều muốn rơi lệ.

Nhưng một khác đầu, Tề Hạo làm bộ như không có nghe thấy, để Nguyệt Hoa càng không ngừng kêu gọi, gọi đến miệng khô thanh ách, khóc đến thương tâm đoạn trường.

Cũng không biết trải qua bao lâu, một cái bóng trắng đĩnh đĩnh đi tới, một thân áo trắng bạch miết bạch hải, trên mặt đeo khăn trắng, chính là Tần Khả Tâm.

“Nguyệt Hoa cô nương, người đừng kêu nữa, Tề Hạo sẽ không đi ra.” Thanh âm nghiêm rắng đến. Tần Khả Tâm rất tức giận, nàng đang tắm rửa -- được rồi, là đang cùng Tề Hạo làm uyên ương song song hí thủy, này khoái nhạc vô cùng.

Nguyệt Hoa đột nhiên gào to, Tần Khả Tâm vốn không muốn để ý tới, nhưng Nguyệt Hoa chấp nhất khiến lòng người phiền. Không còn cách, nàng đem Tề Hạo đang ở trên người đẩy ra, làm cho hắn nghĩ biện pháp trấn an Nguyệt Hoa đi.

Tề Hạo chỉ làm như nghe không thấy, tiếp tục cùng nàng dây dưa.

Tề Hạo đủ định lực, để mặc cho Nguyệt Hoa ngàn hô vạn gọi, hắn về mặt không thay đổi quá, nhưng Tần Khả Tâm chịu không nổi, đá hắn véo hắn, hắn

cũng không vì sợ động (Không chút di chuyển). Nàng chỉ có thể tự thân xuất mã, trấn an cho cái người này thành tiểu cô nương cảm luôn đi, đáng thương nàng tắm mới sạch một nửa, như thế này còn phải trở về lại tắm một lần nữa.

Nguyệt Hoa như trước khóc.

“Vì sao? Ân công vì sao nhân tâm như thế, vứt bỏ Nguyệt Hoa không để ý.....”

Lời nói thật, Tần Khả Tâm hiện tại cảm thấy Tề Hạo thực đáng thương, hảo tâm giúp người ta chỉ điểm một con đường sống, như thế nào phải phụ trách người này đến khi tuổi già?

“Nguyệt Hoa cô nương, chỉ cần là người, sinh lý từ biệt một vòng này không thể không đi, chẳng lẽ Tề Hạo còn có thể lôi kéo người, ngàn năm trăm năm vĩnh viễn phân cách được?”

“Nhưng Tề công tử còn không có nhiễm bệnh đậu mùa a! Hẩn hiện tại đi, còn có một đường sinh cơ.” Nguyệt Hoa nằm úp sấp quỳ xuống.

“Tần cô nương, người là người hảo tâm, phóng Tề công tử một con đường sống đi!”

Tần Khả Tâm bất đắc dĩ nhìn một cổ đàn gãy tai trâu. Nàng cùng Tề Hạo lưỡng tình tương duyệt, bao lâu thành hung thủ hại hẩn?

Một cánh tay đột nhiên ở trên vai nàng, không cần quay đầu, Tần Khả Tâm cũng biết người đến là Tề Hạo. Hẩn đi ra làm gì? Nàng tức giận đến nhấc chân, ở trên chân hẩn đá một chút.

Tề Hạo căn bản không đến nơi đến chốn. Trong lòng nàng rất đau hẩn lại mặc kệ, quyền cước rơi xuống trên người hẩn, đều thành gỏi thêu hoa.

“Ta thích đi đường nào, ta bản thân trong lòng đều biết, còn không tới phiên người bên ngoài đến hoa chân múa tay.” Lôi Tần Khả Tâm đi, hẩn sẽ trở về chỗ kia, tiếp tục khoái hoạt tắm uyên ương kia.

“Nhưng người sẽ chết a!” Nguyệt Hoa kêu to.

“Ta cao hứng, ai quản được.” Gió núi thổi bay hẩn một thân hắc y, trên đầu lóe sáng sợi chỉ bạc, hẩn mỗi bước đi, tựa như muốn hướng chỗ sâu ở trong đám mây đi đến.

Hẩn như vậy quả thật là một nam nhân tuyệt nhiên xuất trần, không giống người thường như vậy, lại vì một nữ tử chôn vùi sinh mạng hay sao? Nguyệt Hoa tâm tính thiện lương đau, nhìn không được đã nghĩ đã thương người.

“Ân công tự nhiên thiện tâm, hôm nay người nguyện bởi Tần cô nương chịu chết, nhưng nếu bị bệnh người, Tần cô nương có thể khẳng định cùng người sinh tử không rời?”

Tề Hạo cười to, tiếng cười vang chấn thiên địa, thẳng thur lòng người.

“Ta chỉ là làm những điều mà ta nghĩ nên làm, người khác nghĩ như thế nào, người khác phải làm như thế nào, cùng ta có quan hệ gì đâu? Nguyệt Hoa.....”

Đây là lần thứ hai sau lần gặp nhau ở đầu đường, hẩn đối nàng dịu đi thần sắc, đậm nhạt trong giọng nói cất giấu ôn nhu nhẹ nhàng.

“Người chấp nhất đến tột cùng cũng là vì tuân thủ ‘Tam tông tứ đức’? Hay là vì chính người? Hảo hảo suy nghĩ một chút đi! Người còn có người tốt, tương lai hơn còn mấy chục năm nữa, người nghĩ sống như thế nào? Quá chút mấy ngày? Bản thân người rõ ràng lo lắng, nếu người nhất thời không có chỗ đi, ta ở Hải thành còn có chút cơ nghiệp, người có thể đến tìm một gã chương quây họ Trang, nói là do ta giới thiệu, để hẩn an bài cho người một phần việc, người đọc qua sách, cũng là biết chữ, mưu sinh không thành vấn đề.”

Dứt lời, hẩn dắt Tần Khả Tâm, tiếp tục hướng ngọn núi đi.

Nguyệt Hoa quỳ trên mặt đất, lệ rơi không ngừng.

Nguyễn Kiều Kiều đứng ở một bên người nàng, nhìn bóng dáng Tề Hạo cùng Tần Khả Tâm, một cái hắc y, một cái tuyết sam (y phục trắng như tuyết), hẩn đầu đầy chỉ bạc, nàng ô phát (tóc đen) như đêm, nhan sắc đối lập kia làm cho sơn cảnh xung quanh không còn thú vị nữa, làm cho trong mắt người ta chỉ có thể nhìn thấy hai người bọn họ, vai kề vai, tay nắm tay, một chút cũng không giống người sắp chết, bọn họ khoái hoạt hướng chính con đường bọn họ đã chọn đi.

Tề Hạo cùng Tần Khả Tâm, không giống với những người mà Nguyễn Nguyễn Kiều Kiều đã từng gặp qua.

Nàng ngồi xổm xuống, vỗ vỗ vai Nguyệt Hoa.

“Nguyệt Hoa, mặc kệ người là nghĩ như thế nào, người xem rõ ràng bọn họ thực hạnh phúc, bọn họ..... Ngọt ngào làm cho ta đều có chút ghen tị.”

Nguyệt Hoa ngơ ngác ngẩng đầu, bóng dáng một bạch một hắc kia cơ hồ tiêu thất, dung nhập vào thâm sơn mây mù, nhưng là bọn họ trong lúc đó hiểu nhau tương tích, cái loại cảm giác phù hợp này chỉ là đứng chung một chỗ liền khiến người khác yêu thích và ngưỡng mộ, vẫn mãi vững bền, thật lâu thật lâu sau, mặc cho gió táp mưa sa, năm tháng trôi qua, Nguyệt Hoa biết, chính mình vĩnh viễn quên không được vẻ mặt và ngữ khí vô cùng thỏa mãn của

bọn họ kia.

Tề Hạo muốn nàng tìm kiếm người thuộc về chính mình, nhưng sau khi xem qua một cảnh tượng đẹp nhất thế gian này, nàng không dám chắc chính mình có thể tìm được hạnh phúc như thế.

Nàng thực mờ mịt, sương mù bao phủ dày đặc nội tâm bấy lâu, đã bắt đầu có một điểm ánh sáng nhỏ.

“Khả Tâm, nương tử, nàng tắm có tốt lắm không?” Tề Hạo bất đắc dĩ nhìn sắc trời, tịch dương* đã từng chút từng chút một rơi xuống bao phủ, giờ lạnh đều qua đã lâu, dự định sáng nay cùng hần bá đường thành thân mà nữ thần y còn ngâm mình ở trong ôn tuyền không chịu đứng lên.

*Tịch dương: hoàng hôn

Một thân sạch sẽ xinh đẹp, trên người thê tử thời khắc nào cũng đều duy trì mùi hương thơm ngát chính là mộng đẹp trong tận đáy lòng mỗi nam nhân, nhưng mộng đẹp này nếu muốn dùng thời gian để đổi, liền trở thành ác mộng.

“Chốc lát nữa thôi.” Nàng vui vẻ hất nước, ai, thực luyện tiếc ôn tuyền này, cách ngọn núi này, đi chỗ nào tìm bể xinh đẹp lại thoải mái như vậy, làm cho nàng mỗi ngày tắm đều thấy vui sướng?

“Bốn chữ này nàng đã muốn nói nửa canh giờ!”

“Đêm nay qua đi, chúng ta sẽ rất khó trở lại tắm rửa trên ngọn núi này, chàng cho ta tắm thêm trong chốc lát thôi!”

“Nàng tắm xong, giờ lạnh cũng qua.”

“Không phải đã sớm qua.”

“Nàng cũng biết sớm qua. Khả Tâm, nàng thích ôn tuyền, ta đáp ứng nàng, mang nàng đi khắp thiên hạ, tắm hết đủ loại kiểu dáng ôn tuyền, cho nên đêm nay nàng liền nhẫn nại một chút, chấp nhận gột rửa nhanh lên, nàng làm ơn --”

“Ai, chàng thực không có tính nhẫn nại.” Nàng thở dài, cũng là bị quá nhiều cảm giác tốt đẹp, đơn giản nhẹ nhàng ra khỏi bể.

Tề Hạo vội vàng mang theo hỉ phục chạy tới, luống cuống tay chân giúp nàng mặc y hài*

*Y hài : quần áo, giày dép

Tần Khả Tâm thấy hần bá quần áo phù hợp, đầu cài kim hoa, ngực lưng đeo vải nhiều màu, một thân đồ tươi cùng sợi tóc bạc trắng, không giống một thân hắc y xuất trần thoát tục như lúc trước, lại càng hiển tuấn mỹ. (NN: Vâng, Hạo ca trong mắt Tâm tr thì mặc gì cũng “càng thêm tuấn mỹ”)

Nàng nhìn không được thân thủ phù hươg ở trong gió đêm hơi hơi bay lên chạm vào đầu bạc.

Nàng bản chất yêu khiết, trừ phi là bệnh nhân, nàng không cùng những người khác tiếp xúc quá nhiều. Nhưng nếu là Tề Hạo, vô luận là cái thời điểm gì thấy hần, nàng đều có ý nghĩ muốn thân cận, dựa sát vào bên người nhau cảm giác hần.

Nguyệt Hoa từng nói, nếu là hần nhiễm bệnh, chỉ sợ Tần Khả Tâm sẽ không thể sống chết tùy tùng.

Hãy nhìn nàng xoay quanh ở bên người nam tử này, nàng biết rất rõ ràng, chỉ cần là vì hần, nàng ngay cả thân là đại phu chức trách cùng nghĩa vụ đều đã quên mất, huống chi là một cái mạng.

“Tề Hạo, cho dù chàng nhiễm bệnh đậu mùa, ta cũng sẽ ở cùng chàng.”

Hần dùng tay đang giúp nàng buộc đai lưng lại, ngược mắt, trông thấy một dòng thu thủy, tầng tầng sóng gợn trung, chính là nhu tình. Hần giúp nàng đem đai lưng buộc lại thật đẹp, về mi, điểm son.

“Nếu nàng cảm thấy ở cùng ta sẽ khoái hoạt, liền bồi đi!”

Nàng chu miệng lên.

“Nói cho cùng nếu ta bỏ rơi ngươi, chàng cũng dường như không để ý.”

“Đưa gốc, ta làm sao có thể không cần nàng. Bất quá trong tương lai, ta càng hy vọng nàng khoái hoạt.”

Nàng tâm oa lên một cổ ngọt ngào nói không nên lời, cái gì thế non hẹn biển đều là ảo, một viên chân chính là tâm thay đổi phương suy nghĩ mới là thế gian nan mịch trần bảo*

* Thế gian nan mịch trần bảo: trần bảo khó tìm trong thế gian

“Chỉ cần ở cùng một chỗ với chàng, ta sẽ rất khoái hoạt.”

Hắn thay nàng cho rằng thích đáng, dặt tay nàng.

“Chúng ta đây liền vĩnh viễn ở cùng một chỗ đi!”

Nàng mím môi, nụ cười cong lên hình cung giống thiên thượng ngân nguyệt(Ánh trắng bạc trên trời), không chói mắt như mặt trời, vừa là phong nhã, lại càng buộc chặt lòng người mà mang đi.

“Được, nhưng không cho sửa.”

“Đã bái đường, liền thành vợ chồng, sinh đồng khâm, tử đồng huyết, muốn sửa đổi cũng không được.”

* Sinh đồng khâm, tử đồng huyết: Sống cùng chăn, chết cùng mộ

“Bái đường thôi.....” Nàng oai cúi đầu một chút. “Ta là không biết bái đường như thế nào.”

“Ta cũng không biết, dù sao tể bái thiên địa, lại có người nhiều như vậy làm chứng cho chúng ta, liền thành vợ chồng. Còn lại nghi thức xã giao, không để ý tới cũng được.”

“Nhưng là. Trước kia nghe người ta nói qua, thành thân có rất nhiều quy củ, phiền toái đến đời mạng, chúng ta vô cùng đơn giản là tốt nhất.”

Hai người tay nắm tay, liền đến bạch tuyến Tần Khả Tâm dùng vội về ra.

Nơi đó đã bắt đầu đốt một vòng lửa trại, bên phải bạch tuyến là nhóm cường đạo nhiễm thương bệnh đậu mùa, tuy rằng thân thể không khoẻ, một đám sắc mặt xanh trắng, ngã trái ngã phải, vẫn là cường chống đi ra vì Tề Hạo cùng Tần Khả Tâm chứng kiến hôn lễ.

Cùng với bên này, bên trái bạch tuyến người quả thực giống ở thiên đường, bọn họ đặt mua rượu và thức ăn phong phú, mỗi người đều mặc vào quần áo xinh đẹp nhất của bọn họ, có vẻ vui sướng.

Một vòng lửa trại kia phạm vi chừng nửa dặm lớn như vậy, là Tề Hạo riêng gọi người làm cho, đem hai bên làm một cái hoàn toàn cách ly, để ngừa dịch chứng khuếch tán.

Nhưng xem ở trong mắt Nguyệt Hoa cùng Nguyễn Kiều Kiều, rõ ràng đối lập đúng như thiên đường cùng địa ngục.

Cũng không luận thân ở thiên đường hay địa ngục, Tề Hạo dắt Tần Khả Tâm đầu phúc khăn đỏ đi ra, hai bên mọi người đứng lên dùng sức hoan hô.

Này một đôi bích nhân trình diện, cũng không vô nghĩa, trực tiếp quý xuống, đã bái thiên địa, một bệnh nhân lê bước chân cho đưa tới bọn họ hai chén rượu.

Lại chưa hôn lễ nào qua loa như thế này, nhưng may mắn người tham dự người người đều đồ hóc mắt. Ai nói thế gian vô chân tình? Chỉ kém ở chỗ có hay không gặp vận khí tốt, có thể hay không tức thời nắm chắc cơ hội thôi.

Tề Hạo cùng Tần Khả Tâm thay phiên cấp mọi người kính rượu, một ly uống hết lại một ly, không thể lướt qua bạch tuyến cũng không sao, hét to một tiếng, đều có người đứng dậy uống rượu.

Tề Hạo cùng Tần Khả Tâm kính xong, một bệnh nhân từng bước tam suyển đi tới, cách thật xa, lửa trại chiếu sáng mặt hắn, gương mặt kia toàn hồ hồ sèo sèo khiến Nguyệt Hoa cùng Nguyễn Kiều Kiều sợ hãi. Hai cô nương lớn như vậy còn chưa có gặp qua người có hình dung khủng khiếp như thế.

Các nàng không khỏi đem tầm mắt hướng Tần Khả Tâm, không biết khi hạ khăn đỏ kia xuống, mặt của nàng có hay không cũng xấu xí giống hắn từ này?

Làm khó Tề Hạo một phong lưu tiểu công tử anh tuấn như vậy, lại muốn bạn vô muối nữ qua cả đời. Nhưng mà, Tề Hạo cười đến vui vẻ như thế, ánh lửa hắt lên ánh mắt hắn sáng nòng, trong mắt tràn đầy hạnh phúc. Hắn căn bản không cần Tần Khả Tâm lớn lên trông thế nào đi? Chỉ cần nữ nhân kia là Tần Khả Tâm, hắn đều thích.

Hai nữ nhân trong lòng ê ẩm, cũng không biết là vì Tề Hạo si tình, hay là Tần Khả Tâm may mắn.

Bữa tiệc này rượu uống thẳng đến nguyệt thượng liễu đầu cảnh, Tề Hạo đột nhiên nâng cốc chén nhất suất.

*Nguyệt thượng liễu đầu cảnh: Trăng đã lên đến trên đỉnh liễu, câu này mang ý là đã đến nửa đêm

“Tốt lắm, các vị huynh đệ, rượu mừng uống đến đây, nên bắt đầu làm việc đi!”

Không khí náo nhiệt đột nhiên yên lặng xuống, Nguyễn Kiều Kiều thấy vài hán tử bên người đốt cây đuốc sáng lên, trong mắt bọn họ hàm chứa lệ.

“Các ngươi muốn làm cái gì?” Trong lòng nàng có chút ý niệm không tốt lắm trong đầu.

Những người đó một câu cũng không nói, chính là giờ cây đuốc, đều tự tan khai đi.

Tần Khả Tâm cách lừa trại đối nàng nói: “Nhị vị, các ngươi xuống núi đi thôi!”

“Nhưng hiện tại trời còn chưa sáng, sơn đạo tối như mực, ngươi bảo chúng ta như thế nào xuống núi?” Nguyễn Kiều Kiều một lòng thu, thực bất an.

“Yên tâm, sẽ để các ngươi mò mẫm đường đi đâu.”

“Tần tỷ tỷ.” Một bên, Nguyệt Hoa đột nhiên mở miệng.

“Vì sao ân công chỉ thích ngươi? Ngươi làm sao có thể làm vừa lòng ân công?”

“Thích đó là thích, nào có nhiều lý do như vậy?” Tần Khả Tâm cười duyên, trên mặt mặc dù phủ khăn đỏ, khăn đỏ hạ sáng ngời ánh mắt lại sáng hơn thiên thượng tinh. (Sao trên trời)

“Ân công có thể vì ngươi chịu chết, ngươi thì thế nào?”

“Chàng nói tùy ta cao hứng, chỉ cần ta vui vẻ, hẳn liền thỏa mãn.”

Tần Khả Tâm nghĩ nghĩ, lại nói: “Ta không dám nói chính mình thật sự không sợ chết, bất quá ta thực thích cùng hắc ở cùng một chỗ, bởi vậy, vô luận như thế nào, ta cũng không sẽ buông tay hắc ra.”

Nguyệt Hoa cúi đầu, nước mắt lại bắt đầu rơi. “Ta đã biết.”

“Ngươi thực hiểu chưa?”

“Các ngươi đều cảm thấy thực vui vẻ, mọi người cũng rất khoái nhạc, có thể làm chuyện cho tất cả mọi người cao hứng, hẳn là chính là đúng.”

“Ngươi chỉ hiểu được một nửa, ngươi còn quá nhỏ, trải qua vài năm, chờ ngươi gặp gỡ một người thực lòng yêu ngươi, ngươi sẽ biết như thế nào là làm cho đối phương vui vẻ, chính mình cũng sẽ cao hứng.”

Nguyệt Hoa gật gật đầu, nước mắt.

“Ta quyết định nghe lời ân công đi Hải thành.”

“Bảo trọng.”

“Ân!”

Nguyễn Kiều Kiều đột nhiên thét chói tai.

“A a a! Thiêu sơn, các ngươi vì sao muốn thiêu sơn?”

Chẳng lẽ..... Nàng kinh ngạc ánh mắt nhìn về phía bạch tuyết đối diện những người sống sót cùng Tề Hạo và Tần Khả Tâm này. Bọn họ đều tự nguyện chịu chết, để mong hoàn toàn đoạn tuyệt địch chúng lan tràn sao?

Bỗng dưng, một thân ảnh lúi quái bên người nàng, chạy hướng về một chỗ phía bạch tuyết.

“Nhị câu tử, ta suy nghĩ thật lâu, vẫn là quyết định cùng ngươi một đạo.”

“Từ đầu gối, ngươi điên rồi!”

“Can nường trước khi chết đem ngươi phó thác cho ta, ta đáp ứng chiếu cố ngươi lớn lên, ta làm không được, tương lai chết đi ta có thể ăn nói với di nường như thế nào?” Hắc vô vô người kia nhiều lắm mười ba, mười bốn tuổi, bệnh khiến cho chỉ còn là một tiểu hài tử đầy xương cốt.

Nguyễn Kiều Kiều hấp hấp cái mũi, ánh mắt mơ hồ.

“Khó trách người ta nói, trọng nghĩa đa số là câu bói, phụ lòng đều là người đọc sách, Kiều Kiều hôm nay cũng tính là được thụ giáo.”

*Câu bói: người tâm thương

“Nguyễn cô nương cực đoan, ngươi xem tướng công ta kia giống cái đồ đồ phó phường* sao?”

* Đồ đồ phó phường: đầu đường xó chợ

Tần Khả Tâm cười khẽ.

“Hắc chính là thương nhân không hơn không kém. Mọi người đều nói: Thương nhân lãi nặng khinh biệt lý*, ta nghe cũng không tin, thế gian này, muốn trở thành cái dạng người gì, đều là tâm chính mình quyết định.”

* Thương nhân lễ nặng khinh biệt ly: Coi trọng lời lẽ mà khinh rẻ sinh lý tử biệt

Nguyễn Kiều Kiều chính là cười khổ.

“Không phải mỗi người đều có năng lực làm chính mình.”

Tần Khả Tâm biết lai lịch của nàng, nghĩ đến nàng là cảm hoài bi thương đi qua, chính là, thế gian bao nhiêu người thật có thể cả đời trôi chảy, bất quá có người được rất tốt, Tuy nhiên, có người lại thân hãm vùng bùn, khó có thể tự kiềm chế.

Ánh mắt của nàng xuyên thấu qua ánh lửa, nhìn về phía sau kia một nam tử đầu đầu bạc, tươi cười xán giống như ánh sáng mặt trời. Ai biết hắn từng có được thân phận cao quý cỡ nào? Lại có mấy người có thể lý giải thống khổ trong lòng hắn, nhất tịch hồi hận đến đầu bạc?

Nhưng hắn đem nỗi đau sở hữu cùng hồi hận đều bỏ xuống, hết sức sáng tạo, hơn nữa hưởng thụ cuộc sống mới.

“Nhân sinh có vô hạn thống khổ, cũng có vô số hy vọng, liền nhìn người như thế nào lấy hay bỏ.” Nàng xoay người, dặt tay Tề Hạo.

Hắn cười, cùng nhau hướng ở chỗ sâu trong liệt hỏa đi đến. Nguyệt Hoa đối với bóng dáng bọn họ kêu:“Ân công, Tần tỷ tỷ --”

“Ồ ô ô.....” Nhóm cường đạo còn lại một bên đốt lửa, một bên khóc.

“Lấy hay bỏ sao?” Nguyễn Kiều Kiều nhắm mắt lại, nước mắt nhâm ẩm ướt vạt áo. Hỏa càng thiêu càng lớn, đem nửa bầu trời đều ánh đỏ.

“Mau mau mau, chính là nơi này.” Một trận oanh loạn thanh từ núi truyền lên đến, trong đám hỗn loạn một nữ tử tê rống. Đó là Phong Ngũ Nương, nàng chung quy đi báo quan, nhưng lần này trở lại nàng vì không phải thưởng ngân, mà là đáng sợ dịch chứng -- bệnh đậu mùa. Nàng sợ cực kỳ bệnh nhân trên núi này nhất thời luẩn quẩn trong lòng, trốn xuống núi, đem dịch bệnh lan tràn mở ra, sẽ gây ra chết bao nhiêu người.

Không thể tưởng tượng được nàng tần tần khổ khổ dẫn theo quan binh đi lên, nhìn đến cũng là trong trại một tòa bị đại hỏa cắn nuốt.

“Này..... Chuyện gì xảy ra?” Phong Ngũ Nương nhìn xung quanh mọi nơi thật lâu sau, mới tìm được người quen Nguyễn Kiều Kiều này hỏi thăm tin tức.

Nguyễn Kiều Kiều nhìn thấy bên người nàng hai cái quan sai, trong lòng sớm đã có số, thân nhiên nói:“Để tránh dịch chứng truyền bá ra ngoài, bọn họ lựa chọn phương pháp nhất lao vĩnh dật này*”

*Nhất lao vĩnh dật: Một lần một nhọc, an nhàn lâu dài. Ở câu này có thể hiểu là đau khổ khó khăn một lần nhưng lại đạt được bình an lâu dài.

“A!” Phong Ngũ Nương thở dài nhẹ nhõm một hơi, cả người yếu đuối.

“Không nguy hiểm là tốt rồi, không nguy hiểm là tốt rồi.....”

Nguyễn Kiều Kiều dời mắt nhìn lại, giữa sân có người bi thương, có người an tâm, có người oán giận..... Dù loại kiểu dáng cảm xúc giống như câu nói của Tần Khả Tâm kia: Muốn trở thành cái dạng người gì, đều là từ tâm chính mình quyết định.

Một nam nhân cười chịu chết, còn có một nữ nhân rộng rãi a.....

Nàng ngẩng đầu nhìn trời, nhìn thấy đầy sao long lánh, nhưng huy quang này vĩnh viễn đánh không lại hai người vừa dặt tay nhau mà đi kia.

Nàng nghĩ, nàng cả đời đều quên không được bọn họ -- Tề Hạo cùng Tần Khả Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Diễm Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Kết thúc

Hải thiên một màu.

Trên một chiếc thuyền lớn, một gã nam tử đầu bạc đang nấu nước, chuẩn bị cho nướng tử âu yếm của hắn tắm rửa. Hắn đã tốn hết một cái canh giờ, biến thành mặt đầy hắc bụi, một thân chặt vật.

“Khả Tâm, nàng thật ra tắm có tốt lắm không?”

Hồi hận a! Vì sao lúc trước lại đồng ý, mang nàng tắm hết ôn tuyền trong thiên hạ, kết quả địa phương này đặc thù ôn tuyền căn bản không nhiều lắm, Tần Khả Tâm phát hỏa, ở trên thuyền cũng kiên trì mỗi ngày tắm rửa, một lần ngần thì nửa canh giờ, lâu là nghịch nước trên hai canh giờ cũng là có.

“Tốt lắm.” Tiếp tục chơi hắt nước.

“Ta nửa canh giờ trước cũng nghe nàng nói ba chữ này.”

“Chàng không phải đợi, cứ tới đây cùng nhau tắm lâu!” Không có ôn tuyền, tắm uyên ương dục nàng kỳ thật cũng là thực thích.

“Ta cũng muốn a!” Đáng tiếc trên thuyền nước sạch không có. Tính tính thời gian, ngày mai đến Nam Dương, nên bổ sung nhiều một chút nước sạch, nếu không xem phương pháp tắm của nàng, mọi người rất nhanh sẽ ăn thịt bò sống, uống huyết cá sống qua.

Ai, vì thỏa mãn mê yêu khiết của nàng, trong khoang thuyền một nửa đều là nước sạch, lại phải lên mặt đất, mới có thể đặt mua hàng hóa, tiến hành mua bán.

Bất quá, thiếu nơi cất chứa hàng, hẳn liền tận lực lấy chút đồ tinh xảo nhẹ, tỷ như son phấn hương linh tinh. Đến Nam Dương, sẽ không mua hương liệu, một hộp hoa nhài son phượng có thể đổi được một viên doanh khiết trần châu mượt mà, cầm về Tề Quốc, có thể bán ra giá tốt.

Hơn nữa Tần Khả Tâm chế thuốc chữa thương, dưỡng sinh đại bổ đan, còn có một nửa trảng dương nhắt dược – đem hết lên thuyền hàng hóa, , bọn họ một đường từ Hải thành xuất phát, qua Xuân Nam, vượt Phụng Linh, thẳng đến Nam Dương, một cân trảng dương nhắt dược đã làm cho bọn họ kiếm chừng nghìn vàng. Tề Hạo trong lòng nghĩ cách, trở lại Tề Quốc có phải hay không bảo Tần Khả Tâm nhiều luyện chút đan dược, chúng nó thật sự bán rất hảo.

“Tề Hạo, nước lạnh.” Trong khoang thuyền, Tần Khả Tâm nũng nịu hô.

“Đến đây.” Hắn cầm theo nước nóng còn khói trắng hương khoang thuyền đi đến.

“Tề công tử, muốn hay không ta hỗ trợ?” Thuyền viên hé ra một người nói chuyện rõ hoa trái rộng mặt, vừa chợt thấy thực sự chút khùng khiếp, nhưng trên biển phong sương lại cho hắn thêm mấy phần dũng cảm, xem lâu cũng không thấy khó coi, ngược lại có chút khí thế đỉnh thiên lập địa.

“Nhị câu tử, ta là đi đưa nước tắm cho nương tử ta, ngươi nghĩ giúp như thế nào?” Tề Hạo đưa mắt dò xét hắn. Sẽ có nam nhân sẽ cho nam nhân khác cơ hội xem lão bà của mình tắm rửa sao?

“Hắc hắc hắc.....” Nhị câu tử là cường đạo đầu tiên nhiễm thương bệnh đậu mùa, nhưng hắn sống qua dịch chứng, so với ngày trước gầy trơ cả xương, hắn hiện tại tinh tráng tựa như đầu tiêu Báo tử.

Hắn ngưng ngừng bỏ tay Tề Hạo xuống, đi lên trên boong thuyền.

Tề Hạo mang theo nước tiến vào Tần Khả Tâm đang tắm rửa trong khoang thuyền, trên tuần nhan doanh bạch như ngọc còn mang theo vài tia cứng ngắc.

Tần Khả Tâm giờ tay lên, vài giọt nước đọng lại trên mặt hắn.

“Làm gì vậy? Chàng cũng không phải không biết nhị câu tử kia bang nhân, thẳng như ruột ngựa, vô tâm cơ, hắn là thiệt tình nghĩ cho chàng hỗ trợ văn nhược thư sinh này, không phải muốn chiếm tiện nghi nương tử của chàng, chàng không cần hé ra mặt ỉu xù như vậy.”

“Ta biết hắn không ác ý.” Tề Hạo cẩn thận đưa vào bồn tắm của Tần Khả Tâm nước nóng.

“Chính là tiểu tử đó..... Ai, dạy như thế nào đầu óc cũng không thông suốt, uống phí ta nghĩ hết biện pháp bồi dưỡng bọn họ, muốn trông cậy vào bọn họ có thể một mình đảm đương một phía, một người lĩnh một đội chi thương, kiếm tiền lần khắp thiên hạ, hiện tại xem ra, bọn họ là không có bản lĩnh làm được, miễn miễn cường cường liên làm cái người giữ nhà thôi.”

“Chàng nói đủ chưa, bọn họ nếu có nhiều tâm nhãn như vậy, lúc trước cũng sẽ không bị chàng nói mấy câu đó liền cam tâm tình nguyện một phen đem hỏa thiêu son trại, cùng chàng chu du khắp thiên hạ.”

“Nhưng là.” Nghĩ đến kia qua lại chuyện xưa, hắn nhịn không được khước môi cong lên. Tràng diễn kia của hắn là điều hắn kiêu ngạo nhất đời.

“Nói đến đây, thiếp càng nghĩ càng tò mò, chàng như thế nào khẳng định thiếp không nhiễm thương bệnh đậu mùa? Còn có ý làm thiếp sợ, nói thiếp nhiễm bệnh, cuối cùng mới nói cho thiếp biết kế hoạch, làm cho thiếp cùng chàng diễn trò?” Chính nàng là đại phu, cũng không thể nhìn người bệnh chưa phát tác, xác nhận tình huống nhiễm bệnh.

“Hơn nữa chàng còn hiểu được quan binh sẽ lên núi, trước tiên hỏa đốt son trại, lại trước đó ở Hải thành đặt mua cơ nghiệp, mua hạ thương thuyền, phương tiện giúp chúng ta thoát thân sau lập tức rời bến, tránh tai mắt của người?”

“Ta cũng không phải thần, làm sao có thể liệu mọi chuyện trước tiên cơ?”

“Nhưng toàn bộ mưu kế kia của chàng lại là chuyện gì xảy ra?”

“Nàng nhớ rõ chuyện ta xuống núi mua lương không?”

Nàng gật đầu, chuyện trọng yếu như vậy, rất khó quên đi?

“Ta sau khi xuống núi đã nghĩ, đại ca có ý thống nhất thiên hạ, như vậy chinh chiến là chuyện khó tránh khỏi. Muốn đánh trận, đầu tiên phải có tiền, cho nên chính sách đóng cửa biên giới ức thương nhất định phải đánh vỡ. Tính tính ngày, từ khi ta rời đi hoàng cung, đại ca nắm giữ triều chính cũng có hơn nửa năm, không sai biệt lắm muốn mở ra thông thương. Nhưng người biết này tin tức khẳng định sẽ không nhiều lắm, người bình thường vẫn là nghĩ đến triều đình ức thương, ta nếu thừa cơ nhập tiền vốn ban đầu, chờ chính sách mở ra, còn không kiếm được tiền đầy bát đầy chậu? Hơn nữa những người đó trên núi cũng không thể để bọn họ vẫn làm cường đạo được, cái loại vô bản mua bán này rất bấp bênh, chung quy là muốn trở lại làm người chân chính. Vì thế, ta lúc ở ngoài Minh châu giao cho cường đạo lão đầu vật được quý hiếm, làm cho hấn ở Hải thành đặt mua một phần sản nghiệp, để khi ở trên núi dịch chứng hoàn toàn giải quyết, nhóm tiểu cường đạo may mắn còn tồn tại mới có chỗ y thân.”

“Lúc chúng ta thành thân, chàng làm cho người ta phóng hỏa đốt son lại là chuyện gì xảy ra?”

“Ta lúc ở phía sau núi, phát hiện nàng phát sốt, mà chính nàng lại không hề phát giác, đem ta sợ tới mức tay chân như nhũn ra. Ta không phải đại phu, cũng không thể xác định là nàng nhiễm phong hàn hay dịch chứng, lúc ấy ta chỉ có một ý niệm trong đầu, hai chúng ta là một đôi sinh, tử. Sau đó Nguyệt Hoa, Phong Ngũ Nương, Nguyễn Kiều Kiều theo ta lên núi, cái gọi là tri nhân tri diện bất tri tâm, các nàng ngoài miệng nói cho cùng nghe, ai ngờ có thể xoay người liền hướng quan phủ tố giác chuyện trên núi truyền lưu dịch chứng? Vì nhất lao vĩnh dật, ta cùng với các nàng ước định ba ngày, ta nghĩ ba ngày cũng đủ làm cho ta quan sát nàng có hay không nhiễm thương bệnh đậu mùa. May mắn là, nàng chỉ qua một ngày, rất nhanh liền hạ sốt, trên người cũng không khởi hồng chẩn, có thể thấy được nàng vẫn là khỏe mạnh.”

Hấn trong lời nói làm cho nàng ra một thân mồ hôi lạnh.

“Chàng căn bản là đánh bạc.”

“Người làm ăn mỗi một cộc mua bán đều là đánh bạc, liền xem ánh mắt chuẩn không cho phép mà thôi. Mà ta --”

Hấn phi thường đắc ý ưỡn ngực.

“Sự thật chứng minh, mắt của ta lợi hại như trước. Nàng không có nhiễm bệnh đậu mùa, nhưng Phong Ngũ Nương tâm tư đã muốn bắt đầu thay đổi, ta xem ra đến, nàng đang ở đánh son trại phá hư chủ ý. Nàng có biết triều đình đối với dịch chứng vẫn phi thường miễn cưỡng, hôm nay nếu là một cái thôn trấn bùng nổ bệnh đậu mùa, quan phủ còn khả năng phái người đi cứu trị trước, nhưng khi dịch chứng là từ một chỗ thổ phi bắt đầu truyền lưu, người cảm thấy quan phủ sẽ xử lý như thế nào?”

Nàng cảm giác trên lưng từng đợt hàn ý: “Chỉ sợ là toàn giết sạch sẽ đi?”

“Ta nếu là tri phủ, ta cũng sẽ làm như vậy.”

Xác thực, loại hiện thực này thực tàn nhẫn, nhưng khi gặp phải bệnh đậu mùa không có thuốc nào cứu được, này cũng là không có cách khác.

“Bất quá ta chính mình ở dịch khu, tận mắt gặp những người đó nhiễm bệnh như thế nào, bệnh đến mức nào sẽ chết, người thân thể cường tráng lại là như thế nào đánh lui dịch chứng, chậm rãi khôi phục khỏe mạnh. Ta biết những người này còn lại đều chạy ra khỏi lòng bàn tay diêm vương, tự nhiên nên vì bọn họ mưu cầu đường lui.”

“Vì thế chàng muốn thiếp cùng chàng gạt người, giả dạng khiến mọi người đều đối dịch chứng tuyệt vọng, chỉ mong trước khi chết một hồi vui. Chàng cùng thiếp thành thân, mọi người chèn chèn một đêm, sau đó phóng hỏa đốt son, làm cho người ngoài đã cho rằng chúng ta một nhóm đều chết sạch, sẽ không lại có người lo lắng dịch chứng, mà đối những son trại khác chưa nhiễm bệnh đuổi tận giết tuyệt.”

Hấn gật đầu.

“Đây là bảo hộ chúng ta, còn là biện pháp tốt nhất đối với những người bị bệnh sẽ khỏe sau này.”

“Sau đó, chàng lại mang theo chúng ta cùng đám người sống sót ban ngày ẩn nấp ban đêm chạy, đuổi tới Hải thành, lên thuyền rời bến.”

Loại này liên hoàn kế đại khái cũng chỉ có hấn nghĩ ra, nàng không thể không bội phục.

“Lời nói thật, chúng ta không đi cũng là không được. Chuyện trên núi bùng nổ bệnh đậu mùa đã truyền ra, chúng ta lại mang một đám người về mặt hồ sọ xuất hiện, ai cũng đều đã đoán ra chúng ta là người trên núi trốn xuống dưới. Chỉ có rời bến rời xa Tề Quốc, qua tầm một, hai năm, để khi sự tình chậm rãi bình tĩnh trở lại, chúng ta lại trở về, mới có thể giữ được thân gia an toàn.”

“Bảo mệnh là thuận tiện, càng quan trọng hơn là kiếm tiền đi?”

Tìm được đường sống trong chỗ chết, nàng phát hiện hấn càng ngày càng chỉ thấy tiền trong mắt, thật không hổ là xuất thân thương nhân, chết cũng đòi tiền.

“Ta vẫn không thể trị quốc, võ không thể an bang, không kiếm tiền, nàng muốn ta làm gì?”

Nhìn hấn liếc mắt một cái, nàng bỏ qua một bên đầu.

“Lấy có.”

“Thật là lấy cớ.” Hấn cười hi hi trộm tiến lên đi, hôn hạ hai má ướt át lại mềm mại của nàng.

“Chân chính trọng yếu thôi..... Ai, ai làm cho ta cưới cái nương tử yêu ôn tuyền? Ta lại đáp ứng nàng rồi, mang nàng thưởng thức hết ôn tuyền trong thiên hạ, đành phải vất vả một chút, đi khắp thiên hạ tìm thủy lâu!”

“Thiếp xem chàng là muốn chết!” Nàng trở lại, mang một phen nước hắt hấn cái đầu đầy ẩm ướt.

“Oa!” Hấn một đầu đầy nước.

“Nương tử hảo thân ái của ta, ở trên biển, nước nước sạch có thể so sánh hoàng kim, làm ơn tỉnh lại một chút được không?”

“Dù sao chàng cũng có biện pháp, thiếp sợ cái gì.”

“Hắc, ta cũng không phải là thần tiên, mọi chuyện đều có thể.”

Nàng bắt đầu vén một ít sợi tóc bạc trắng của, để sát vào bên môi khẽ hôn một chút.

“Chúng ta quen biết lâu như vậy, thiếp còn chưa thấy qua có chuyện gì là chàng làm bất thành.”

Hấn nhìn chằm chằm môi đỏ búng kia, dùng sức nuốt nước miếng. Miệng.

“Tóc có cái gì tốt đâu? Không bằng thân ái miệng của ta.”

Nàng bay vào cái mũi nhân phong tình vạn chủng cho hấn.

“Chàng không hiểu được thiếp chỉ thích màu trắng sao?”

Hấn sửng sốt một chút, nghĩ đến nàng cổ quái ngoài áo trắng không mặc.

“Này..... Nương tử, xin hỏi người thích vi phu ở chỗ nào?” Hấn lôi kéo tóc chính mình, nàng lại không buông tay. Nên sẽ không nàng chính là vì luyện thượng hấn một đầu ngân phát này, mới đáp ứng gã cho đi?

“Tự nhiên hỏi cái này làm chi?” Tiếp tục nghịch tóc của hấn. Trắng như thể tinh khiết thanh cao lại trơn bóng, thật sự là khiến nàng mềm lòng lại tâm liên a!

“Nhất thời tò mò. Nương tử có hay không cho vi phu một đáp án?”

Nàng cười hi hi thân mình nghiêng ngả, trán vùi vào tóc hấn, khoái hoạt đùa bỡn phía sau, lại miễn cưỡng chìm vào trong nước.

“Tướng công, thủy có điểm lạnh, thiếp cảm thấy lạnh.”

“Không thành vấn đề, vi phu lập tức đun nóng nước tắm cho nàng. Kia nương tử..... Vừa rồi vi phu vấn đề.....”

“Chờ thiếp tắm rửa xong lại nói cho chàng đi!”

“Nương tử, nàng đã muốn tắm thật lâu.”

“Àn, thiếp nói sai rồi. Phải nói chờ thiếp tắm đủ, tắm thỏa mãn, tự nhiên sẽ đem đáp án nói cho tướng công.”

“Nương tử, nàng đời này sẽ có một ngày tắm đủ sao?”

“Không chừng có.”

Tốt! Dám lừa hấn? Cũng không quản ở trên biển nước sạch có phải hay không so với hoàng kim trân quý, hấn nhảy vào bồn tắm, dẫn nàng một trận yêu kiều cười vui.

“Ai a ôi, không chơi..... Tướng công, không chơi..... Ha ha a.....” Nàng sợ ngứa a!

“Vây mau cấp đáp án.”

“Không nói không nói.....”

Không chỉ yêu tóc của hấn, yêu người của hấn, yêu hấn âm mưu quý kế, yêu hấn toàn bộ toàn bộ..... Cả đời này, lòng của nàng liền chỉ chứa một mình hấn

The end!

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Diễm Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

